

ΙΩΑΝΝΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΡΓΑ

ΤΟΜΟΣ 70

ΥΠΟΜΗΜΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐπιμέλεια:
Ἱερέως ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΔΙΩΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ 63 - 69	13
ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ	18
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ 90 ΟΜΙΛΙΩΝ	41
Ο ΙΙΙ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ	95
α) Ὁ Λατινιστὴ πρόλογος	101
β) Κριτικὴ κειμένου	127
γ) Πλινθεῖς ἀγιογραφικῶν χωρίων	307
δ) Εἰρηνηϊα θεμάτων	320

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με τὸν προηγούμενον 69 τόμον ἀποληρωθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ ἐξ 90 ὁμιλιῶν ὑπομνήματος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Με τὸν ἐπόμενον 71 τόμον δὲ ἀρχίσθη ἡ ἔκδοσις τοῦ ὑπομνήματος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, τὸ ὅποσον εἶναι μικροτέρας ἐκτάσεως ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Τὰ Εὐαγγέλια κατὰ Μάρκον καὶ κατὰ Λουκᾶν δὲν ἠρμήνευσεν ὁ ἱερός Πατήρ. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ἐν πολλοῖς, συμπίπτει μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγελίου, τὸ ἠρμηνευτικὸν τοῦτο κενὸν καλύπτεται ἀρκούντως ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, τὰ ὑπολειπόμενα γνήσια ἀνεκδότα ἔργα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἶναι τὰ ἑπτὰ ἠρμηνευτικὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Θίμου, ἡ θεία Λειτουργία αὐτοῦ καὶ ἀρκετὰ ἐξ ἄλλων ἀναγνώσεων περιεχομένου. Ὡς εἶναι γνωστὸν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὑπερκαλύπτει εἰς παραγωγὴν ἔργων ἑαυτοῦ μαζί τοὺς ἄλλους μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς σήμερον, πληροφοροῦμεν ἐν τῇ ἔκδοσιν τῶν ἔργων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου θὰ ἀποληρωθῆ εἰς 17 τόμους ἐν συνόλῳ καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου εἰς 12 τόμους.

Ὁ ἀπὸ χειρὸς τοῦ τόμου δὲν περιέχει κείμενα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀλλ' ἀφορᾷ γενικῶς εἰς τοὺς προηγούμενους 7 τόμους (63 - 69), εἰς τοὺς ὅποιους περιλαμβάνεται ἡ ἠρμηνεία τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν περιέχονται τὰ ἑξῆς:

1. Συγκριτικῶς τὰ περιεχόμενα τῶν προαναφερθέντων 7 τόμων (63 - 69), κατὰ τόμον, ὁμιλίαι, κεφάλαια καὶ στίχοι τοῦ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγελίου, ὅσα δ' ἀναγνώστῃς νὰ εὐρίσκῃ ἐδ-
 χειρὸς τῆν ἠρμηνείαν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀνεκδότως χωρίου τοῦ Εὐαγγελίου τούτου. Π.χ. ἡ ἠρμηνεία τοῦ χωρίου, Ματθ. θ' 16,

εύρίσκεται εις τὸν 65 τόμον, ἑμβλῶν Α' καὶ ἀπὸ 101 - 118 σελ. τοῦ τόμου τούτου. Ἡ μέθοδος αὕτη, μεγίστης πρακτικῆς σημασίας, ἐδημιουργήθη διὰ πρώτην φοράν.

2. Συμμετρία τῶν Ἑσραγγέλιων'. Δηλαδή πῶς ἀντιστοιχίας εἶναι τῶν παραλλήλων (ὁμοίων) χωρίων τῶν 4 Ἑσραγγέλιων. Ἡ πρακτικὴ συμπερίληψις τῆς παραθέσεως τοῦ πίνακος τούτου ἔγκαιται: εἰς τὸ 8η, διὰ τὰ παράλληλα πρὸς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον χωρία τῶν κατὰ Μάρκου καὶ κατὰ Λουκᾶν Ἑσραγγέλιων, τὰ ἑποια Ἑσραγγέλια, ὡς ἐλέγχον, δὲν ἠρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, θύονται γὰρ ἀναζητηθῆναι ἡ σχετικὴ ἔρμηνεια αὐτοῦ εἰς τὰ παράλληλα χωρία τοῦ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιου. Ἐπὶ παραδείγματι τὰ χωρία Μάρκ. α' 40 - 45 καὶ Λουκ. ε' 12 - 16 εἶναι παράλληλα πρὸς τὸ Ματθ. η' 2 - 4, ὡς φαίνεται εἰς τὰς ἀντιστοιχίους στήλας (σελ. 28). Ἐπομένως ἡ ἔρμηνεια αὐτῶν συμπίπτει μὲν τῆν ἔρμηνειαν τοῦ παραλλήλου τούτου χωρίου (Ματθ. η' 2 - 4) ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

3. Περὶλήψεις τῶν 90 ἑμβλῶν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτει τὸ ἔρμηνευτικὸν ὑπόμνημα αὐτοῦ εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον.

4. Ὀλοκλήρως ὁ III τόμος τοῦ ὑπομνήματος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον, ἔκδοσις Ὀξφόρδης 1839. Τὸ περιεχόμενον τῶν δύο πρώτων τόμων εἶναι αἱ ὡς ἔκρη 90 ἑμβλῶν τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον. Ὁ τόμος αὐτὸς διαίρεται ὡς ἀκόλουθος:

α' Εἰς πρόλογον λατινιστὶ μὲν κριτικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν μέχρι τότε ἐκδόσεων τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

β' Εἰς κριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς ἔρμηνείας ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον, κατὰ ἑμβλῶν.

γ' Εἰς πίνακα ἀγιογραφικῶν χωρίων.

1. Ἐκδόθη ἀπὸ τοῦ Ἐπιμετοῦ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔκδοσις Η. Α. Φραντζεσκάκη, Κωνσταντινούπολις 1908.

2. Ἀναδημοσιεύονται ἐκ τῆς ἐκδόσεως Γ. Καρποφίλλου, Ἀθήναι 1878.

δ' Εἰς ἑξαριθμητικὰ εὐρετήρια θεμάτων.

Τὰ ὡς ἔκρη εὐρετήρια παρατίθενται εἰς τὸ πρῶτον - ἄρχειον κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Ἑσραγγέλιον μὲ τὰς ἀραιογραφικὰς διαίρεσεις καὶ τὰς ὑποδιαίρεσεις τῶν ἐμβλῶν Α, Β, C, D, E.

Τὰ εὐρετήρια αὐτὰ δημοσιεύονται ἐναεῖδα κατ' ἐξίμηνον. Ἐκ ἔχοντων ἀνακαλύπτει, τὰ «ΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» θὰ ἀξιοποιηθῶν συστηματικώτερον ἀπὸ εἰκὸς μὲ τῆν βοήθειαν τῶν ἀπαικτικῶν ἀναλυτικῶν ἀραιογραφικῶν εὐρετηρίων θεμάτων, τὰ ἑποια δὲν τίθενται εἰς ἕκαστον τόμον καθορισμένως, διότι ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι πρακτικῶς καθῆσον, διὰ πᾶν ἀναζητούμενον θέμα, πρέπει γὰρ ἐρευνᾶναι τὰ εὐρετήρια εἰς τὸν τόμον, ἀλλὰ τὰ εὐρετήρια αὐτὰ θὰ ἐκδοθῶν, συγγεντικῶς, εἰς τὸ τέλος τῶν «ΠΑΝΤΩΝ» ἐκδόσεων ἁγίου Πατρὸς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπὶ πλείον, ἐπιτυγχάνεται καὶ μεγάλη οικονομία χώρου χιλιάδων σελίδων, ἐὰν λογιθῆναι ὅτι εἴμην εἰς ἕκαστον τόμον θὰ καταλαμβάνοντο διὰ τὰ εὐρετήρια 20 περίπου σελίδες. Εἰς τὰ συγμνημονικὰ εὐρετήρια περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον ὁ χώρος αὐτὸς, διότι ἀποφεύγεται ἡ ἐπιπλοκή τῶν αὐτῶν λέξεων.

Τὰ ἐπὶ μέρους αὐτὰ εὐρετήρια ἐκ ἕκαστου ἱεροῦ συγγραφέα θὰ ἀποτελέσων, ἀραιογραφικῶς, τὴν γενικὴν θεματολογικὴν κλιθεὰ τῆς ἁγίας Πατρολογίας, δεῦν, μὲ τῆν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐκκληρηθῆναι ἡ ἔκδοσις εἰς τὸν Πατριάρχον κείμενον. Τὸ νέον αὐτὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Χριστιανικῆς Γραμματικῆς θὰ εἶναι ἀφθονὸν ὄλεον ἀπὸ τὰς ἀσπειρεύτους πηγὰς διὰ τὴν μελέτην οἰοθῆναι θεμάτων εἰς τὸν χώρον τοῦ πνεύματος καὶ τὴν λύσιν τῶν πάσης φύσεως ἀποριῶν περὶ Θεοῦ, ἀθρήσκου καὶ κόσμου.

Ἐδύνητον εἶναι εἰς τὴν κλειδί τῆς Πατρολογίας θὰ εἶναι χρήσιμος μόνον εἰς ἑκαστὸν θὰ ἔχον ἀποκτεθῆναι τοὺς τόμους τῆς σειράς «ΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ», διότι, κατ' ἐνάργειαν, εἰς τοὺς τόμους αὐτοὺς θὰ γίνονται εἶναι αἱ παρακαταλά.

Ἰερὸς Ἰωάννης Κ. Διόντιος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ 63 - 69

ΤΟΜΟΣ 63

	Σελ.
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ	21 - 269
'Ομιλία Α' (προοίμιον)	21 (263) *
'Ομιλία Β' (Ματθ. α', 1)	40 (277)
'Ομιλία Γ' (Ματθ. α', 1 - 16)	57 (289)
'Ομιλία Δ' (Ματθ. α', 17 - 21)	72 (300)
'Ομιλία Ε' (Ματθ. α', 22 - 25)	109 (322)
'Ομιλία ΣΤ' (Ματθ. β', 1 - 3)	125 (333)
'Ομιλία Ζ' (Ματθ. β', 4 - 10)	160 (348)
'Ομιλία Η' (Ματθ. β', 11 - 15)	171 (362)
'Ομιλία Θ' (Ματθ. β', 16 - 23)	187 (372)
'Ομιλία Ι' (Ματθ. γ', 1 - 6)	205 (385)
'Ομιλία ΙΑ' (Ματθ. γ', 7 - 12)	225 (398)
'Ομιλία ΙΒ' (Ματθ. γ', 13 - 17)	246 (414)
ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ	265 - 428

* Οι έντονοι χαρακτήρες αριστερά είναι οι αντίστοιχοι των σελίδων του αρχαίου κειμένου.

ΤΟΜΟΣ 64

Ὁμιλία Η'	(Ματθ. 2', 1-11)	11 (245)*
Ὁμιλία ΙΔ'	(Ματθ. 2', 12-25)	31 (260)
Ὁμιλία ΙΕ'	(Ματθ. ε', 1-16)	42 (269)
Ὁμιλία ΙΣΤ'	(Ματθ. ε', 17-26)	76 (295)
Ὁμιλία ΙΖ'	(Ματθ. ε', 27-37)	110 (321)
Ὁμιλία ΙΗ'	(Ματθ. ε', 38-48)	132 (338)
Ὁμιλία ΙΘ'	(Ματθ. στ', 1-15)	151 (352)
Ὁμιλία Κ'	(Ματθ. στ', 16-28)	176 (373)
Ὁμιλία ΚΑ'	(Ματθ. στ', 24-27)	191 (386)
Ὁμιλία ΚΒ'	(Ματθ. στ', 28-34)	201 (394)
Ὁμιλία ΚΓ'	(Ματθ. ζ', 1-20)	217 (408)

ΤΟΜΟΣ 66

Ὁμιλία ΚΔ'	(Ματθ. ζ', 21-27)	11 (233)*
Ὁμιλία ΚΕ'	(Ματθ. ζ', 28-η', 4)	25 (244)
Ὁμιλία ΚΣΤ'	(Ματθ. η', 5-13)	38 (233)
Ὁμιλία ΚΖ'	(Ματθ. η', 14-22)	62 (271)
Ὁμιλία ΚΗ'	(Ματθ. η', 23-34)	76 (282)
Ὁμιλία ΚΘ'	(Ματθ. θ', 1-8)	92 (295)
Ὁμιλία Λ'	(Ματθ. θ', 9-17)	101 (302)
Ὁμιλία ΛΑ'	(Ματθ. θ', 18-26)	119 (316)
Ὁμιλία ΛΒ'	(Ματθ. θ', 27-ι', 15)	134 (327)
Ὁμιλία ΛΓ'	(Ματθ. ι', 16-22)	160 (345)
Ὁμιλία ΛΔ'	(Ματθ. ι', 23-33)	182 (362)
Ὁμιλία ΛΕ'	(Ματθ. ι', 34-42)	197 (374)
Ὁμιλία ΛΣΤ'	(Ματθ. ια', 1-6)	214 (387)

ΤΟΜΟΣ 66

Ὁμιλία ΑΖ'	(Ματθ. ια', 7-24)	11 (237)*
Ὁμιλία ΑΗ'	(Ματθ. ια', 25-30)	32 (252)
Ὁμιλία ΑΘ'	(Ματθ. ιβ', 1-8)	44 (262)
Ὁμιλία Μ'	(Ματθ. ιβ', 9-24)	55 (270)
Ὁμιλία ΜΑ'	(Ματθ. ιβ', 25-32)	69 (281)
Ὁμιλία ΜΒ'	(Ματθ. ιβ', 33-37)	81 (291)
Ὁμιλία ΜΓ'	(Ματθ. ιβ', 38-45)	92 (300)
Ὁμιλία ΜΔ'	(Ματθ. ιβ', 46-ιγ', 9)	108 (313)
Ὁμιλία ΜΕ'	(Ματθ. ιγ', 10-23)	123 (325)
Ὁμιλία ΜΣΤ'	(Ματθ. ιγ', 24-33)	132 (332)
Ὁμιλία ΜΖ'	(Ματθ. ιγ', 34-52)	144 (342)
Ὁμιλία ΜΗ'	(Ματθ. ιγ', 53-ιδ', 12)	155 (351)
Ὁμιλία ΜΘ'	(Ματθ. ιδ', 13-22)	174 (367)
Ὁμιλία Ν'	(Ματθ. ιδ', 23-36)	191 (381)
Ὁμιλία ΝΑ'	(Ματθ. ιδ', 1-20)	204 (391)

ΤΟΜΟΣ 67

Ὁμιλία ΝΒ'	(Ματθ. ιδ', 21-31)	11 (227)*
Ὁμιλία ΝΓ'	Ματθ. ιδ', 32-ιστ', 12)	23 (239)
Ὁμιλία ΝΔ'	(Ματθ. ιστ', 13-23)	44 (251)
Ὁμιλία ΝΕ'	(Ματθ. ιστ', 24-27)	62 (266)
Ὁμιλία ΝΣΤ'	(Ματθ. ιστ', 28-ιζ', 9)	79 (280)
Ὁμιλία ΝΖ'	(Ματθ. ις', 10-21)	98 (296)
Ὁμιλία ΝΗ'	(Ματθ. ις', 22-ιη', 6)	115 (309)
Ὁμιλία ΝΘ'	(Ματθ. ιη', 7-14)	131 (322)
Ὁμιλία Ξ'	(Ματθ. ιη', 15-20)	151 (340)
Ὁμιλία ΞΑ'	(Ματθ. ιη', 21-35)	160 (347)
Ὁμιλία ΞΒ'	(Ματθ. ιθ', 1-15)	177 (350)
Ὁμιλία ΞΓ'	(Ματθ. ιθ', 16-26)	194 (373)
Ὁμιλία ΞΔ'	(Ματθ. ιθ', 27-κ', 16)	207 (383)

ΤΟΜΟΣ 68

Ὁμιλία ΞΕ' (Ματθ. κ' 17-28)	11	(249)*
Ὁμιλία ΞΣΤ' (Ματθ. κ' 29-κα' 11)	35	(263)
Ὁμιλία ΞΖ' (Ματθ. κα' 12-32)	52	(275)
Ὁμιλία ΞΗ' (Ματθ. κα' 33-46)	71	(287)
Ὁμιλία ΞΘ' (Ματθ. κθ' 1-14)	92	(301)
Ὁμιλία Ο' (Ματθ. κθ' 15-33)	112	(314)
Ὁμιλία ΟΑ' (Ματθ. κθ' 34-46)	129	(326)
Ὁμιλία ΟΒ' (Ματθ. κγ' 1-12)	142	(335)
Ὁμιλία ΟΓ' (Ματθ. κγ' 13-28)	156	(346)
Ὁμιλία ΟΔ' (Ματθ. κγ' 29-39)	171	(356)
Ὁμιλία ΟΕ' (Ματθ. κδ' 1-13)	187	(368)
Ὁμιλία ΟΣΤ' (Ματθ. κδ' 16-31)	206	(382)
Ὁμιλία ΟΖ' (Ματθ. κδ' 32-51)	224	(395)

ΤΟΜΟΣ 69

Ὁμιλία ΟΗ' (Ματθ. κε' 1-30)	11	(231)*
Ὁμιλία ΟΘ' (Ματθ. κε' 31-κορ. 5)	28	(242)
Ὁμιλία Π' (Ματθ. κορ' 6-16)	45	(254)
Ὁμιλία ΠΑ' (Ματθ. κορ' 17-29)	60	(265)
Ὁμιλία ΠΒ' (Ματθ. κορ' 26-35)	78	(277)
Ὁμιλία ΠΓ' (Ματθ. κορ' 36-50)	97	(291)
Ὁμιλία ΠΔ' (Ματθ. κορ' 51-66)	111	(301)
Ὁμιλία ΠΕ' (Ματθ. κορ' 67-κζ' 10)	125	(311)
Ὁμιλία ΠΣΤ' (Ματθ. κζ' 11-26)	139	(322)
Ὁμιλία ΠΖ' (Ματθ. κζ' 27-44)	153	(332)
Ὁμιλία ΠΗ' (Ματθ. κζ' 45-61)	168	(342)
Ὁμιλία ΠΘ' (Ματθ. κζ' 62-κη' 10)	185	(353)
Ὁμιλία ι' (Ματθ. κη' 11-20)	201	(364)

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ
(ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ)

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΑ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΑΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ—^Ετη τριάντα και μήνας Η.

Προόμιον του κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγελίου . . . . .
 Προόμιον του κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου . . . . .
 Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὸν Ζαχαρίαν—Ἱερουσαλήμ
 Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὴν Μαριάμ—Ναζαρέτ
 Ἡ Μαριάμ ἐκονοίκεται τῆν Ἐλισάβετ—Ἰούδα
 Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς γεννᾶται—Ἰούδα
 Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὸν Ἰωσήφ—Ναζαρέτ
 Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ—Βηθλεέμ
 Γενεαλογία τοῦ Ἰησοῦ . . . . .
 Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τοὺς ποιμένες—Βηθλεέμ
 Περιτομή τοῦ Ἰησοῦ καὶ παράστασις Ἀβραάμ ἐν τῷ Ναφ—Βη-
 θλεέμ, Ἱερουσαλήμ
 Ἐπίσκεψις τῶν Μάγων—Ἱερουσαλήμ, Βηθλεέμ
 Εἰς Ἀβραμῶν φυγή τοῦ Ἰησοῦ—Βηθλεέμ
 Ἡ Σφαγὴ τῶν νηπίων—Βηθλεέμ
 Ἐπισκοπὴ ἐξ Αἰγύπτου—Ναζαρέτ
 Ὁ Ἰησοῦς διδασκατὴς τὴν φιλίαν ἀναβαίνει εἰς Ἱερουσαλήμ
 κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα—Ἱερουσαλήμ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΠΡΟΚΕΒΡΤΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΗ-
ΡΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ—^Εν ἔτος περίου.

Ἀποστολὴ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ—Ἐν Ἐρήμῳ. Ἐν
 Ἰορδάνῃ
 Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ—Ἐν Ἰορδάνῃ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
			Α'.—1-8
		Α'. 1-4	
		Α'. 5-25	
		Α'. 26-38	
		Α'. 39-55	
		Α'. 57-80	
Α'. 18-25			
		Β'. 1-7	
Α'. 1-17		Γ'. 22-38	
		Β'. 8-20	
		Β'. 21-38	
Β'. 1-12			
Β'. 13-15			
Β'. 16-18			
Β'. 19-23		Β'. 39, 40	
		Β'. 41-52	
Γ'. 1-12	Α'. 1-8	Γ'. 1-18	
Γ'. 13-17	Α'. 9-11	Γ'. 21-28	

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Παιδαγωγὸς τοῦ Ἰησοῦ—Ἐν τῇ Ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας
Ἡ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Μαριγρία Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.—Ἐν
Βηθσαφαὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου
Ὁ Ἰησοῦς ἀποκτὴ Μωθής.—Ἰορδάνης, Γαλιλαία
Ὁ ἐν Κανά τῆς Γαλιλαίας γάμος

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ἩΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ἸΝΟ
ΜΕΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ—Ἐ. Ἰου.

- Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸ Πάσχα ἐμβάλλει τοὺς ἡμέτερος ἐν τῷ Ἰε-
ροῦ—Ἰερουσαλὴμ.
Θαύματα κατὰ τὸ Πάσχα—Ἰερουσαλὴμ
Ὁ μετὰ τοῦ Νικοδήμου διάλογος τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Ἰερου-
σαλὴμ
Ὁ Ἰησοῦς ἀρνεῖ τὴν Ἰερουσαλὴμ, ἀλλὰ διαμένει ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ
βαπτίζων Νεατέρη Μαριγρία Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ—
Αἰνών
Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς Γαλιλαίαν μετὰ τῆς φυλάκειαν τοῦ
Ἰωάννου
Ὁ μετὰ τῆς Σαμαρειτῶν διάλογος τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Πολλοὶ
τῶν Σαμαρειτῶν πιστεύουσιν εἰς Αἰθὴν—Συχάρ, Συχέρ
ἢ Νεάπολις
Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει δημοσίως εἰς Γαλιλαίαν
Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν ἐν Κανά, ἐνθα θεραπεύει τὸν υἱὸν τοῦ βα-
σιλικοῦ καταπεμμένον ἀσθενῆ ἐν Καπερναοῦμ—Κανά τῆς
Γαλιλαίας
Ὁ Ἰησοῦς ἐν Ναζαρέτ. Ἀποβάλλεται ἐπιθετὴν, καὶ διασωθεὶς
ἀποκαθίσταται ἐν Καπερναοῦμ
Ἡ Κλήσις τοῦ Πέτρου, Ἀνδρέου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.
Μετὰ τῆς θαυματουργικῆς ἔργου τῶν ἰχθύων—Διὰ τῆς
βαλέσσης τῆς Γαλιλαίας πλοσίον τῆς Κα-
περναοῦμ
Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ἐν τῇ Συναγωγῇ καὶ θεραπεύει δαιμονιζόμε-
νόν τινα—Καπερναοῦμ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
Δ'. 1-11	Δ'. 12, 13.	Δ'. 1-13	.....
.....	.....	.....	Α'. 19-34
.....	.....	.....	Α'. 35-51
.....	.....	.....	Β'. 1-12
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Ε'. 13-25
.....	.....	.....	Β'. 23
.....	.....	.....	Γ'. 1-24
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Γ'. 22-36
Α'. 12	Δ'. 14.	Δ'. 14.	.....
ΙΔ'. 3-5	ΣΤ'. 17-20	Γ'. 19, 20.	Α'. 1-3
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Δ'. 4-42
Δ'. 17.	Α'. 14, 15.	Α'. 14, 15	Δ'. 43-45
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Δ'. 46-54
.....	.....	.....	.....
Α'. 13-16	.....	Δ'. 16-31	.....
.....	.....	.....	.....
Δ'. 18-22	Α'. 16-20	Ε'. 1-11	.....
.....	.....	.....	.....
.....	Δ'. 21-28.	Δ'. 31-37	.....

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεραπεία τῆς πεντηκῆς τοῦ Πέτρον καὶ πλείων ἄλλων—Καπερναούμ
 Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν Μαθητῶν του μεταβαίνει ἐν Καπερναούμ, κηρύσσει καὶ θαυματουργῶν εἰς δὴν τὴν Γαλιλαίαν
 Θεραπεία ἐνός λεπροῦ.—Γαλιλαία
 Θεραπεία Παραλυτικοῦ—Καπερναούμ
 Ἡ Κλήσις τοῦ Ματθαίου—Καπερναούμ

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΙΝΟΜΕΝΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ—ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ—Ἐν ἔτος.

Ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον Πάσχα—Ἱερουσαλήμ
 Ἐν τῇ κολυμβήτρῃ Βηθσαδᾶ Ἰασις κατακειμένου ἀσθενοῦς—Ἱερουσαλήμ
 Ἡ γενομένη ἀκολουθῶς διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Ἱερουσαλήμ
 Οἱ Μαθηταὶ τρέφονται σιτήνας ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου—Καθ' ὄψιν εἰς Γαλιλαίαν
 Θεραπεία τοῦ ἐξηλθόντος τὴν χεῖρα, ἐν Σαββάτῳ—Γαλιλαία—Καπερναούμ
 Ὁ Ἰησοῦς φθάσει εἰς τὴν θάλασσαν Τιβεριάδος καὶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τῶν πλήθων
 Ὁ Ἰησοῦς ἀποσύρεται εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐπιλέγει τοὺς δώδεκα. Τὰ πλήθη ἀκολουθοῦσιν αὐτόν.—Πληθίων τῆς Καπερναοῦμ
 Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασκαλία—Πληθίων τῆς Καπερναοῦμ
 Ἡ Θεραπεία τοῦ ἐπηρέτου τοῦ Ἐκατοντάρχου—Καπερναοῦμ
 Ἡ ἔγερσις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας—Ναὺν
 Ὁ Ἰωάννης, ἐν φυλακῇ ὄν, ἀποστέλλει τοὺς μαθητὰς του πρὸς τὸν Ἰησοῦν—Γαλιλαία, Καπερναοῦμ
 Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἀφορμῇ λαβοῦσα ἐν τῇ Ἀποστολῇ Ἰωάννου—Καπερναοῦμ
 Ἐνθ' καθήμενος εἰς ἐρέτιον μετὰ πινος Φαρισαίου, χρίεται ἐπὶ ἀμαρτωλῆς γυναῖκος—Καπερναοῦμ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
H'. 14-17	A'. 29-34	A'. 38-41	.....
A'. 23-25	A'. 35-39	A'. 42-44	.....
H'. 2-4	A'. 40-45	E'. 12-16	.....
Θ'. 2-8	E'. 1-12.	E'. 17-26	.....
Θ'. 9	E'. 13-14	E'. 27, 28	.....
.....	.....	.....	E'. 1
.....	.....	.....	E'. 2-9
.....	.....	.....	E'. 10-47
IB'. 1-8	E'. 23-28	ΣΤ'. 1-5	.....
IB'. 9-14	Γ'. 1-6	ΣΤ'. 6-11	.....
IB'. 15-21	Γ'. 7-12	.....	.....
Γ'. 2-4	Γ'. 13-19	ΣΤ'. 12-19	.....
E. 1. H'. 1	.....	ΣΤ'. 20-49	.....
H'. 5-13	.....	Z'. 1-10	.....
.....	.....	Z'. 11-17	.....
IA'. 2-19	.....	Z'. 18-35	.....
IA'. 20-30	.....	.....	.....
.....	.....	Z'. 36-50	.....

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν δώδεκα περιπατεῖ ἐν δευτέρῳ τῆς Γαλιλαίας
 Θεραπεύει δαιμονιζομένον υἱα. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι
 βλασφημοῦσι.—Γαλιλαία
 Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ζητοῦσι σημεῖον. Ἀπάντησις τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν.—Γαλιλαία
 Ἡ Μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἄντι ἐπιθρονοῦσι τὸ διακονῆσαι αὐτόν.
 Οἱ ἀληθῆς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν οἱ πάρεστοι αὐτοῦ συγγενεῖς.—Γαλιλαία
 Ἐκ τῆς ἐρήψεως ἐνὸς Φαρισαίου, ὁ Ἰησοῦς ταλαίνει τοὺς Φαρι
 ραίους καὶ λοιποὺς.—Γαλιλαία
 Διδασκαλίαι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Μαθητὰς καὶ τὸν ὄχλον.—Γα
 λιλαία
 Περὶ τοῦ φθόνου τῶν Γαλιλαίων. Ἡ παραβολὴ τῆς ἀνάγκης Συ
 κῆς.—Γαλιλαία
 Παραβολὴ τοῦ Σπορέως.—Θάλασσα Γαλιλαίας: Πλωσίον τῆς
 Καπερναούμ
 Παραβολὴ τῶν ὄσων.—Ἄλλα Παραβολαί. Παρὰ τῆ Κα
 περναούμ
 Ὁ Ἰησοῦς διατάσσει τὰ μαθητὰς εἰς τὴν Ἄμυν. Συμβάντα.
 Κατέβηκεν τῆς τριημέρας.—Θάλασσα Γαλιλαίας
 Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι Γαδαρῖνοι.—Παρὰ τῆ ἀκτῆ τῆς Γαλιλαίας
 Συμβάντων τοῦ Δεσφ. Ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τῆς τριημέρας—
 Καπερναούμ
 Ἡ ἔγερσις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταιρου. Ἡ Ἀμορροούσα Γυνή—
 Καπερναούμ
 Θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν, ἐμβολὴ τοῦ κερφαλάου Πνεύματος.—
 Καπερναούμ
 Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν ἐν Ναζαρέτ, καὶ πάλιν ἀποβάλλεται
 Τρίτη περιόδου ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δώδεκα νοσητεύοντες
 ἀποστύλλονται Γαλιλαία
 Ὁ Ἡρόδης ἀκούει περὶ τοῦ Ἰησοῦ, φασικαί μῆκος ὁ Ἰησοῦς
 εἶναι ὁ Ἰωάννης, τὸν ἀποκτείναντα πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπο
 καρτάσει.—Γαλιλαία, Ἰεροσόλυμα
 Οἱ δώδεκα ἐπιστρέφονται, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποστρέφεται μετ' αὐτῶν
 πέραν τῆς Ἄμυνος. Πεντακστήσιοι γέροντες.—Καπερ
 ναούμ. Β. Α. ἀκτῆ τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
		H, 1-3	
IB' 22-37	Γ'. 18-30	IA'. 14, 15 IZ'. 23	
IB'. 38-45	Γ'. 31, 32	IA'. 46, 24, 30	
IB'. 46-50	Γ'. 33-35	H'. 19-21	
		IA'. 37-54	
		IB. 1-59	
		IF'. 1-9	
IF'. 1-23	A'. 1-25	H'. 4-18	
IF'. 24-25	A'. 26-34		
H'. 18-27	A'. 35-41	H'. 22-25	
H' 28-34. Θ' 1	E'. 1-21	H'. 26-40	
Θ'. 16-17	B. 15-22	E'. 29-39	
Θ'. 18-26	E'. 22-49	H'. 41-56	
Θ'. 27-34			
IF'. 54-58	ΣΤ'. 1-6		
I'. 1, 5-42	ΣΤ'. 6-13	Θ'. 1-6	
IA'. 1			
IA' 1, 2, 6-12	ΣΤ'. 14-16 21-29	Θ'. 7-9	
IA'. 13-31	ΣΤ'. 30-44	Θ'. 10-17	ΣΤ'. 1-14

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Νύξ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας—**Γεννηθῆναι**
 Ἡ ἐν τῇ Συναγωγῇ τῆς Καπερναούμ διδασκαλία τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν ὄχλον. Ὑπανίσταται τὴν προσοχίαν τοῦ Ἰούδα. Πολλοὶ τῶν Μαθητῶν ἀποχωροῦσι. Πέτρος δηλοῦργεῖ πύσσινον.—**Καπερναοῦμ**

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΕΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
 ΕΚ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ,
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤ.—Μήρες: ἕ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν δικαιοὺς τοὺς μαθητὰς Αἰθίου φαρμάκας μὲ ἀντιπνοὺς τῆς χεῖρος. Φαρισσαῖοι παραδόξως—**Καπερναοῦμ**
 Ὁ Κύριος ἡμῶν μεταβαίνει εἰς τὰ ἕθνη Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Συροφονίσσης Γενναῖδος—**Ὀρία Τύρου καὶ Σιδῶνος**
 Ὁ Ἰησοῦς ἀναχωρεῖ ἐν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Θεραπεία τοῦ ναυαλάτου, ὡς καὶ πλείονων Ἑλλῶν. Τροφοδοτήσεις τετρακοσίων—**Δεκιπολις**
 Οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι καὶ ἄλλοι ζητοῦσι σημεῖον—**Παρθὰ τὰ Μάγδαλα**
 Οἱ Μαθηταὶ Προδικαίνονται κατὰ τῆς ζήτησε τῶν Φαρισαίων κλπ.—**Παρθὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας**
 Τυφλὸς τις θεραπεύεται—**Βηθ-σαῖθ (Ἰουδα)**
 Ὁ Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ἄλλοι δηλοῦργοι τὴν εἰς τὸν Κέριον πύσσινον—**Ὀρία Καϊθαρείας Φιλίππου**
 Ὁ Κύριος ἀρτίζει τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αἰθίου—**Ὀρία Καϊθαρείας Φιλίππου**
 Ἡ Μεταμόρφωσις. Ὀμίλια τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ τῶν τριῶν Μαθητῶν—**Ὀρία Καϊθαρείας Φιλίππου**
 Θεραπεία δαμονιζομένου, ἔν ᾧ οἱ μαθηταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσιν—**Ὀρία Καϊθαρείας Φιλίππου**

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
13. 22-36	ΣΤ'. 45-46	.....	ΣΤ' 15-71
.....	.....	.....	ΣΤ' 22-71 Ζ'. 1
1Ε'. 1-20	Ζ'. 1-23	.....	.....
1Ε'. 21	Ζ'. 24	.....	.....
1Ε'. 21-28	Ζ'. 24-30	.....	.....
1Ε'. 29	Ζ'. 31	.....	.....
1Ε'. 29-38	Ζ'. 31-37	.....	.....
1Ε'. 39	Η'. 1-9	.....	.....
1ΣΤ' 1-4.	Η'. 10-12	.....	.....
1ΣΤ'. 4-12	Η'. 13-21	.....	.....
.....	Η'. 22-28	.....	.....
1ΣΤ'. 13-20	Η'. 27-30	Θ'. 18-21	.....
1ΣΤ'. 21-28	Η'. 31-38	Θ'. 22-27	.....
.....	Θ'. 1.	.....	.....
1Ζ'. 1-13	Θ'. 2-3	Θ'. 28-36	.....
1Ζ'. 14-21	Θ'. 14-29	Θ'. 37-43	.....

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν προλέγει τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν
 Αὐτοῦ—Γαλιλαία
 Θανατοουργικὸς ὁ Κέριος ἐξοικονομᾷ τὴν πληρωμὴν τῶν φέ-
 ρων—Καπερναούμ
 Συζήτησις τῶν Μαθητῶν περὶ τοῦ τίς ἐξ Αὐτῶν ἔσται ὁ μεγαλύτε-
 ρος Ὁμίλια τοῦ Κυρίου περὶ ταπεινοφροσύνης, δυνατώ-
 τητος καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης—Καπερναούμ
 Ὁ Ἰησοῦς ἀνέρχεται εἰς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκη-
 νοπηγίας. Τελειοῖται Αὐτοῦ ἀναχώρησις ἐκ Γαλιλαίας.—
 Συμβάντα ἐν Σαμαρεία
 Οἱ ἑβδομήκοντα πορευοῦνται καὶ ἐπισποῦντο—Σαμάρεια
 Καθαρισμὸς δέκα λεπτῶν—Σαμάρεια

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'.

Η ΕΡΩΤΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΥΗΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ
 ΕΠΙΟΜΕΝΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΒΗΘΑΝΙΑΝ ΔΕΦΕΒΩΣ
 ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ, ΕΣ ΗΜΕΡΑΣ
 ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΕΓΑΡΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤΗΜ. Ἐξ ἡμερῶν, πρὸς μίαν ἡμέραν

Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας. Δημόσιος Αὐτοῦ δι-
 δασκαλία—Ἱερουσαλὴμ
 Ἡ ἐν μικρῇ συνέλευσιν Γυνή—Ἱερουσαλὴμ
 Περαιτέρω δημόσιος διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐλέγχει τοὺς
 ἀπιστοῦντας Ἰουδαίους καὶ διασπάζεται ἐν τῶν χειρῶν Αὐ-
 τῶν—Ἱερουσαλὴμ
 Νυκτικὸς ἡς διδασκαλίας διδασκᾷ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον
 περιγράφεται. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀγαθοῦ Σαμαρείτου—Παρά
 τὰ Ἱερουσαλὴμ
 Ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας—Βηθανία
 Οἱ Μαθηταὶ καὶ πάλιν διδάσκονται πῶς νὰ προσεύχωνται—
 Παρά τὰ Ἱερουσαλὴμ
 Οἱ ἑβδομήκοντα ἐπιστρέφουσιν ἐν χαρᾷ—Ἱερουσαλὴμ
 Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς θεραπεύεται ἐν Σαββάνῳ. Ἐπακάλου-
 θαι, ἐκ τοῦτου, ὁμίλι τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Ἱερου-
 σαλὴμ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΙΖ'. 22, 28	Θ'. 30—32	Θ'. 43—45	
ΙΖ'. 24—27	Θ'. 33		
ΙΗ'. 1—35	Θ'. 33—50	Θ'. 46—50	
		Θ'. 51—62	Ζ'. 2—10
		Γ'. 1—16	
		ΙΖ'. 14—19	
			Ζ'. 11—35
			Η'. 1
			Η'. 2—11
			Η'. 11—59
		Γ'. 25—37	
		Γ'. 38—42	
		ΙΔ'. 4—13	
		Γ'. 17—24	
			Θ'. 1—41
			Γ'. 1—21

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- *Ο Ίησους ἐν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἐσπερὴν τῶν Ἰουδαίων. Ἀναχωρεῖ πέραν τοῦ Ἰερδάνου.—Ἱερουσαλήμ. Βαθαδάρὰ πέραν τοῦ Ἰερδάνου
 *Ἡ Ἐγερσις τοῦ Λαζάρου—Βηθανία
 Συμβούλιον τοῦ Καϊάφα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναχωρεῖ ἐξ Ἱερουσαλήμ.—Ἱερουσαλήμ.—Ἐβέρτα
 *Ο Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰερδάνου ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰ πλήθη. Θεραπεία τῆς συγκλιπτικῆς γυναικὸς ἐν Σαββάνῳ.—Καϊλῆς Ἰερδάνου. Περαιά
 *Ο Ἰησοῦς διδάσκει πορεύεται πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Γνωστοποιεῖς πρὸς τὸν Ἠρώδη.—Περαιά
 *Ο Κύριος σπυριάζει μετὰ υἱοῦ ἀρχιερέως τῶν Φαρισαίων ἐν Σαββάνῳ. Συμβάνια.—Περαιά
 Τί παρὰ τῶν ἀληθῶν Μαθητῶν ἀπακτεῖται.—Περαιά
 Παραβολαὶ τῆς ἀκαλιουθείας ἀρχιερέως, τοῦ ἀποκαλιτοῦ προφῆτου, καὶ τοῦ Ἀσάτου Υἱοῦ.—Περαιά
 Παραβολὴ τοῦ ἄδικου οἰκοδόμου.—Περαιά
 Οἱ Φαρισαῖοι ἐπιτιμῶνται. Παραβολὴ τοῦ πλουτίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου Περαιά
 *Ο Ἰησοῦς διατυπὸν τὴν μακροθυμίαν, τὴν πίστιν καὶ ταπεινοφροσύνην.—Περαιά
 *Ἡ Κενσις τοῦ Χριστοῦ ἵσταναι ἀληθεία.—Περαιά
 Παραβολαὶ. Ἡ ἐπιμονὴ Χήρα, ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τελώνης.—Περαιά
 Κανόνες περὶ διαζυγίου.—Περαιά
 *Ο Ἰησοῦς δέχεται καὶ εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδία.—Περαιά
 *Ο Πλούσιος Νεανίσκος Παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώ-
 νος.—Περαιά
 *Ο Ἰησοῦς καὶ τρίτον προλέγει τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.—Περαιά
 *Ο Ἰακώβος καὶ Ἰωάννης ποιοῦσι τὴν φιλόδοξον Ἀδελφῶν αἰτησίαν.—Περαιά
 *Ἡ Θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν πλησίον τῆς Ἱεριχῶ
 *Ἡ ἐπιτακτικὴ εἰς τὸν Ζακχαῖον. Παραβολὴ τῶν δίκων Μνῶν.—Ἱεριχῶ
 *Ο Ἰησοῦς φθάνει εἰς Βηθαίαν πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Βηθαίαν
 *Ἡ Μαρία χρίει τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ.—Βηθανία

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
			Γ. 22, 42
			ΙΔ'. 1-48
			ΙΔ'. 47-54
ΙΘ'. 1, 2	Γ. 1	ΙΓ'. 10-21	
		ΙΓ'. 22, 35	
		ΙΔ'. 1-24	
		ΙΔ'. 25-35	
		ΙΕ'. 1-32	
		ΙΣΤ'. 1-13	
		ΙΣΤ'. 14-33	
		ΙΖ'. 1-10	
		ΙΖ'. 20-37	
		ΙΗ'. 1-14	
ΙΘ'. 8-12	Γ. 2-12		
ΙΘ'. 13-15	Γ. 13-16	ΙΗ'. 15-17	
ΙΘ'. 16-30	Γ. 17-31	ΙΗ'. 18-30	
Κ'. 1-16			
Κ'. 17-19	Γ. 32-34	ΙΗ'. 31-34	
Κ'. 20-28	Γ. 35-45	ΙΗ'. 25-48, 19'	
		ΙΘ'. 2-28	
			ΙΑ'. 55-57
			ΙΒ'. 1-9-11
			ΙΒ'. 2-8

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Ζ΄.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ
ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΑΡΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤΗΜΑ—Ἐπίρει Πέντε.

Θριαμβευτική εἰσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ—Βηθανία.

Ἱερουσαλήμ

Ἡ ἀμαρτία Σακή, Ἐκμάθησις τοῦ Ναοῦ—Βηθανία—Ἱερου-
σαλήμ

Ἡ ἀμαρτία Σακή ἐξηλεῖται—Μεταξὺ Βηθανίας καὶ Ἱε-
ρουσαλήμ

Ὁ Ἰησοῦς ἐρωτᾷται περὶ τῆς ἰκονίας Τῶν Παραβολῶν τῶν δύο
ὁλῶν—Ἱερουσαλήμ

Παραβολὴ τῶν Κακῶν Γεωργῶν—Ἱερουσαλήμ

Παραβολὴ τῶν Γάμων τοῦ νιῦ τοῦ βασιλέως—Ἱερουσαλήμ

Ἐπιβουλευτικὴ ἐρώτησις τῶν Φαρισαίων καὶ Ἡρωδιανῶν. Φό-
δος πρὸς τὸν Καίσαρα—Ἱερουσαλήμ

Ἐπιβουλευτικὴ ἐρώτησις τῶν Σαδδουκαίων. Ἡ Ἄδυνασις—
Ἱερουσαλήμ

Νομοὶ εἰς προβάλλει ἐρώτησιν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Αἱ δύο Μεγά-
λαι Ἐντολαί. Ἱερουσαλήμ

Πῶς ὁ Χριστὸς ἔστιν υἱὸς τοῦ Δαβὶδ; Ἱερουσαλήμ

Ἐλεγχος φαρισσαίων τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων—Ἱε-
ρουσαλήμ

Ταλαιμὸς τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ὅριος ἐπὶ τῆς
Ἱερουσαλήμ—Ἱερουσαλήμ

Ἡ Προφητὴ τῆς Χήρας—Ἱερουσαλήμ

Ἐλληγὲς νινεε ἐπιθυμοῦσι εὐδοκίαν τῶν Ἰησοῦν—Ἱερου-
σαλήμ

Κατάμωσις εἰς ἀπειρίας τῶν Ἰουδαίων—Ἱερουσαλήμ

Ὁ Ἰησοῦς ἐξερχόμενος διὰ τελευταίας φοράς τοῦ Ναοῦ, προλέ-
γει τὴν καταστροφὴν του καὶ τοὺς διαγμούς τῶν Μαθητῶν

Αἰτοῦ—Ἱερουσαλήμ. Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν

Σεμεῖα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκείσεως, τῆς τε καταστροφῆς τῆς Ἱε-
ρουσαλήμ, δι' ἧς τίθεται ἔθρμα εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν οἰκονο-
μίαν—Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΑ'. 1-11 14-17	ΙΑ'. 1-11	ΙΘ'. 29-44	ΙΒ'. 12-19
ΚΑ'. 12, 13 16, 19	ΙΑ'. 12-19	ΙΘ'. 45-48 ΚΑ'. 37, 38	.....
ΚΑ'. 20-22	ΙΑ'. 20-26	.....	.....
ΚΑ'. 23-32	ΙΑ'. 27-33	Κ'. 1-8	.....
ΚΑ'. 33-46	ΙΒ'. 1-12	Κ'. 9-10	.....
ΚΒ'. 1-14	.....	.....	.....
ΚΒ'. 15-22	ΙΒ'. 13-17	Κ'. 20-26	.....
ΚΒ'. 23-33	ΙΒ'. 18-27	Κ'. 27-40	.....
ΚΒ'. 34-40	ΙΒ'. 28-34	.....	.....
ΚΒ'. 41-46	ΙΒ'. 35-37	Κ'. 41-44	.....
ΚΓ'. 1-12	ΙΒ'. 38, 39	Κ'. 45, 46	.....
ΚΓ'. 13-33	ΙΒ'. 40	Κ'. 47	.....
.....	ΙΒ'. 41-44	ΚΑ'. 1-4	.....
.....	.....	.....	ΙΒ'. 20-36
.....	.....	.....	ΙΒ'. 37-50
ΚΑ'. 1-14	ΙΓ'. 1-13	ΚΑ'. 5-19	.....
ΚΑ'. 15-42	ΙΓ'. 14-37	ΚΑ'. 20-36	.....

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράστασις τῆς τοῦ Χριστοῦ δευτέρας ἐλεύσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Προσευχαί πρὸς ἐγγήροισιν. Παραβολαί. Αἱ δέκα Παρθέναι. Τὰ πέντε τάλαντα.— Ὅρος Ἑλαιῶν
 Αἱ τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως Σκηναί.— Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν
 Συναμοσία τῶν Ἀργύριων. Τὸ ἐν Βηθανίᾳ Δείπνον. Ἡ Προδοσία τοῦ Ἰούδα.— Ἱερουσαλήμ. Βηθανία . . .

ΜΕΡΟΣ Η'.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΠΑΣΧΑ. ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ. ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΪΚΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤ.—Ἡμεραι δύο.

Προκαρροῦνται διὰ τὸ Πάσχα—Βηθανία. Ἱερουσαλήμ . . .
 Τὸ Πασχάλιον Δείπνον. Συνήθησι μετὰ τῶν Δούδεκα—**Ἱερουσαλήμ**
 Ὁ Ἰησοῦς κύνει τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν Αἰτίου—**Ἱερουσαλήμ**
 Ὁ Ἰησοῦς δεικνύει τὴν Προδότην Ὁ Ἰούδας ἐτίγχεται—**Ἱερουσαλήμ**
 Ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὴν πῆδον τοῦ Πέτρου καὶ τὸν διασκορτισμὸν τῶν δούδεκα—**Ἱερουσαλήμ**
 Τὸ Κυριακὸν Δείπνον—**Ἱερουσαλήμ**
 Ὁ Ἰησοῦς ποδηγεῖ τοὺς Μαθητὰς Του. Ὑπόκειται Αἰτίοις τὸ Ἅγιον Πνεῦμα—**Ἱερουσαλήμ**
 Ὁ Χριστὸς ἡ ἀμπελος ἡ Ἀληθινὴ Ὁ κόσμος μοῖσὶ καὶ μίσσησι τοὺς Μαθητὰς Αἰτιῶν—**Ἱερουσαλήμ**
 Οἱ ἀνωμοτοὶ προλέγονται. Νέα κλίβαν ἐπόσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Προσεύχεσθαι ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ—**Ἱερουσαλήμ**
 Ἡ τέλειαια Προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τῶν Μαθητῶν—**Ἱερουσαλήμ**
 Ἡ ἐν τῇ Γεθσημανῇ ἀγωνία.— Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν
 Ὁ Ἰησοῦς προδίδεται, συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται—**Γεθσημανία**

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΔ'. 49—51			
ΚΕ'. 1—30			
ΚΕ'. 31—46			
ΚΣΤ'. 1—16	ΙΔ'. 1—11	ΚΒ'. 1—6	ΙΒ'. 2—8
ΚΣΤ'. 17—19	ΙΔ'. 12—16	ΚΒ'. 7—13	
ΚΣΤ'. 20	ΙΔ'. 17	ΚΒ'. 14, 18 24, 30	
			ΙΓ'. 1—20
ΚΣΤ'. 21—25	ΙΔ'. 18—21	ΚΒ'. 21—23	ΙΓ'. 21—35
ΚΣΤ'. 31—35	ΙΔ'. 27—31	ΚΒ'. 31—33	ΙΓ'. 36—38
ΚΣΤ'. 26—29	ΙΔ'. 22—25	ΚΒ'. 19—20	Α' Κορ. ΙΑ' 26, 26 ΙΩΑΝ. ΙΔ'. 1—31
			ΙΕ'. 1—27
			ΙΣΤ'. 1—33
			ΙΖ'. 1—26
ΚΣΤ'. 30, 36, 46	ΙΔ'. 26, 32, 42	ΚΒ'. 39—46	ΙΗ'. 1
ΚΣΤ'. 47—56	ΙΔ'. 43—52	ΚΒ'. 47—53	ΙΗ'. 2—12

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Ο Ίησους πρὸ τοῦ Ἄβνα καὶ Καλάφα ὁ Πέτρος τοῖς ἀρνείται Ἀδὸν— Ιερουσαλήμ
Ο Ίησους πρὸ τοῦ Καλάφα καὶ τοῦ Συνέδριου. Μαρτυρεῖ ἐαυτὸν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Καταδικάζεται καὶ ἐπιμαίεται— Ιερουσαλήμ
Τὸ Συνέδριον ἀγγεῖ τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν Πιλάτον— Ιερουσαλήμ
Ο Ίησους πρὸ τοῦ Ἡρώδου— Ιερουσαλήμ
Ο Πιλάτος ζητεῖ ν' ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαντοῖοι τὸν Βαραββάν— Ιερουσαλήμ
Ο Πιλάτος παραδίδει τὸν Ἰησοῦν εἰς θάνατον. Μαστιγούται καὶ ἐπιμαίεται— Ιερουσαλήμ
Ο Πιλάτος ἀφοῦ καὶ τρίτην φορὰν ἐπιμαίῃ ν' ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀπαντῶν παραδίδει Ἀυτὸν ἵνα Σταυρωθῇ— Ιερουσαλήμ
Ο Ἰούδας μεταμεληθεὶς αὐτοκτονεῖ, ἀπαγχονισθεὶς— Ιερουσαλήμ
Ο Ίησους ἀγγεῖται εἰς Σταύρωσιν— Ιερουσαλήμ
Ἡ Σταύρωσις, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν συμβάντα— Ιερουσαλήμ
Οἱ Ἰουδαῖοι Σκόπιονοι τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Προσέχεται ὅτι τῶν ἐχθρῶν Αὐτοῦ Σησιτὴ τὴν Μητέρα Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην— Ιερουσαλήμ
Ἐκδέχεται Σκότος ὁ Ἰησοῦς ἐκπνέει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ— Ιερουσαλήμ
Τὸ Καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σκίζεται, τάρσι ἀνοίγονται. Ὁμολογία τοῦ Ἐκτιστοῦ τῶν ἄνθρωπων. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν Σταύρωσιν— Ιερουσαλήμ
Ἡ Ἀποκαθήλωσις ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ταφή. — Ιερουσαλήμ
Φρουρὰ πρὸς ψάκην τοῦ Μνημείου— Ιερουσαλήμ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΣΤ' 57, 58 69, 75	ΙΑ' 53, 54 66, 72	ΚΒ' 54—62	ΙΗ' 13—18 25—27
ΚΣΤ' 59—68	ΙΑ' 55—65	ΚΒ' 63—71	ΙΗ' 19—24
ΚΖ' 1, 2, 11, 14	ΙΕ' 1—5	ΚΓ' 1—5 ΚΤ' 6—12	ΙΗ' 28—38
ΚΖ' 15—26	ΙΕ' 6—15	ΚΓ' 13—25	ΙΗ' 39—40
ΚΖ' 26—30	ΙΕ' 15—19		ΙΘ' 1—3
			ΙΘ' 4—16
ΚΖ' 3—10			Πρὸς Α' 18, 19
ΚΖ' 31—34	ΙΕ' 20—23	ΚΓ' 26—33	Ιωάν' ΙΘ' 16, 17
ΚΖ' 35—38	ΙΕ' 24—28	ΚΓ' 33, 34, 38	ΙΘ' 19—24
		ΚΓ' 35—39 39—43	ΙΘ' 25—27
ΚΖ' 39—44	ΙΕ' 29—32	ΚΓ' 44—46	ΙΘ' 28—30
ΚΖ' 45—50	ΙΕ' 33—37	ΚΓ' 45, 47, 49	
ΚΖ' 51—56	ΙΕ' 38—41	ΚΓ' 50—66	ΙΘ' 31—42
ΚΖ' 57—61 ΚΖ' 62—66	ΙΕ' 42—47		

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Θ'.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ, ΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ
ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤΗΜ. Ἡμέραι τεσσαρῆκοντα.

- Ἡ Πρώτη τῆς Ἀναστάσεως— Ἱερουσαλήμ.
Ἐπισημῆς τῶν Γυναικῶν εἰς τὸ Μνημεῖον· Μαρία ἡ Μαγδα-
ληνή ἐπισημῆσαι— Ἱερουσαλήμ.
Ὅμοια Ἀγγέλων ἐν τῷ Μνημείῳ— Ἱερουσαλήμ.
Αἱ Γυναικες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πόλιν· Ὁ Ἰησοῦς ἀναγινῶ
Αἰε— Ἱερουσαλήμ.
Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἰσχύουσιν εἰς τὸ Μνημεῖον— Ἱερου-
σαλήμ.
Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐμφανίζεται εἰς Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ἐν τῷ
Μνημείῳ— Ἱερουσαλήμ.
Ἐπίσκεψις τῆς ἐπι τοῦ τάφου Φρουρᾶς— Ἱερουσαλήμ.
Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τὸν Πέτρον. Ἐπειτα εἰς τοὺς δύο μα-
θητάς ἐπι τῆς ὁδοῦ εἰς Ἐμμαοὺς— Ἱερουσαλήμ—
Ἐμμαοὺς.
Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων, ἀπόντος
τοῦ Θωμᾶ— Ἱερουσαλήμ.
Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων, παρόν-
τος καὶ τοῦ Θωμᾶ— Ἱερουσαλήμ.
Οἱ Ἀπόστολοι μεταβαίνουν εἰς Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς ἐμφανί-
ζει ἑαυτὸν εἰς ἐπὶ τῆς Ἀδύτου, εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβε-
ριάδος— Γαλιλαία.
Ὁ Ἰησοῦς ἀναγινῶ τοῖς Ἀποστόλοις Αἰετοῦ καὶ περὶ τοῖς πεν-
τηκονταετηρίαις, ἐπι τοῦ θρόνου τῆς Γαλιλαίας.
Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰακώβον, ἔπειτα εἰς ἅλους τοὺς
Ἀποστόλους— Ἱερουσαλήμ.
Ἡ Ἀνάληψις— Βηθανία.
Ἐπίλογος, ἡ συμπέρασμα τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἐταγγελοῦ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΗ. 2-4	ΙΣΤ'. 1		
ΚΗ. 1	ΙΣΤ'. 2-4	ΚΑ'. 1-3	Κ'. 1, 2
ΚΗ. 5-7	ΙΣΤ'. 5-7	ΚΑ'. 4-8	
ΚΗ. 8-10	ΙΣΤ'. 8	ΚΑ'. 9-11	
		ΚΑ'. 12	Κ'. 3-10
	ΙΣΤ'. 9-11		Κ'. 11-18
ΚΗ. 11-15			
Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ'. 5	ΙΣΤ'. 12, 13	ΚΑ'. 13-15	
Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ'. 6	ΙΣΤ'. 14-18	ΚΑ'. 16-19	Κ'. 19-23
			Κ'. 24-29
ΜΑΤΘ. ΚΗ. 16			ΚΑ'. 1-24
ΚΗ. 16-20			Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ. 6
ΠΡΑΚ. Α. 3-8			Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ. 7
ΠΡΑΚ. Α. 9-12	ΙΣΤ'. 19, 20	ΚΑ'. 50-53	ΙΩΑΝ. Κ' 30, 31 ΚΑ' 26

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Τῶν 90 ὁμηλίων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου Εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον

ΟΜΙΛΙΑ Α'. 4.

¶ 5. σελ. 4. — Αἱ Ἅγιαι Γραφαὶ ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς πρὸς ἀνάτησιν τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς· ὥστε εἰς τὸν ἔργον βίου καθαρῆς, καὶ ἐπιμέρους φρενολογίας ἀνάστασιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δωρεῖται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· τὸ ἀποκρῖναι εἰς Ἅγιαι Γραφαί. Καὶ ἡ μὲν Παλαιὰ Διαθήκη ἐνομοθετήθη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τοῦ ἔθνους Ἰσραὴλ μετὰ τὸ σφῶδρον παλλεῖν καὶ ἐν ἐκείναις διὰ Μωϋσαίου, ἡ δὲ Καινὴ ἐν οἰκίᾳ τοῦ ἁγίου καὶ ἐν ἡμῖν.

§ 3. σελ. 3. — Ἡ ἱστορικὴ πραγματεία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ναλίζει Εὐαγγελίου, διότι περιέχει ἀγαθὰ ἔργα, συμπερασματικὰ εἰς τὸν τρόπον, δι' οὗ δύνανται πᾶς ἄνθρωπος νὰ ἀπολύσῃ τὴν ἐνοχλὴν τοῦ αἵματος ἐαυτοῦ, καὶ νὰ κληρονομήσῃ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. — Ἐκ τούτων δι' μαθητῶν εἰσεσσεύετο μόνον ἔγραψεν Εὐαγγέλιον (καὶ ἐν τούτων ἐκ πλείων αἱ δύο εἶνε ἀδελφῶν τῶν Ἀποστόλων), διότι αἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν ἴσταντο ἐνὶ ἀνάγκῃ καὶ ἐν φιλοτιμίᾳ, ἀλλὰ ποιεῖν κενὸν ὀφείλειαν· εἰς δὲ καὶ μόνον δὲν συνέγραψεν Εὐαγγέλιον, διότι ἡ πληρωτικὴ ἐν ἑαυτοῖς συμφωνία τῶν τριῶν Εὐαγγελιστῶν, ἐν διακρίσει τῆς καὶ χρόνῳ γραφέντων, ἐνεργητικῶς ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις ἱστορουμένων.

— Ἡ δὲ εἰς ἐκαστοῦν φαινομένη διαφορά τῶν Εὐαγγελιστῶν δὲν ἀποκρίνεται ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ εἶναι εἰς ἀλήθειαν διότι ἡ καὶ μέγιστος λίξη συμφωνίας τῶν Εὐαγγελιστῶν ἦδρα δώσει πᾶσι εὐδοκίαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας ὑπανοίας, ὅτι μετὰ προηγουμένην συνενόησιν ἔγραψαν, ὅσα ἔγραψαν.

§ 4. σελ. 3. — Ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν ὁ μὲν Ἀποστόλος συνέγραψε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ, ἵνα ἀπαλλάξῃ καὶ πιστῶς ἀναγγέλῃ τὸν θάνατον, ὅσα προφητικῶς εἶχον ὁμοίως καταγγεῖν ὁ δὲ Ἰωάννης, ἵνα ἀπακηρύξῃ τὴν εἰς τοὺς ἄλλους Εὐαγγελιστὰς ἀπεργασθεὶς ἑλλησθῆναι τὴν εἰς τὸν Χριστὸν φέουσαν· ὁ δὲ Νικόμαχος καὶ ὁ Μάρκος, ἵνα καταλείψουσιν ἔγραψαν εἰς τοὺς ἐαυτῶν μαθητὰς, ὅσα προφητικῶς εἶχον εἶδεῖν αὐτοὺς. — Ἡ δὲ συμφωνία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καταρτίζεται πρώτον μὲν ἐν τῇ ἀποδείξει αὐτῶν παρ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, δεύτερον δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν, τῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τῆς παρεμπροσθέντος τῶν Εὐαγγελίων στηρίξεως φρονιμικῆς (ἡμετέρας ἐπιπέρας ὑπὸ τῶν ὑπεροπῶν τῆς ἀληθείας ἐκείναις αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως βεβαιώσας ὅδ' ἦτο δόξαν, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀπέστησαν ἐν δὲν ἀμφισβητοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνείδησιν.

§ 5. καὶ 6. σελ. 6. — Ἡ γνησιότης τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡ ἐκείναις τῆς ἀποστολῆς προθέτως καταδεικνύει τὴν ἀμετακίνητον αὐτῶν εἰς τὴν

Ἡμετέρας ἐπιπέρας ὑπὸ τῶν ὑπεροπῶν τῆς ἀληθείας ἐκείναις αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως βεβαιώσας ὅδ' ἦτο δόξαν, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀπέστησαν ἐν δὲν ἀμφισβητοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνείδησιν.

Ἡμετέρας ἐπιπέρας ὑπὸ τῶν ὑπεροπῶν τῆς ἀληθείας ἐκείναις αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως βεβαιώσας ὅδ' ἦτο δόξαν, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀπέστησαν ἐν δὲν ἀμφισβητοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνείδησιν.

Ἡμετέρας ἐπιπέρας ὑπὸ τῶν ὑπεροπῶν τῆς ἀληθείας ἐκείναις αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως βεβαιώσας ὅδ' ἦτο δόξαν, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀπέστησαν ἐν δὲν ἀμφισβητοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνείδησιν.

Ἡμετέρας ἐπιπέρας ὑπὸ τῶν ὑπεροπῶν τῆς ἀληθείας ἐκείναις αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως βεβαιώσας ὅδ' ἦτο δόξαν, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀπέστησαν ἐν δὲν ἀμφισβητοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνείδησιν.

οι Ἀπόστολοι θάρσυνον πρὸς ἀλλήλους, εἰς τὸ ἐπιστρέψοντο ἀναμειβόμενοι, διδάσκοντες μέλειστα περὶ τῶν μεγάλων καὶ ὀφθαλμὸν προμάζων, ὅπου ἦσαν Πλάτων, οὗτις οὐδὲν ἄλλος τῶν ἔξω φιλοσόφων εἶπεν, οὐδ' ἔγραψεν.

§. ε', σελ. 9.—Ἐπισημαίνεται ὁ βασιλεὺς Χρυσόστομος τὴν σύνθετον προσοχὴν τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, καὶ συσχετῆ αὐτοῦ εἰς τὴν προηγουμένην ἀνάγκησιν τῆς παρρησίας, ἢ μάλιστα τῆς ἀμνησίης. Ἐπισημαίνεται δὲ τὴν ἀνάγκησιν εἰς τὴν ἀνάγκησιν τῶν μεγάλων καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς προσημειωμένους τοῦ Εὐαγγελίου Ἰσραηλινοὺς ἀφ' ἑσέως ἄνω γ. κ. 4) διὰ τοῦ ὅτι Ματθαίος γενναίως τὴν ἰουδαίαν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ἐπιταροῦσαν μετατῆ τῶν Ἰσραηλινῶν συνήθειαν ἀπαριθμεῖ γενναίως, καὶ μέλειστα πένθος. κ. λ. π.

§. ζ', καὶ η', σελ. 44.—Προβλεπόμενοι τοὺς ἀφάρτους αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀπογλῶνται περὶ τῶν ματαίων καὶ ἀσκαποῦ γινώσκον τῶν γινώσκον πραγματίων, ἀλλὰ μετὰ τῆς φωνῆς καὶ προσοχῆς σπουδάζοντες περὶ τῆς ἀφάρτου τοῦ θείου λόγου πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἐν ἐφόρῳ ἀποκρινόμενων ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ Β'. 2.

§. α', σελ. 43.—Μετὰ μετῶν προσημειωμένων, ἐν τῇ ὁμοίᾳ, παρρησιῶν διὰ βραχυῶν οὗτ' ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἐξιστοροῦμένης θαυμασταίας πράξεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καταργήσαντος διὰ τοῦ ἰσίου βασίλειου τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου, καὶ εἰς ἡμῶν καταδύσαντος πρὸς ἀποκρίνωσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐκλεισμένων, σπουδάζει νὰ ἀεζήγησιν τὴν προσοχὴν τῶν φωνούντων, ἀρχαίως τῆς ἱερατικῆς τοῦ πρῶτον λέξαν τοῦ Εὐαγγελίου.

§. β', σελ. 43.—Ἄ Ματθαῖος λαλεῖ ἐν πρώτῳ περὶ τῆς ἀδωρατικῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπειροσφῆ τὴν θέλει, ἵνα φήσῃ τὴν ἀναγεννησῆν ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ βασιλείᾳ ἐν τῇ ἀνεκράσει συγκαταθέσει τοῦ Χριστοῦ, ὅτι, ὅτις ὢν, κεραιζόμενος νὰ γίνῃ ἐνδρωπος, καὶ ὀνημοσφῆ υἱὸς Δαυὶδ, καὶ τοῦ δὲ φρασιώδιστον! ἀπόρους τῶν γενναίων! ὅπου ἡμῶν ποιῆσιν υἱὸς Θεοῦ! διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀποκαλεῖ τὸν Χριστὸν εὐδὲς ἐν ἀρχῇ αἰ Ἰησοῦ, ἢ ἔπειτα σημαίνει οὐ Σωτῆρα.

§. γ', καὶ δ', σελ. 47.—Τὰς λέξεις αἰ Χριστοῦ, υἱὸς Δαυὶδ προσέθεσαν ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἵνα διακρίνῃ αὐτὸν ἀπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, μὴ καταγενομένου ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Δαυὶδ, ἀπρωποῦσαντος δὲ τὸν Ἰσραὴλ Χριστοῦ, διότι, ὅτις ὢν Ἰσραὴλ τοῦ Ναυῆ μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ Μωϋσέως εἰσῆγγεσιν τὸν λαόν Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, οὗτω καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσέως ἡμῶν εἰσῆγγεσιν τοὺς εἰς αὐτὸν πιστευμένους εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.—Βλέπον δὲ γενέσεως, καὶ οὐχ' ἀπόσης τῆς οικονομίας Ἰησοῦ Χριστοῦ καλεῖ ὁ Ματθαῖος τὸ Εὐαγγέλιόν του, ὅτι, ἢ κατὰ σάρκα γέννηστος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἴνε ἢ φύσις καὶ τὴν ἡμετέραν οὐκ ἐκ οικονομίας.— ἢ Υἱὸς ἐστὶ Δαυὶδ ὃ λέγει πρῶτον, καὶ ἔπειτα οὐκ Ἀβραάμ, ὃ διότι ὁ Δαυὶδ ἦν γεννητός τε καὶ υἱὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὡς ἀπειροσφῆστος διὰ τὴν βασιλείαν, καὶ ὡς μεταγενέστερος τοῦ Ἀβραάμ.— Ὅτι ἡ Θεοσύς κατήγετο ἐκ τοῦ γένους Δαυὶδ δεκτικῶς 4) εἰ ὡς ὁ Εὐαγγελιστὴς Δαυὶδ λέγει ἐν τῷ Παρὰ τοῦ γ' εἰς α' καὶ πατρὶα εἰς α' καὶ 2) ἐκ τῶν οὗτι καὶ ὁ Ἰωσήφ κατὰ τὴν γενναίωσιν τοῦ Ματθαίου ὄμειος τὸ γένος ἐκ τοῦ Δαυὶδ ὅθεν ἔπεται ὅτι καὶ ἡ Θεοσύς εἴνε ἀπόρους τοῦ Δαυὶδ, διότι κατὰ νόμον Ἰουδαίων εἴνε ἀπειροσφῆστος εἰς τὸν Ἰωσήφ νὰ λάβῃ οὐζῶνον εἰς ἀλλήν φυλῆς, καὶ πατρίδα, εἰμὴ εἰς αὐτήν κατῆγετο, ὅθεν δὲ τὸν νόμον ἐάν ἦσαν νὰ παραβῇ ὁ Ἰωσήφ, δικαίος ὢν.— Ἀπιστοῦσθα δὲ ὁ Ματθαῖος τὴν γενναίωσιν τῆς Θεοσύς, ἵνα μὴ σκανδαλίῃ

τοὺς Ἰουδαίους, κατὰ τὰς ἐπισημειωμένας ἀνακρίσεις καὶ μὴ γενναίωσιν αὐτῶν ἰουδαίων, καὶ δι' ἄλλων δὲ λόγων μυστηριώδῃ, ἐν ἐπισημείᾳ ὁ Χρυσόστομος οὐκ ἐστὶν.

§. ε', καὶ ζ', σελ. 20.—Ἐπισημαίνεται τοὺς ἀφάρτους τοῦ ὁμοίου Χρυσόστομος διὰ τὴν ἐπισημειωμένην παρ' αὐτοῦ σφύρασιν τῶν θείων Γραφῶν, καὶ διὰ τὴν ἀνακρίσιν τῶν γενέων εἰς ματαίως καὶ ψευδοθεολογίας πράξεις, (οἷον, γίλωσας ἀρετίης, πολυλογίας ἀπειροσφῆς, ψευδοθεολογίας, καὶ τὰ τοιαῦτα), παρρησιῶν αὐτοῦ πατρικῶν, ἵνα ἀποδείξῃ πῶς ἡθεοσύς ἐκείνων, καὶ τὴν δίκαιον αὐτῶν ἀπὸ παντὸς λογολέγει λόγου καὶ ἔργου ἀπειροσφῆστος, σπουδάζοντες ἐπιμαίως εἰς τὴν ἀνάγκησιν τῶν θείων Γραφῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'. 3.

§. α', σελ. 24.—Ἄ ἴσπερ μυστηριώδῃς λόγος, δι' ἐν ὃ Ἐσαγγελιστὴς ἐν ἔπισημειωμένη τῶν Θεοσύς, ἀλλὰ τὸν Ἰωσήφ, εἴνε, ἵνα μὴ σκανδαλίῃ τοὺς Ἰουδαίους διότι, ἐάν οὕτω ἐμῶσιν ὅτι ἡ Θεοσύς ἔγινεσιν ἀπόρους τὸν Χριστὸν, ἀναμειβόμενοι, παρρησιῶν οὗτοι, ἡθελοῦ σκαλιζοῦν κατ' αὐτῆς ὁμοίαν ἐνὶ μοιχαίς, καὶ ἐπισημειώσιν ἡθελοῦσιν ἀποδείξῃ αὐτῆν κατὰ τὸν νόμον.

§. β', σελ. 23.—Ἄ Ματθαῖος περιέλαβε τὸν Ἰησοῦ, διότι αἰ ἀπόρους αὐτοῦ οὐδὲν κατὰ εἶλον πρὸς τοὺς Ἰσραηλινοὺς, καὶ ἐπισημειώσιν πρὸς τῶν προσημειωμένων τοῦ Χριστοῦ.— Ἀναμειβόμενοι δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν ὁμοίαν, ἵνα ἔγινεσιν, παρρησιῶν ἀναμειβόμενοι μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἵνα εἰς 4) δὲ ὁ Χριστὸς οὐδὲν ἡθελοῦσιν νὰ γεννηθῇ ἐκ τοῦ οὐραίου προσημειωμένου, δίδωσιν αὐτῶν διὰ τοῦ ἰσίου παραδείγματος ἡμῶν τε καὶ τῶν Ἰουδαίων, κεραιζόμενοι ἐν τῇ καταργῆσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ, ἐπὶ ὁμοίαν εἶνε ἀφάρτους ἢ ἀνακρίσιν ἢ τῶν προσημειωμένων ἢ κατὰ, ὅθεν ἐν ἔργῳ τῶν ἰσίων ἀρετῆς καὶ 2) δὲ ὁ νόμος οὐδ' ἐν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ ἀνακρίσιν, ὅπου προσημειώσιν καταδεικνύει τὴν ἀνακρίσιν τῆς ἐπισημειώσιν τῆς Θεοσύς διὰ τῆς ἀνακρίσιν τῆς Θεοσύς.

§. γ', σελ. 27.—Ἐκείνη τὴν Φαρισαίαν, ὅτις ἀνακρίσιν μετὰ τῶν προσημειωμένων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀνακρίσιν καὶ τὴν ἐπισημειωμένην κατὰ τῶν ἀφάρτων οὗτων διὰ τῶν προσημειωμένων τῆς γεννησίως των προσημειώσιν εὐδὲς ὡς ἄλλοι, ἵνα τὸν μέν πατρίαν Ἰσραὴλ ὁ Φαρισαίαν, τὸν δὲ τὸν ὁ Ζακαρὶαν.

§. δ', σελ. 28.—Ἄ ἴσπερ ὁ ὁμοίος τοῦ Βαλῆ ἀνακρίσιν τὴν ἐκκλησίαν, τὴν νόμον τοῦ Θεοῦ διότι, καθὼς ὁ Βαλῆς εἴνε ἰουδαίαν τὴν Ἰουδαίαν, καταγενομένη ἐν ἐκκλησίᾳ γενέων, καὶ ὡσαν ἐν ἐκκλησίᾳ πατρία, ἐπὶ τῶν οὗτων αὐτῆς ἠρηθῆν καὶ πατρίδα, εἰς ὅτις τε καὶ γεννητός, οὗτω καὶ ὁ Θεοσύς ἐπισημειώσιν τῆς ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν, ἐπὶ πρῶτον αὐτῆς ἠρηθῆν πατρίδα, γένος, καὶ πάντα τὰ ἐαυτοῦ.

§. ε', σελ. 29.—Προβλεπόμενοι ὁμοίως Χρυσόστομος τοὺς ἀφάρτους αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀνακρίσιν εἰς τὰ ἐπισημειωμένα καταγενομένου, οὐδ' ἐπισημειώσιν, ὡς ὁ Φαρισαίαν, τὸν βίον τοῦ πληθῶν των, ἀλλ' ἐπισημειώσιν καὶ ἡθελοῦσιν τὰ ἐπισημειωμένα ἀνακρίσιν, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ἐπισημειώσιν ἐν ἀνακρίσιν τὴν ἀνακρίσιν, ἵνα εἴνε μῆτρος πῶς τῶν ἀφάρτων, καὶ πρῶτον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ Δ'. 4.

§. α', σελ. 33.—Εἰς τρία μέρη διαιτῆ ὁ Εὐαγγελιστὴς τὰς ἀπὸ Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Χριστοῦ γενεάς, διὰ νὰ δείξῃ ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίου οὗτω διὰ τῶν ἀποκρινόμενων, οὗτω διὰ τοῦ μοναρχικοῦ, οὗτω διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος ἐκκλησιαστικῶν.— Εἰς δὲ τὰς 44 γενεάς τῶν τρίτου μέρους περιλαμβάνει καὶ τὴν μετουσίαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ τὴν

Χριστόν. — Μετανοείτε δι' και της εις Βαβυλώνα αλχημαλικας των Ιουδαίων, διὰ τὴν αἰτίαν οὗτις και μετὰ τὴν αλχημικὴν οὗτοι ἔμειναν ἀβάρητοι. — Ἀρχεται δὲ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ οὐχὶ καθ' ἐν χρόνον ἔρχονται οἱ Προφήται οὗτοι προφητείας των, (ἴτε, α' Ὁρασι, ἢν εἶδεν, κ.λ.κ.) πρώτου, διότι οἱ ἀναγνώσταί, δι' οὓς ἔγραψεν τὸ Εὐαγγέλιον, ἴγνώσκον τὴν ἐκ Θεοῦ ἀποστολὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, και ἀδυστάτως ἐπίσταντες εἰς τοὺς λόγους του· δεύτερον, διότι τὰ τελευταῖα θαύματα ἐπιστολοῦν τὴν ἀλήθειαν των ὁσων εἶπεν· ὡστε εἰν εὐχὴ ἀνάγει των συστατικῶν λόγων, τοὺς ὁποῖους μετεχειρίζοντο οἱ Προφῆται πρὸς διαφορὴν ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ πλῆθους των ψευδοπροφητῶν.

§. 6'. σελ. 36. — Καὶ ἀρχόμενος ὁ Θεὸς τῆς γενεαλογίας, και ἀνακαταστήσων αὐτὴν, ἀναφέρει τὸν Δαυὶδ και τὸν Ἀβραάμ, διότι εἰς ἀμφοτέρους τούτους ἴδονεν ὁ Θεὸς τὰς ἐπισημίας του. — Παράλειπον δὲ τὴν εἰς Αἴγυπτον κλήσιν των Ἰσραηλιτῶν, μνημονεύον τὴν εἰς Βαβυλώνα μετακομίαν αὐτῶν, διότι μεταγενεστέρως και εἰς ἀμφοτέρων των ὑπέστησαν πειρασμοί. — Τὸν Ἰωσήφ δὲ καλεῖ ὁ ἄνθρωπος Μάρίας, ἢ ἴνα εἴδῃ οὗτις διὰ τὴν Θεοτόκον ἐνεκαλέσθη τούτων. — Ὅτι δὲ ὁ Ἰωσήφ εἰν ἦτον ἀπὸ τῆς Μαρίας δεκνόμενος εἰς τὴν ἐπισημὴν λόγων τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· α' τοῦ ἐκ Θεοῦ Χριστοῦ ἡ γενεσις κ.λ.κ.β. — Πρὸ τῆς γενεαλογίας δὲ τὸν Χριστὸν προτάσσιν ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν γενεαλογίαν αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀναγνώστης ἀποδοχῇ τὸν θαυμαστὸν τρόπον τῆς γεννήσεως, βλῆσκον εἰς τὴν ἀπὸ Ἀβραάμ ἰσὺ Χριστοῦ ἀρθόμενος τῶν γινῶν οὗτις ἐκελευσθησαν εἰς προσηλυτισμὸν Ἰακώβ και Δαυὶδ, δι' ὃν προσηλυτίσθη ὁ χῶρος τῆς ἐλασίσεως τοῦ Χριστοῦ. — Ἡ Θεοτόκος δὲ ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του Ἰωσήφ, ἢν καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ, διότι τοιαῦτα ἴτε παρ' Ἰσραηλῶν ἢ συνήθειαι.

§. γ'. σελ. 36. — Ἡ Θεοτόκος εἰν ἐνελεθε πρὸ τῆς μετάρσεως, ἵνα μὴ ὑποταθῇ ὡς μοιχάτις. — Τὸ δὲ ἐσφίθη σφραγισμὸν τὴν ἑαυτῆς ἀνελευσίαν ἐπέλεψεν τῆς Παρθένου. — Ὁ Χριστιανὸς ἐρείδει τὴν πίστιν, και μὴ μολυρασθῆναι μετὰ τὸν ἀκατάληκτον τρόπον τῆς ἀφροσύνης γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, και μεμίσση τῆς βίας. — Ἰνα εἴδῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς οὗτις διὰ τὴν ἑαυτοῦ τὴν θαυμαστὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, χαρῆζόμενος ὡς μαθητὴς εἰς τὸν Διδάσκον αὐτοῦ, εἰσραε τὸν δόξαν Ἰωσήφ, βιβαιοῦσα δὲ ὡν ἐκαθεὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς τοιαύτης γεννήσεως. — Δίκαιον δὲ λέγει τὸν Ἰωσήφ, ὡς ἔχοντα ἀπίστεως τὰς ἀρετάς.

§. δ'. σελ. 36. — Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, μὴ θέλων εἰς τιμωρίαν κατὰ νόμον τὴν Θεοτόκον, μετὰ πᾶν τὸν θεατήρα αὐτῆς ὑπερέβηκε τὴν ἐπισημὴν των χριστιανῶν πολιτείαν, ἢν ὁ Χριστὸς ἐπέλεξε τὸν ὑποδέκτην. — Ὁ ἄγγελος εἰν ἀπεκάλειεν εἰς τὸν Ἰωσήφ τὴν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπέλεψιν τῆς Θεοτόκου πρὸ τῶν ἑαυτοῦ του, ἵνα μὴ οὖτοις ἐπίσημίας πᾶσι δὴα και ὁ Ζηλωτὴς οὗτος ἡ Θεοτόκος ἀπεκλινομένη εἰς τὸν Ἰωσήφ τὴν ἀκατάληκτον πύκτον ἀλλήλην, διότι εἰν ἴθις πιστωθῆν ὡς ὑποτακτικῆς πρὸ αὐτοῦ.

§. ε'. σελ. 39. — Δὴν ἀπὸ τῆς ἐπισημίας ὁ ἄγγελος τὴν Θεοτόκον μετὰ τὴν ἀλλήλην αὐτῆς, ἵνα μὴ μόνον ἀπιστήρ ἡ Παρθένος θεωρηθῆται, ἀλλὰ και ἵνα μὴ ἀπιστήρ δὲ ἀληθινή. — Καὶ ὅρα δὲ ἐπισημαίνεται ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ, διότι εἰν εἴχον οὗτοις ἀνάγειν φανεράς ἀπιστίας, καθὸ πιστοὶ και φιλόσοφοι.

§. ε'. και γ'. σελ. 44. — α' Γίνο Δαυὶδ ὁ δούλος τῶν ἰσραηλῶν ὁ ἄγγελος, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτοῦ πάσης παρεχθῆ, ἀναμνησόμενος τῆς διὰ τοῦ Δαυὶδ ἐπέλεξε εἰς τὴν Θεοτόκον ἐπισημίας. — Το δὲ ἀνακαλεῖ σου ἰσουλόμενος πρὸς τὸ ἐν τὴν μετάρσῃ σου. α' — Πληροσοῦ δὲ ὁ ἄγγελος τὸν Ἰωσήφ περὶ τῆς ἐκ Πνεύματος ἀλλήλησε τῆς Παρθένου, β) ἀποκαλύπτων πρὸς αὐτὸν ὅσα διανοεῖται καθ' ἑαυτοῦ, β) παρεχθῶν εἰς αὐτὸν τὴν πα-

ρῆσιν τὴν ἐκ τῆς ἐπισημίας εἰς τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Θεοῦ ἐπισημίας ὁμοιωσῆς, β) προέγειν τὴν ἐκ τοῦ Χριστοῦ γεννησόμενη ἀπαλλαγὴν των ἀδυστάτων ἀπὸ τῆς ἀπιστίας, και γ) παρῆγων και τὴν ἑαυτοῦ εἰς ἀμφοτέρων. — Ἐνοεῖ δὲ ὁ ἄγγελος α' λαὸν αὐτοῦ ὁ εὐ μόνον τοὺς Ιουδαίους, ἀλλὰ και ὅσα ἴσθη ἐμμελῶν τὸν πιστεύσαντων εἰς τὸν Χριστόν. — Διὰ τῆς ἐπισημίας οὗτοις οὗτοι τὸν λαὸν αὐτοῦ κ.λ.κ.β. διανοεῖ ὁ ἄγγελος οὗτις τὸ γεννησόμενον παίδιον ἴτε τὸν Θεοῦ, διότι τὸ συγγνωστὸν ἀμφοτέρων εἰναι ἴδιον μόνον τοῦ Θεοῦ. — Προετίμη ὁ θεὸς Χριστοῦσεως τοὺς πιστούς, ἵνα ἀναλόγως τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ εὐφροσύνης βοηθήσαντι ἑαυτούς, και διακρίναντι ἀπὸ των μὴ πιστῶν εὐ μόνον ἐν τῶν νόμων, ἀλλὰ και ἐν τῶν κρίσεων, καθ' ἐν κρίσει.

§. η' σελ. 44. — Παρεβάλλον των παρὰ τὸν ἴδιον ἴδιον ἀδυστάτων πρὸς τὸ θρησκὸν και τὸς δαίμονας, κέρταται αὐτοῦ πολλὰ χεῖρα τούτων, και συμβουλεύει τοὺς ἀδυστάτους ἵνα μὴ ἐπιδοκῶσιν εἰς τὴν μετὰ περιεργίας ἀπάθειαν και σκελετῶν τῶν ἀσμάτων, ἀλλὰ τὸ ἔχοντες ὡς καθήκοντα τοὺς βίους των ἄγιον και τὰς ἄγιαις ἔρασις.

§. θ'. σελ. 46. — Ἐξομολογῶν των ὁμοίων πρὸς τὸν Θεόν, και ὑπερέβηκε ὡς μίση, συνεισφέροντες εἰς τὴν ἀποκαθῆν παντὸς πάθους, τὴν μετέλεψον τῶν ἀσμάτων και αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν μετέλεψον των ὁμοίων ἔρατων και τῆς ἐλεημοσύνης.

§. ι'. σελ. 47. — Διὰ μὴν τοῦ Ναδουχοδονόσορος ἀποπειροῦται τὸ ἀνάστην και τὸ ἀνασχεῖν των ἐπὶ τῆς βίας και τοὺς λοιποὺς αὐτῶν ἐπισημίας ἀρθεῖται ἐπισημίας, διὰ δὲ των τριῶν παιδῶν ἡ φρόνησις και ἡ ἰσχυρὴ των εἰς Θεὸν ἀκατακλινομένην και ταπεινῶν.

§. ια'. σελ. 49. — Προετίμη τοὺς ἀδυστάτους, ἵνα, καθὸς οἱ πατέρες τὴν αἰδίαν του Ναδουχοδονόσορος, οὗτοι και αὐτοὶ κατακλινομένη τὴν αἰδίαν τῶν μαμμυῶν, ἴτε των πλάτων, και μεμίσση προτιμῶσιν αὐτοῦ τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ φῆσον και τῆς ἀγίας συνεισδομῆν των πᾶσι, ὅσως ἀπαλλαγῶσι τῶν πᾶσι τῆς αἰωνίου καλῆσεως, ὡς οἱ πατέρες τῆς καρμῶν.

§. ιβ'. σελ. 50. — Συμβουλεύει τοὺς μὴ πίστευσαντες τὸν ἀνάστην τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ἐν τῇ καρμῶν τῆς καρμῶν καμμένων, ἐν βίαισι και αὐτοὶ τὸ ἀπαλλαγῶσι τῆς φλογὸς τῆς γέννησε, τῶς δὲ πύργους, ἵνα μετὰ ἀρχαιοτάτης φηρασι τὴν πιστωθῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐν τῆς μελλούσης καλῆσεως.

ΟΜΙΛΙΑ Ε΄.

§. α'. σελ. 52. — Προτάσσιν τοὺς ἀρχαιοτάτους τοὺς ἐπισημίας Χριστοῦσεως, ἵνα μετὰ τὸ τέλος τῆς διδασχῆς ἀφῆρονται ἑαυτοὺς εἰς τὸν αἰῶνα σου, και συμβουλεύει περὶ αὐτοῦ τὴν ἰσουλὴν γυναικα και τὰ εἰναι, διδασχῆ αὐτοῦ ὅσα φηρασι, ἵνα τοιοῦτοφῶσιν και αὐτοὺς διατηρῶν αὐτὸ ἐν τῇ μνήμῃ του, και μὴ λησθῶν διὰ των ἀπίστεων συνεισδομῶν και ἐπισημίας οὗτοις δὲ και ἑαυτοῦ βίαις ἀποκλίναι εἰς τὸ τὸ ἐπισημίας ἀσθενέστερον τὴν ἐπισημίας εἰσοκαλίαν, και τὸν διδασχῶντα εἰς τὸ τὸ διδασχῶντα τοιοῦτοφῶσιν.

§. β'. σελ. 53. — Ὁ ἄγγελος ἀναφέρει πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὴν προφητεῖαν τοῦ Ἡσαίου, ὁ ἴδιος ἡ Παρθένος κ.λ.κ. β, ἵνα ὁ Ἰωσήφ, ἀναμνησόμενος τῆς προφητείας, ἴτε προέγειν οὗτις Παρθένος θέλει συλλάβεσθαι, βεβαιωθῆν περὶ τῆς θαυμαστῆς ἀλλήλησε τῆς Θεοτόκου. — Τὸ ὄνομα α' Ἐμμανουὴλ ἔγραψεν τὴν ἐξέτασιν, τὴν ὁποῖαν τὰ πρῆματα ἐπέλεξε, διὰ ὁ λόγος ἐνανθρωπήσει ἐνανθρωπῶν εἰς τὸς ἀδυστάτους. — Ἡ δὲ λέξις ἡ Παρθένος ἢ μίση πιστωθῶν τῆς λέξεως ὁ νόμος, ἢ διότι αὐτὴ μὴ παρέχεσθαι ἐκ μεταρσεως ὑπέσταντο, μετὰ Χριστοῦ γεννημένης και ὡς Ἰουδαίος, ἢ δὲ λέξις ἡ Παρθένος ὁ ἐκ μεταρσεως γεννητός, πρὸ Χριστοῦ και ὡς των Ἰουδαίων, ἢ γεννητός.

ὁ γεννηθεὶς ἦτο τὸς Θεοῦ. — Ἡ ὁμοιωσις τῆν ὅμοιον οἱ μάρτυρ ἔδειξεν εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ Ἀγγέλου, τοῦ νὰ ἀπέλασεν εἰς τὰ ἴδια δι' ἄλλη ἰδοί, ἡμαρτίας τῆν πνεῦμα αὐτῶν. — Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ εἰς Περσίαν ἀναχώρησις τῶν μάρτυρων ὡμοιοῦν ἦσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, ἵνα διὰ τῶν μάρτυρων κηρύξῃ ἐν Περσίᾳ ὁ Χριστός, καὶ ἵνα ὁ ἔμμενος Ἡρώδης παραστή τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκείνου λήθης, δίδων διὰ δόξαν εἰς τὴν μεταίωσιν τῆν βουλήν τοῦ Θεοῦ τὸ δι' εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ νομισθῇ ὁ Χριστὸς κατὰ φαντασίαν ἀνθρώπων, ἐμπέσῃ ἐν Βηθλέεμ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἡρώδου, καὶ μὴ φονεῖται.

§ 6. σελ. 88. — Ἡ εἰς Αἴγυπτον μετάθεσις τοῦ Χριστοῦ ἔγινετο, ἵνα πληρωθῇ ἡ Προφητεία, καὶ ἵνα προβλεθῇ ἡ ἐπιστροφή τῆς Αἴγυπτου. — Οἱ εἰς αὐτῆς τῆς γεννησεως τοῦ Χριστοῦ πειρασμοὶ εἶσι τύποι τῶν πειρασμῶν, οἵτινες ἐπακολουθοῦσιν ἐξ ἀρχῆς εἰς πάντα χριστιανόν.

§ 7. σελ. 90. — Εἰς τὰς χαρμονίας καὶ λιπηρὰς περιστάσεις τοῦ Ἰωσήφ διαγράφεται ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν νομισθεῖται ἐν παρέχῃ εἰς τὸν ἑαυτοῦ λαόν, οὗ μὴ χερσὶς, ἀλλὰ δι' ἰσχυρῶν.

§ 8. καὶ σ. σελ. 94. — Πανταίως τοὺς ἀποστόλους, ἵνα μιμηθῶσιν τὸν ἔχον ὅσων Αἰγυπτίων ἐκείνων, οἵτινες, διόγοντες πρότερον βίον ἀκόσμιον, καὶ καταχρῆσαντες ὑπὸ μυσίαν προλήψαντες καὶ δεισιδαιμονίας, καὶ εὐκόσμιον ἔβησαν νόμον, οὐχ ἕτερον θεοῦ ἔπειτα εἰς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀπαλλαγῆσαν πύργῳ σωτηρίας καὶ πλάσας, καὶ ἔσαν σφόδρα βίον, ὅσοι μετρητοὶ ἀπορῶντες τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὡστε αὐθόρως ἐκκαλοῦνται εἰς ποικίλεις ἀνθρώπων, προσβλέποντες ὡς αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας τῶν νόμων, ἢ τοὺς περὶ αὐτῶν ἀνθρώπων, ἢ ἄλλο τι, διότι ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ ἴσχυρος μὴ εἶναι εἰς φανερῶς δυσκολίας νὰ μεταβάλῃ τῆν φύσιν τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ νὰ ἐκλήθῃ καὶ αὐτὸς, καὶ πιστεύῃ τελείως εἰς τὸν Χριστόν.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'. 9.

§ α'. σελ. 95. — Ἡ ἀμύνη τοῦ Ἡρώδου, καὶ οὐχὶ ὁ Χριστός, αὐθόρως εἰς τὴν ἐν Βηθλέεμ ἀραγὴν τῶν Παρθένων διότι ὁ Ἡρώδης, ἐκτεταμένος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας, εὐκόσμιος ποικίτων, δίδασκε τὸν φόνον τῶν ἡμερῶν.

§ β'. σελ. 96. — Ἐπιτρέψαντες ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἡρώδην νὰ ἀπειρήσῃ εὐκόσμιος τῆς ζωῆς τῶν ἡμερῶν, διότι ἔγνωσκον ἐπὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀδίκτημα εὐκόσμιον δὲν ἔχοντες ἐλάττω, ἀλλὰ καὶ ἀφάρτησι τὰ παιδιά, ἐπαυθῶσιν τὰς ἐν ὁρατοῖς ἀποδείξεις αὐτῶν, καθ' ὅσον ὁ Θεὸς παρακαλεῖ συνήθως νὰ ἀδυνατῆται ἐπὶ τῆς γῆς οἱ μὲν ἄνθρωποι πρὸς ἐπιπέδον τῶν μὲν ἀνάτων ἡμερῶν, οἱ δὲ ἀπερρητοὶ πρὸς ἀδύνατον τῶν ἰδίων ἡμαρτημάτων.

§ γ'. σελ. 98. — Ἄραχθῃς καλεῖται ἡ Βηθλέεμ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἄραχθῆς, σαζῶντος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ὁ πῶρος τῆς ὁδοῦς ἐκείτου κληθεῖν τῆς Βηθλέεμ.

§ δ'. σελ. 100. — Μετακλήθῃ ὁ Θεὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Παρθένον ἐκ τῆς Αἴγυπτου εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰδόντες ὅτι δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς ἀδικητοὺς αὐτοῦ εἰς πειρασμοὺς ἀδελφείτου, ἀλλὰ καὶ ἐξέρχεται αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν πρὸς ἀνακομίσαν καὶ παρανομίαν. Ἡ προφητικὴ ῥῆσις ὁ Ναζαρετὸς κληθήσεται εὐφραντα εἰς τὴν τῶν ἐξ ἀμελείας τῶν Ἰουδαίων ἀπολυθῆσαν προφητικῶν δόξαν. — Ἡ ἐν τῇ εὐαγγελίᾳ Ναζαρετὶ διακηρῆ τῶ Χριστοῦ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι μόνον ἡ ἀρετὴ συνιστῇ τὸν αὐτοῦ λαόν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου, οὐχὶ εἰ καὶ ἡ ἐξέλιξις καταργηθῇ καὶ παρρησία, καὶ πλοῦτος κληρ.

§ ε'. σελ. 102. — Προβλεπὸν ὁ θεὸς Χριστοῦ τῶν τῶν μόνον καὶ πλοῦτος νὰ μὴ

ἰσχυρῶνται ἐπὶ τῆς αὐτῶν εὐγενείας καὶ τῶν πλοῦτος, ἀλλὰ νὰ ἐκζητῶσιν τὴν εὐγένειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, τοὺς δὲ δυσγενεῖς καὶ πίνοντας νὰ μὴ ἀδυνατοῦν ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως, ἀλλὰ νὰ ἀποφύγῃσιν πάσῃ δουλείᾳ τῆς πτωχείας τῶν πονηρῶν πράξεων, καὶ νὰ ἐκζητῶσιν τὴν ἀρετὴν, ἥτις μόνον δύναται νὰ πλουτίσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ αὐτοὺς ὁμοίως τῷ Θεῷ.

§ ς'. σελ. 104. — Παραβάλλοντες τοὺς φιλοσόφους πρὸς γεωγῶντας, οἵτινες κατακρίπτουσιν ἐν λόγῳ τὸν αἶνον, καὶ ἐκκαλοῦσιν νὰ ἐκλάβουν τῆς φιλαρχίας ἀποκρίματα, συμβουλεύει αὐτούς, ἵνα τὸν μὲν ἑαυτῶν τῆς ἀίματος δουλείας τοῦ γεωγῶντος ἀποκρίσῃ, τὸν δὲ τῆς ἐνείημου δουλείας τοῦ Χριστοῦ ἔρωσι πρὸς ἐπιπέδον τῶν ἐν ὁρατοῖς ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ Γ. 40.

§ α'. σελ. 106. — Ἡ ῥῆσις α ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐν ὁρῶν τὸν τριακόντον ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἔτος, εἰδοὶ νομισθεῖται ἡ Γραφὴ νὰ μεταχρῆσται τὰς ῥήσεις α ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις α καὶ αἰετὸς α πρὸς ἐκτίστησιν καὶ τῶν μετὰ πολλὰ ἰσχυρῶν γενομένων πραγμάτων. — Τριακοντούτης ἦλθεν ὁ Χριστὸς ἵνα βαπτισθῇ, ὅπως μὴ ἀποκρίσῃται διὰ τοῦ βαπτισμοῦ τὸ ἀποκρίσθη καὶ καταργῆσθαι τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὸν αἶνον τῶνων πρὸ τῆς τριακονταετηρείας ἡλικίας, ὡς εἰς τὸν αἶνον, εἰδοὶ τὸν αἶνον εἰδοὶ τὸν αἶνον, ὡς μὴ δύναται νὰ τὸν ἐκτίσῃ ἀρετῶν, διότι ἡ μίξις τῶν τριακόντων αἰώνων ἡλικίας εἶναι ἐπιδικαστικὴ παντὸς πάθους, καὶ ἡ μὲν παιδικὴ ὑπόστασις εἰς τὴν ἀνομήσιν καὶ δειλίαν, ἢ δὲ νεανίᾳ εἰς τὰς ἡβουλάς, ἢ δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ χεῖρα. — Τὸ ἐν ὄψει βέλτερον ὁ Ἰωσήφ εἶπεν κατὰ θεῖον διαταγῶν.

§ β'. σελ. 108. — Ὁ νομισθεῖται, πρὸς τὸν ἀπέλασεν ὁ Ἰωσήφ βαπτισθῆναι ἔτι νὰ φέρῃ τοὺς ἀνομιήτους Ἰουδαίους εἰς ἀνομιήτων τῶν ἰδίων ἡμαρτημάτων, καὶ διεγείρῃ ἐν αὐτοῖς τὴν ἀνάγκην καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν ἐπ' αὐτοῦ κηρυττομένον Σωτήρα τοῦ αἵματος, ὅπως τῶν ἡμερῶν δι' αὐτοῦ τῆς ἀρέσεως τῶν ἡμαρτημάτων. Εἰς ταῦτα ὅτι τὸν εἰς Χριστὸν πίστευον τὰ μέρηματα νομισθεῖται ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν τῶν Χριστῶν Ἰωάννην ὑπόληψιν τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ εἰς οὐρανὸν ἐν Ἰερουσαλὴμ ἀνομιήτως μετρητοῦ τοῦ Πατρὸς περὶ τοῦ Ἰωῦ. — Βαπτισθῆναι δε σὺν αὐτῶν καλεῖ ὁ Ἰωάννης τὴν πρῶτην καὶ δευτέραν τοῦ Χριστοῦ περιουσίαν ἀνομιήτων, ἵνα ἕκαστος τῆς ἀρεσίας τῶν λαγομένων διεγερθῶσιν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ζῆτον καὶ εὐφραντῶν τοῦ κηρυττομένου.

§ γ'. σελ. 110. — Τὸ ἔργον, πρὸς ὁ ἀπετέλεσεν ὁ Ἰωάννης, ἦτον ἡ ἀποπροσπαυθῆ τῶν ἀνομιήτων εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστευν διὰ τοῦ βαπτισμοῦ τῆς μετανοίας.

§ δ'. σελ. 111. — Ἡ εὐαγγελία τοῦ Ἰωάννου ἐκδηλοῦσιν καὶ ἡ ἀπλήρη τῆς ἀιότητος σωτηρίας εἰς τὸν ἀπέλασεν τοὺς ἀνθρώπους τῆν ἀποπροσπαυθῆ τῶν ἀνομιήτων ἀγαθῶν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπέλασιν τῆς ἐν τῷ Παράδεισῳ ζωῆς τοῦ Ἀδὰμ.

§ ε'. σελ. 113. — Τὸν πρὸς τὸν Ἰωάννην οὐφρῶν τῶν Ἰουδαίων ἐπιπέδοντες εἰς καὶ ἡ εἰς πολλοὺς χρόνους ἑλεεινῆς Προφῆτου καὶ ὁ κεινοφανῆς πρόσωπος τοῦ κηρυττομένου αὐτοῦ. — Τὸν λιτὸν βίον τοῦ Ἰωάννου ὁ θεὸς Χριστοῦ τῶν πειρασμῶν πειρατεῖ ἡμᾶς νὰ μιμηθῶμεν, ἀποπροσπαυθῆναι ἐκ τῶν τρωφῶν καὶ ἡβουλαῶν.

§ ς'. σελ. 115. — Συναστῆ ὁ θεὸς Πατὴρ τὴν ἀλήθειαν καὶ γνησίαν μετανοίαν, οὐφρῶντες εἰς τὴν τελείαν ἀσπῆχον τῶν προφητικῶν πονηρῶν πράξεων, καὶ εἰς τὴν ἀπελθῶσιν πῶρος ἀρεθῆς.

§ γ'. σελ. 116. — Συναστῆ ἀιότητος τῆς ἐν τῶν πειρασμῶν ὁμοιοτήτι, λίγων δευτερογενῶν περὶ Θεοῦ ἀγαθῶν εἰς αἰετῶν, καὶ δὲν λαμβάνομεν ταχίως ἀφελῶν.

μην να υπομένωμεν, καίτοι παρακείμενοι, μέχρις οὗ ὁ Θεὸς δώσει εἰς ἡμᾶς τὸ ποδοβόμηνον.

§. α'. καὶ β'. σελ. 418. — Ἐπειδὴ οἱ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἀρχόμενοι φερμένοι καὶ Σαδουμαῖοι ἐκφυγόντο μὲν οὐκ ἔχον ἀγαθὴν προγίνοιαν, αὐτοὶ ἕως εὐχρον εἶον πανθρόν, διὰ τοῦτο α γεννημακα ἔχοντων καλεῖ αὐτούς, ὡνα τεκνοφύρη τὴν ἐπὶ τοῖς προγίνοις μεγαλοφροσύνη αὐτῶν, καὶ διεγέρθη αὐτοὺς ἀπὸ τῆς βεβημίας πρὸς κτήση Ἰβας ἀρετῆς.

§. γ'. σελ. 421. — Ἐκφοβήσας ὁ Ἰωάννης διὰ τῆς πρὸς τὴν βίβλην τῶν δένδρων κειμένης ἀξίως καὶ τοῦ πυρὸς, εἰς ὃ ἐβελήθησονται τὰ ἀκαρπα δένδρα, περιγρησι αὐτοὺς πάλιν, λέγων ὅτι ἀφίεται εἰς τὴν εὐαθρίαν ἐκείνου καὶ γινῆ δένδρον καλόν, καὶ σωθῆ, ἢ δένδρον ἀκαρπον, καὶ ἐκαποθῆ πρὸς καύτην.

§. δ'. σελ. 423. — Ἐμβυλῶν δὲ εἰς τὸς ψυχῆς τῶν ἀκαρπῶν τὸν πρῶτον τῆς αἰωνίου κολάσεως, λέγει οὐκ ἔχοντες ἀποφύγιον αὐτῶν διὰ τῆς αἰσχύρας εἰς τὸν Χριστόν, δοῦτε καὶ ἰσχυροτέρως τοῦ Ἰωάννου ἦτο, καὶ εἰς ἀρετῶν ἀμαρτιῶν ἐδάκτυλον. Ἴνα δὲ μὴ νομίη τις οὐκ ὁ Ἰωάννης, λέγων οὐκ εἶμι ἰκανὸς ἄλλοις κ.λ.π., ὡ ἀτακτοφροναὶ διὰ λίβων μόνον, ἐκφοβῆται καὶ τὴν διὰ τῶν πραγμάτων ἀπειθεῖαν, λέγων οὐκ ὁ Χριστὸς θάνατος αὐτοὺς ἐν Πεντάμετῳ Ἁγίῳ καὶ πυρὶ. »

§. ε'. σελ. 424. — Ἴνα ἐδοκίμασθῆ ὁ Ἰωάννης τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ἡ αἰώνιος κολάσις εἶναι ἀναπόφευκτος, προλέγει ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπέλεξε καὶ θάνατον αὐτοὺς ἐν Πεντάμετῳ Ἁγίῳ καὶ πυρὶ, ὅρασι, ὅταν ἴδωσι τὴν ἐκκλήρωσιν ταύτην τῆς προφητείας, καὶ πιστεύσωσιν ὅτι διὰ ἐκκλήρωσῆ καὶ ἡ εὐερα καὶ κατακαύσει τὸ ἄσχυρον ἐν πυρὶ ἀδοκίμασθαι. »

§. ς'. σελ. 426. — Ὡρίων ὁ Ἰωάννης καὶ διευκλίνων τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσιν εἰς Χριστόν, παραλείπει μὲν τὰ μέλλουσα θάνατα τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀφ' ἐκείνων γινόμενα φανερά, ἀφαιρῶντα δὲ τὸν εἰς τὸ νὰ ἐπαρτήσθαι καὶ τὴν ἀπορροχὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι οὕτως μέλλει καὶ κολάσις τοὺς εἰς αὐτὸν μὴ πιστεύσαντας, δίδει περὶ τοῦτων ἀμφιβάλλον οἱ Ἰουδαίους.

§. ζ'. σελ. 427. — Συμβουλεύει ὁ Θεὸς Χριστοστωμα τοὺς ἀκαρπῶν, ἵνα μὴ νομιώσωσιν ὅτι ἀρκί πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ἡ εἰς Χριστόν πίστις ἀκα ἀγαθῶν ἔργων, αὐτοὶ δὲ ἀποβλῶνται, εἰδὼν ἀκαρπῶνται μὲν ἀπλῶς ἐν Ἐκκλησίᾳ τοῦ θείου λόγου, ἀνεντυκίωσι δὲ αὐτῶν εἰς τὴν δεινότην τῶν.

§. η'. σελ. 429. — Ἐκαύτους δὲ συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ μνησθῶσι τοὺς ἀρχόμενους τῶν πραγμάτων ταῖσδε ὅπως ἐλάσθη οὕτως ἀποβλῶνται εἰς τὴν μὴθρησιν βαρμῆθρον ἀπὸ τῶν αἰκαλοτέρων εἰς τὰ ἐκαλοτέρωα, εἶτα καὶ οἱ Χριστοστωμα ὀφείλουσι νὰ προέγινται εἰς τὸν κατὰ Χριστόν βίον, μνησθῶντας καὶ ἐκφοβῶντας ἐν τῷ εἶψῳ οὕτω, ὡς ἐν γυναισίῳ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ἐλαφροτέρων καὶ μεταφίρον ἐντολῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΒ'. 42.

§. α'. σελ. 431. — Ἴνα μὴ τις ἀπολάβῃ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχον ἀνάγκην νὰ βαπτισθῆ τὸ εἰς μετέπειτα βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, προλεθῶν οὕτως ἀνακάρως παθήσῃ τὸν Χριστόν ὡς ὁ Ἄμην, αἰρῶντα τὴν ἐφροσύνην τοῦ σώματος, ὡς ἦτοι οὐ μόνον ἀναμάρτητον, καὶ ἀπομῶνα μεγαλείων ἔχοντα χρεῖνα μετανόιας, ἀλλὰ καὶ κλυροῦντα τοὺς ἀθρόωους ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν.

§. β'. σελ. 433. — Ὁ πρῶτος, πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸ Πεντάμετῳ τὸ Ἁγιον κατήλθεν ἐπὶ τῆς

κεφαλῆ τοῦ Χριστοῦ, ἦτο νὰ βαβαίωσιν οἱ παρόντες ὅτι ἡ φωνὴ η οὐδὲ ἐστὶν ὁ Ἰός μου ὁ ἀγαπητὸς κ.λ.π. ὁ φερρῶς ἔστο εἰς τὸν Χριστόν, καὶ οὕτως εἰς τὸν Ἰωάννην, ὡς κακῶς ἐλέγησιν οἱ πρὸς αὐτὸν ἀμαρτωλοσταν εἰδῶς ἔχοντες ἔτι ἐκείνησιν ἐπὶ τὸ Ἰουδαίον εἰς τὸν Χριστόν, ἔν καὶ φανερῶς διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ αὐτὸν εἰδῶς ὁ Θεὸς δίδει ἦτον παπομαρτίου τῆς καρδίαν. — Ἢ ἀκαθῶσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔβητο καὶ πρὸς τὸν οὐκ κ.λ.π., τὸν ὄπλον ἔγινετο καὶ ἡ δεινότης τῶν ὠρῶν ὄρασθῆ νὰ ἀποδῆξῃ ὅτι, καθ' ὃν χρόνον βαπτίζεσται εἰς Χριστόν πιστεύων, τὸ αὐτὸ Πνεῦμα καταβαίνει ἐπ' αὐτόν, καὶ οἱ ὠρῶν ἰσῆσις ἀναγίνοται, κελῶντας αὐτὸν ἐν τῶν πῶτα πρὸς τὰ ἄνω.

§. γ'. σελ. 435. — Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγιον ἐφῆνη ἐν εἰδῶς πιστοτέρως πρῶτον μὲν δίδει ἡ πιστοτέρω, ὡς καθαρῶτερα καὶ ἡμεροτέρω τῶν λοιπῶν ζῶων, εἰκοῦσῃ συμβολικῶς τὴν ἀγνότητα καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεύτερον δὲ πρὸς ἀνάγκην τῆς ἐπὶ Νῆας περιστάσε, ἦτοι ἀναγγέλλασα εἰς αὐτόν τὴν κατὰπισμῆν τοῦ κατακλιωσῆθαι, κροῦντας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγιον, ὅρα ἐπέλεξε ἐμπανθίζόμενον νὰ ἀναγγέλλῃ τὴν καυθῆσῃν τῆς ἀμαρτίας.

§. δ'. σελ. 438. — Περαιῶν ὁ βίαιος Χριστοστωμα τοὺς ἀκαρπῶν, ἵνα ἀναλογίζόμενοι τὴν ἀφῆλην κερὴν τῆς αἰθερίας, τῆς ὅπως ἔβησαν ὀρῶτο ὁ Θεὸς, καταφροῦσῃ τῶν ἀγαθῶν καὶ κέρου τούτων, καὶ φλοσῶνται νὰ ἀφῆτῶσι ἔργα, ἀκαρπῶντας εἰς τῶνα Θεῷ, δίδει ἄλλως δὲ ἔχουσι τόσῳ βαρύτερον αὐθῆνη, ὅρα μεγάλη εἶνε ἡ δωρεά, τῆς ὅπως ἐλάτῶσιν ἀνάγκη.

§. ε' / σελ. 439. — Προφῆταις δὲ τοὺς πιστοῦ, ἵνα οὐ μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων αὐτοῖσιν εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν ἀπίστων, καταφροῦντας τῶν παρελθόντων ἔργων, καὶ προπροαεκαυθόμενοι ἀκαταπιστοῦσιν εἰς τὴν ἀπόκαυτην τῶν ὠρῶντων.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΓ'. 43.

§. α'. σελ. 440. — Ὁ Ἰησοῦς παρῶνται ὀπὸ τοῦ Διαβόλου μετὰ τὸ βάπτισμα, ἵνα ἀλέη δει καὶ πᾶς ὁ πιστεύσας εἰς αὐτόν καὶ βαπτισθῆς ὅμοιος ἔλας παρῶσθῆ. — Ὁ Χριστοστωμα παρῶνται μετὰ τὸ βάπτισμα 4) ἵνα ἐνοῦσθῃ καλῶς τὴν δῶναιμ τῆς βίαιος χρεῖται, τὴν ὄπλον ἔλας κατὰ τὸ βάπτισμα, κατισχύων δὲ αὐτῆς τῶν ἐπισημῶντων κροῦσῶν 2) ἵνα μὴ ἀπαρστος μόνον, εἶσθῃ εἰς ἐκείνην εἰς ἡς ἔλας χρεῖται καὶ 3) ἵνα βεβαίωσθῆ ὁ Διαβόλος ὅτι ὁ ὄπ' αὐτοῦ παρῶνται καὶ μὴ νικῶμενος, ἀλλὰ νικῶν, ἀπαλάσθῃ διὰ παντὸς τῆς ἐκείσεως αὐτοῦ. — Ἐν ἐφῆνη δὲ παρῶνται ὁ Χριστὸς, ἵνα ἐφῆλῶσθ εἰς πᾶλην τὸν Διαβόλον, δίδει ἐγίνωσταν ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ Διαβόλος οὐκ αὐθῆται νὰ παρῶσθ τοὺς κατὰ μόνον ἐκείνην μετὰ πιστοσῶντων βεβῆρος καὶ ἐκείσεως νῆσθῃ. — Μιτὰ προσημῶνται δὲ ὠρῶσῃν ἀφῆτῶσθ εἰς τὸν Διαβόλον καὶ παρῶσθ αὐτόν, ἵνα δὶδάσθ ἦμας ὅτι, εἰν ὀβλοσων καὶ ἦμας νὰ νικῶμεν τὸν Διαβόλον μετὰ τὸ βάπτισμα, ὀφείλομεν νὰ ἀποφύγιωμεν μὲν τὴν κροῦσθ, ἀκαῶμεν δὲ τὴν ἠφροσύνην καὶ ἴδωμεν ἔφροῦσῃν.

§. β'. καὶ γ'. σελ. 444. — Μὴ ὀκαποῦσας ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Διαβόλον, συμβουλεύεται νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ἴδωσι εἰς ἔφροσιν, καὶ παρῶσθῃ ταυτοῦ ἐπὶ τὸν πτοσῶν τοῦ νοῦ, ὀφείλομεν εἰς ἦμας ὅτι, εἰς ὅσας ἔφροσιν ἀνάγκη καὶ ὡ παρῶσῃν, ὀφείλομεν νὰ μὴ ὀκαποῦμεν εἰς τὴν συμβολῆν τοῦ Διαβόλου, ἀλλ' ἐμπανθόμενοι πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν.

§. δ'. σελ. 446. — Νομιῶσῃ ὁ βίαιος Χριστοστωμα τοὺς ἀκαρπῶντας νὰ ἀποβλῶσιν τὰ καθ' ἡτῆς γυναιμαρτίας, μενοῦσῃς, καὶ φιλοχρηματίας, καθ' ὃν ἔφροσιν καὶ ὁ Χριστὸς

ἐπίφρονι αὐτῷ, μὴ πεφθόμην παντάπασιν εἰς τὸν Διάβολον, οὐκ ἔδρατο ὑποσχέσεις καὶ ἐν δίκῃ αὐτοῦ.

§. ε'. σελ. 447. — Ἐξελίγητε δικασίαι, οἵτινες ἀποφύγετε τὴν ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς, τῶν ἀγγέλων, καὶ τῆν αἰώνιον κλάσιν, ὧστεν ὡς χοῖραι ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν ἀποδεικνύετε ὅτι ἐστὶν πάντως αἰώνιος κλάσις, διότι ὁ Θεὸς, ὡς δικαστὴς, ἐξέλεξε τὸν εἶναι μὴ ἀνακαίψῃ τοὺς ἀγαθούς, καὶ οὐδὲν εἰς τοὺς κτηνοὺς. — Διὸ νικᾶται δὲ ὁ Θεὸς ἐν τῷ παρόντι κέρμα πάντας τὰς πονηρίας, ἵνα δίκῃ διὰ μὲν τῶν ἐνταῦθα τιμωρομένων ἐν εἰς δίκης, καὶ δὲ ἀναπερῶσθαι εἰς ἑασιον κατὰ τὰς ἐπιτοῦ πρᾶξις, διὰ δὲ τῶν ἀειμαρτῶν δὲ πάντως ἐπιφροσύνας ἐν τιμωρῆσθαι αὐτοὺς ἐν τῇ μελλούσῃ κλάσιν, διότι εἶναι δικαιοῦς.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΑ'. 44.

§. α'. σελ. 452. — Μετὰ τὴν συλλήφην τοῦ Ἰωάννου ἀναχωρεῖ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, διδάσκων εἰς τὸ αὐτὸ ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπιλομεθα νὰ φέρωμεν, καὶ οὐχὶ νὰ περιπέσομεθα ἐκείνοις εἰς τοὺς κτηνοὺς. — Ἀρχίζει δὲ ὁ Χριστὸς νὰ κηρύττῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκείνους ὁ Ἰωάννης, ἵνα πᾶσι μὲν δειχθῇ ὅτι, καθὼς ὁ Πατὴρ, οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς κηρύσσεται διὰ Προφητῶν οἰκιστῶν αἱ, ἵνα μὴ οἱ ἀναίτητοι Ἰουδαῖοι δικαιολογῶσι τὴν εἰς Χριστὸν ἀπιστίαν των, ἐν ἧν ἔδρατο ἔσθαι καὶ ἵπταν, ἀφοῦ ἐν ἀπιστίαν οὐδέ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις οὕτως ἔσθαι, αὐτὸς ἔσθαι ἄριστος αἱ, διότι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου περὶ τοῦ Χριστοῦ ἔσθαι κατ' ἀνάγκην νὰ προηγηθῇ, ἵνα γινῆ ὑπεραδικητέρα ἢ εἰς Χριστὸν πίστις.

§. β'. σελ. 454. — Ὁ Ἀνθίας καὶ ὁ Πέτρος εἰς ἐλθόντων ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν μὲν πρῶτον κλῆθαι ἐπιστολῆς ὁ Ἐβραϊστὴς Ἰωάννης, τὴν δὲ δεύτερον ὁ Μακκαθαῖος. — Καθὼς δὲ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰωάννης, κληθῆναι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐπιγεμισσομεν προφήτως, καὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν, καταλιπόντες πάντα τὰ ἑαυτῶν (πλοῦτος, δίκαιο κ.λ.π.), οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐπιλομεθα, καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔγκαταλείψωμεν πάντα, καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ.

§. γ'. σελ. 455. — Πρὸν ἢ ἀρχίσῃ ὁ Χριστὸς τὴν διδασκαλίαν, τίλει διάφορα θεῶματα, ἵνα διὰ τῶν θαυμάτων καταστήσῃ ἑαυτὸν τὴν διδασκαλίαν νοσηρῶς. — Θεραπεύων δὲ διάφορους ἀσθενεῖς, δὲν ἤρκετο αὐτοὺς ἐν πίστειν δὲν ἔδρατο νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, διότι ἐν εἶχεν εἰσὶν ἀποδείξει τὴν δύναμιν, τὴν ἐσχίαν ὡς Θεοῦ εἶχεν ἄλλως δὲ καὶ αὐτῷ ἡ προσέλιπος καὶ προσγωγή τῶν ἀσθενῶν ἦτο φανερά ἀπόδειξις τῆς πίστεως τῶν ἀσθενῶν ἢ τῶν προσερχόντων αὐτῷ. — Παρακινεῖ δὲ ὁ Χριστὸς τοὺς τοὺς ἀκούσαντες, ἵνα μετὰ θερμῆς πίστεως παρακαλέωσι τὸν Χριστὸν, ὅπως ἐκλείψῃ τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς των, ἵνα καὶ ἐπὶ αὐτοῖν κηρύττονται καὶ αἱ σωματικαί.

§. δ'. σελ. 457. — Ὁ χριστιανὸς ἐρείδει νὰ μὴ ἀραρῶσθῃ, ἢ τοὺς ἄλλοις ἡμαρτήσας νὰ συντρέψῃ τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, καὶ ἐξαμολογήσῃ τῆς ἡμαρτήσας τὸ ἡμάρτημα, σπουδαίῃ συνουσιῶσιν ἵνα ἐκλείψῃ τὸν θάλασον Κριτὴν πρὸ τῆς μελλούσης φοβερᾶς κρίσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΒ'. 43.

§. α'. σελ. 459. — Εἰς ἔσθαι ἀνερχεται ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ, δεικνύων τὸ πρὸς φιλοσοφίαν καταλλήλου τοῦ τύπου. — Ὅσα ὁ Χριστὸς διδάσκει τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἀγαθῶς εἶσιν εἰς πάντας ἀνθρώπους. — Ἐπιτρέχει τὸν κτηνοὺς νὰ εἶναι οἱ ταπεινοὶ καὶ συντριμμένοι τὴν δίκην.

§. β'. σελ. 464. — Ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι πηχὴ καὶ ἡμεῖς πάντες κακίαι, ὁ

Χριστὸς ἤθελε τῆς διδασκαλίας του διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἥτις εἶναι τὸ θεμιτόν καὶ ἡ πηχὴ πασίαν τῶν ἀρετῶν. — Ἐπειδὴ οὖν νὰ εἶναι ἐν λουδομαῖν δὲ ἡμαρτίας.

§. γ'. σελ. 463. — Τὸ εἶναι τοὺς ἴδιους καὶ τοὺς ἄλλοις ἡμαρτήσας πίνθος ἐν ἑαυτῶν νὰ εὐχαριστῆσθαι εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην οὐδένα φωνῆ ἐπιφροσύνη ἢ δὲ πηχῆσθαι τῶν πεφθόμων ἰδέσθαι καὶ εἶναι τοῦ παρόντος καὶ ἐνὶ τοῦ μελλούσης βίου. — Ἐπειδὴ οὖν ἀκούονται οἱ πρῶτος φέροντες πᾶσι ἀφίρσιν τῶν ἰδίων ἡμαρτημάτων. — Ἀποστῆναι δὲ τῆν ὑπερηφάνειαν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς πρῶτος ὡς κληρονομῶν εἰς τοὺς παροῦσιν τῶν ἀκούσαντων. — Ἡ εἰς δικαιοσύνην, τὴν ἐσχίαν οἱ πεινώσαντες καὶ διψῶντες λογίζονται μαρτυρεῖν, σημαίνει πᾶσι ἀρετῆς, ἢ εἰδένως τὴν ἀνταναμίχῃν εἰς τὴν πηχῆσθαι.

§. δ'. σελ. 465. — Αἱ λέξεις αὐτῶντες νὰ καὶ αὐτῶντες νὰ ἐκφράσσονται τὴν ἐρηθὴν ἐπιφροσύνην, ἢν ἐρείδωμεν νὰ ἔχωμεν πρὸς τὴν δικαιοσύνην. — Ἀναρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πορὰ τοὺς πηχῶντας ἐπιμαρτυροῦνται ἀρετῶν, ὅτι ἔδρατο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔσθαι νὰ εἶχε, εἶναι δὲ ἀρετῆς καὶ ἀδικίας, λέγει δὲ αὐτοὺς ἀρετῶνται νὰ εἶναι οἱ ἀδικῶν, ἀλλ' οἱ αὐτῶντες καὶ εἰδένως τὴν δικαιοσύνην. — Ἡ ἐπιφροσύνη γίνεσθαι πηχῶν. — Ἐπειδὴ οὖν δὲ ἀκούονται οἱ πρὸς ἐαυτοὺς εὐρηστικῶς καὶ τοὺς ἑαυτῶν δικαιοφροσύνης συνδιαλλάττοντες, καὶ ἔν τῷ πρῶτον καὶ ὁ Χριστὸς. — Ἐπειδὴ δὲ ἔν τῇ καρδίᾳ εἶναι ἢ οἱ πᾶσι ἀρετῆς ἑασιοντες, ἢ οἱ ἐν ὑπερηφάνειᾳ εἶναι. — Ἐπειδὴ δὲ ἢ εἰρήνη εἶναι εἰς πάντας καλῶν, ἑασιοντες ὁ μακαρίου οἱ εἰδένως. . . . νὰ καὶ τὸ μακαρίου εἶναι . . .

§. ε'. σελ. 467. — Οἱ ἀρετῶνται ἢ εἶναι ἐπὶ νὰ καὶ αὐτῶντες νὰ ἀρετῶνται, ἵνα μὴ εἰς κηρῆσθαι εἶναι ἀδικῶν, καὶ νὰ εἰδένως, ἵνα εἰρήνη εἶναι τῷ μακαρίου. — Πάντες οἱ μακαριοὶ εἶναι καὶ τὴν αὐτὴν ἀρετῶν ἐκείνους, διαφόρους ἐκφράζοντες, ἥτις τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

§. σ'. σελ. 470. — Αἱ ἀρετῶν, τὰς οὐσίας ὁ Χριστὸς διδάσκει ἡμεῖς διὰ τῶν Μακαριῶν, εἶναι οὕτως συνημμένως πρὸς ἀλλήλους, ὅστε ἢ μὴ εὐσεβῆσαι τὴν ἀλλῆν, καὶ οὕτω εἶναι εἶναι ὁ ἔχων τὴν ταπεινοφροσύνην ἀνεγκλίως εἶναι πηχῆσθαι διὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πηχῆσθαι, καὶ ὁ πηχῶν πᾶσι εἶναι ἀνεγκλίως πρὸς, ἐλεγχόμεν, καθὼς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρηστικῶς ὁ δὲ ἀρετῶν εἶναι τῶν ἀρετῶν εἶναι ἐκείνους πρὸς πάντας ὑπὸ Χριστοῦ πίνθος, καὶ ἀτάρως εἰς τὸς κατ' αὐτοῦ ἀδικῶς προσβολῆς καὶ κηρῆσθαι. — Ἐπειδὴ τῆς γῆς νὰ καὶ εἰς τοὺς ἐκείνους μαθητὰς ὁ Χριστὸς, διότι ἐπὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν ἡμαρτίας ἀσπέντες, καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναντιβάντες νὰ ἀναμνησθῶσιν ἐν τῇ νῆς τούτῃ κατὰ Θεὸν ἔσθαι.

§. ζ'. σελ. 474. — Αἱ λέξεις καὶ εἶναι πᾶσι κηρῆσθαι . . . νὰ καὶ αὐτῶντες κηρῆσθαι . . . νὰ καὶ αὐτῶντες κηρῆσθαι . . . νὰ κηρῆσθαι τὸν ἐνέμετον βίον, ἐν ἀρετῶν οἱ ἄποστολοι νὰ εἰδένως πρὸς ἐπιστολήν τῶν ἀπίστων καὶ εἶναι Θεοῦ. — Ἐπειδὴ δὲ τῶντες αἱ λέξεις οὐ δύνανται πᾶσι κηρῆσθαι . . . νὰ εὐρησθῶσιν. εἶναι καὶ τὴν δύναμιν καὶ Ἀποστολικῶν κηρῆσθαι, κατὰ τῆς διαδόσεως τοῦ ὅπου ἐκείνους πᾶσι κηρῆσθαι τῶν ἐκείνους.

§. η'. καὶ θ'. σελ. 476. — Παρακινεῖ ὁ Θεὸς κατὰ τοὺς ἀκούσαντες, ἵνα, ἐργαζόμενοι τῆς ἀρετῆς, μὴ παρῶσθαι πηχῆσθαι ἐν τῶν κηρῆσθαι καὶ διαβολῶν τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἶναι καὶ μόνον σπουδῆ ἀποδείξεως, νὰ νὰ ἀρετῶσιν εἰς τὸν Θεόν, παρέχοντες ἑαυτοὺς εἰς τὸς ἀπίστους καὶ ὁμοφροσύνης ἀπόδειγμα τῶν καλῶν ἔργων πρὸς μὴ μνησθῶν.

§. ι'. σελ. 477. — Ὁ χριστιανὸς εἶναι κηρῆσθαι νὰ εὐρησθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις εἰς διὰ

χρημάτων, εἶτι καὶ διὰ λόγου, καὶ πάλιν· οὕτως καὶ παρεργῆ τοὺς εὐδαίμονας καὶ ἐκ συμφιλίης τοὺς διαμεμενημένους.

§. 14. σελ. 470. — Ἐπιστήσαν τους πάντονας ἐν ἑαυτοῦν κλητοῦν, συμβουλευὶς τους δαισιότας ἐκείτους, αἵτινες πολλοὺς κακοποιούς τους ἐπέλιπεσιν αὐτοῦν, ἵνα, παρεργήσονται τῷ νὰ ἀπεικαστοῦν παρὰ τῶν ἀφώνον ὀφειλάτων των, ἀναμύσονται τὰ λαβῶσαι παρὰ Θεοῦ τὸ δύναντο μαρτυροῦσθαι.

ΟΜΓΙΑΙΑ ΙΣΤ. 46.

§. α'. σελ. 484. — Ἐπιπλὴ εἰ Ἰουδαίον, κἀκεὶ μὴ ἐρητιόσεται τὸν Μωσοῦδὸν νόμον, οὐδέμελλον ὅμως κερσθήσαν αὐτοῦ ἠείνοντα, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, μέλλων νὰ συμπληρώσῃ τὸν νόμον, προκατακί πᾶσαν ὀφειλάτων τῶν ἀφώνον αὐτοῦ ἐπὶ ἐναγροῦν τῶν κολασίων νομίμων, λέγων ἢ Μὴ νομίσητε ὅτι ἤλθον καταλύσει τὸν νόμον κ.τ.λ. ἢ

§. β'. καὶ γ'. σελ. 488. — Διὰ τὸν λέγειν α ἤλθον πληρῶσαι τὸν νόμον ὡς ἐμῆρτόντα: οἱ λέγοντες ἀμάρτιαλ εἶτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶνε ἔργον τοῦ διαβόλου διδοῦν, ἃν τούτο ἦεν ἀληθὲς, πᾶς ὁ Χριστὸς, ἑπὶ τὴν ἡλθον ἵνα καταλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἤδωσιν σαρκῶν, ἵνα πληρῶσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ. — Τοὺς μὲν προφῆτας ἀκούσαντες ὁ Χριστὸς, ἐπισημῆσται ὅτι ἔρχαν τὰς ἀποφασίς αὐτοῦν προφῆταις, τὸν δὲ νόμον ἐπλήρωσας προφῆτας 4) ἐρητίσας αὐτοὺς ἀφῆσται ἕκαστα νὰ ὄναι τὸν νόμον ἵστατοῦσμενος 2) διδοῦν καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν ὀφειλάτων τῶν ἐρητίσμενος τὰς ἐπιτάλας τοῦ νόμου καὶ ἐκποιῶσμενος καὶ 3) κερσῆσαι εἰς τὴν ἀπλοῦσθαι νομοθεσίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὴν τελευτῶσαν τῆς Καινῆς. — Ὁ πρῶτος, καθ' ὃν ἡ διακαιοσύνη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ παρεσιέται τῆς τῶν Γραικοῦν καὶ Φαρισαίων, εἶνα ἡ ἐπιλήρωσις τῶν ἐπιτάλων, εἰ ἂν ὁ Χριστὸς οὐκ ἐπλήρωσεν τὸν νόμον, ὡς καὶ α μὴ ἀργήσεται εἰπὼν κ.τ.λ. ἢ

§. δ'. σελ. 489. — Τὰς ἐπιτάλας, τὰς αὐτοὺς νομίματα ὁ Χριστὸς κατὰ ἐλπίστας ἰε μετρησῆσονται, καὶ ἵνα ἐκπληρῶσῃ τῆν ἐπὶ καιοσύνης ὁμῶσαν τῶν Ἰουδαίων. — Ἐλάχιστον δὲ κληθῆσθαι εἰς τὴν βουλήσαν τῶν ἐπιτάλων ὡς σημαίνει κολασθῆσαν. — καθὼς οὐ τὰς ἐπιτάλας ὡς σημαίνει παραδόντες. — Διὰ τὸν λέγειν α ὡς ὁ ἂν ποιῆσῃ καὶ ὁ δόξῃ ἢ διδάσκατος ὅτι εἰ μόνον ἐστέτοις ἀρῆσεται νὰ ἀφελῶσται, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆσται.

§. ε'. σελ. 490. — Ἐβήθησιν ἀπῆλως εἰσέναι ὁ Χριστὸς, καὶ οὐχὶ εὐσεβῶν, ἵνα μὴ, λέγων μὲν εὐσεβῶν ἀπιστήσῃ, λέγων δὲ εὐσεβῶν τῶν Πατρῶν μου, καὶ ἔπειτα ἀεὶ μὴ διὰ λόγου ἔμειν κ. τ. λ. ἢ ἐκπληρῶσῃ ἐς ἀπόδοσιν. — Αἱ λέξεις ἀεὶ μὴ λέγον ὅπως ἐκπορῶσται τὴν ἱουδαίαν ἢ ὁ μὲν Χριστὸς εἶνε πρὸς τὸ νομοθετῆσαι, εἰ δὲ τῶν προφῆτων, δικαίων, καὶ παρεργῶν ὄβρις. — Τοῦ μὴ ἐρητίσμενος εἶνε ἐπιταλὸν τελευτῶσαν τῆς α ὡς φωνῶσται, ὡς δίδει ὁ μὴ ἐρητίσμενος οὐδέτοις φωνῶσται.

§. ς'. καὶ ζ'. σελ. 491. — Τοὺς λέγοντας ἐραστεικούς ὅτι εἰ μὲν Θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦεν ὁ Θεός, ὡς τιμωρῶν τῶν ἑκστῶντων τὸν ἐφθαλμὸν τοῦ ἀλήθειαν, ὁ δὲ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀγαθός, ὡς ἀπεργασιόν τὸ κακοποιεῖν τους κακοποιόντας, ἐπιμύθια, λέγων ὅτι ἡ ἀεικαιοσύνη τοῦ πρώτου ποιεῖσθαί τῆν πρὸς τὸ κακοποιεῖν ἐργῶν τῶν ποιητῶν, ὅπως ἐμῶσται ὅτι ὁ νομοθετῆσται τὴν τιμωρῶν τῶν ποιητῶν ὡς μόνον ἔχον ὄφους, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀγαθός, ὡς τῶν κοινῶν ἀνακρίσται ὄφους καὶ ὁ Θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης βελόντας ὁμῶσται τοῦ τῆς Παλαιᾶς, διδοῦν οὕτως μὲν τιμωρῶν μόνον τὸν φονία, ἐκείνους δὲ καὶ τὸν ἑπίρσιον ὡς αὐτῶν ἀφῆσται τῶν νομοθετῶν, Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Διαθήκης, εἰ καὶ ὁ αὐτοῦ εἶνε ὁ νομοθετῆσται Θεός, νομοθετῆσται σαρὰς ἀναλόγους τῶν ἐπιτάλων καὶ τῶν περιστάσεων. — Τοῦ α ὀργίζονται εἰπὼν ὡς ἠελῶσται τὴν ἀδικον ὄργην, ὅταν ἐπιπλὴ ὀργίζονται εἰς τὴν ἐκείλων ἑαυτοῦ παρὰ ταύτην ὅτι τῶν

ἠελῶσται εἶνε καὶ ἡ ἀδικον, ὅταν ἐπιπλὴ ὀργίζονται εἰς τὴν ἐφθαλμὸν τοῦ πληροῦ, ὡς παρὰ τὸν Πλάτωνος ἐπὶ τῶν Κορυθαίων καὶ τῶν Γαλαθῶν. — Τοῦ α βουκαὶ ὁ ἄριστος κακοποιῶσται τὸ λέγοντος. — α Ζητήσαντες ὅτι σημαίνει τὸ δικαιοσύνη τῶν Ἰσραηλίων.

§. η'. σελ. 496. — Ἀπαγορεύεται ὁ Χριστὸς ἐπὶ ποσῆ τὴν ἀδικον ὄργην καὶ ὄβριον εὐσεβῶν, ἵνα ἐκπληρῶσῃ εἰς βίβης τὴν ἔχθραν, κληθῆσται ὡς τὸ φῶσται, καὶ συστήσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν βίβας τῶσται ἀρετῆς.

§. θ'. σελ. 498. — Νομοθετήσται ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ ἐχθρῶς δικαιοσύνης πρὸς τὸν ἀλάφην αὐτοῦ ὀφείλει νὰ συνδικαιοσύνηται μετ' αὐτοῦ πρὶν ἢ προσεργῆ τὸ δῶρον του ἐπὶ τῷ δικαιοσύνηται, ἴσται 4) ὅτι τὸ πᾶσι ἐκτακτὴ τὴν ἀγάπην, καὶ 2) ὅτι ὁ βίβας νὰ συνδικαιοσύνηται μετὰ τοῦ Θεοῦ ὀφείλει πρῶτῶν νὰ συνδικαιοσύνηται μετὰ τοῦ ἀλάφην αὐτοῦ.

§. ι'. σελ. 499. — Ἀναμύσεται ὁ Χριστὸς τὴν ἐπὶ τῆσται τῆν ἔχθραν διὰ τῆς συνδικαιοσύνης, λέγων ὡς ἐπὶ ὄβριον αὐτοῦ προσεργῆ κ.τ.λ. ἢ. — α ἴσται αὐτοῦσται ὁ βίβας ἡ ἀγάπη νὰ ἀλάφεται, ἢ, ἔναι εὐσεβῶσται, κατὰδουσαν οὐκ εἰς πρῆξις ἀμερόλητας εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἀλάφεται.

§. ια'. σελ. 504. — Προφῆταις τους πιστούς ὁ βίβας Χριστοῦσται, ἵνα ἀποβλέψουσι καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πληροῦ, διδοῦν μετὰ τοῦ συμφέροντος αὐτοῦ συνδύσται στανος καὶ τῷ ἑαυτοῦ, ἐρητίσονται δὲ τὴν ἀρετῆν οὕχ ἡ φῶσται ἵνα μὴ τυχῆν τιμωρῶσται, ἀλλ' ἡ ἀγάπησται τῆς τῶν Θεοῦ.

ΟΜΓΙΑΙΑ ΙΣΤ. 47.

§. α', καὶ β'. σελ. 204. — Τῆν συμπληρῶσται τοῦ παλαιοῦ νόμου εἶνε ὀφείσται ὁ ἴσται ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπιτάλας α ἔγω εἶμι Κύριος ὁ Θεός σου, ἢ ἀλλ' ἀπὸ τῆς δευτέρας α ὡς φωνῶσται, ὡς δίδει, ἔναι ἔλεγον ὅτι ἡ ἡσῶσται ὅτι ἔλεγον τῶσται ἀρχαίους ἴσται εἶμι Κύριος ὁ Θεός σου. . . . ἔγω εἶμι λέγον ἑμῶν νὰ προσονήσται καὶ ἡμῶς εἶναι, ὡς ἐλεγον ἐκπληρῶσῃ ὡς μανθάνουσαν. — Διὰ τῆς ἐπιτάλας α ἡμῶσται ἡσῶσται ὁ ἴσται τὴν ἐμῶσται ἑσῶσται τῆς γυναικῶσται, χαρακτηρίζονται αὐτῆν ὡς μοιχῶσται.

§. γ'. σελ. 208. — Ὁ σκελετῶσται βίβας ὀφείλονται καὶ διδοῦν χεῖρ σημαίνονται τους βίβας τῶσται ἡμῶσται φωνῶσται συγγένεται καὶ φίλους, ὡς ὡσται παρεργῶσται ἡμῶσται ὁ Χριστὸς νὰ ἀποχωρῶσται πρὸς ἀφῆσται ἡμῶσται αὐ καὶ ἐκείνων.

§. δ'. σελ. 240. — Ὁ παλαιὸς νόμος ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων νὰ ἀπολύσται τὴν ἑαυτοῦ γυναικῶσται δὲ οἰανήσται αἰτίων, διδοῦν οὕτως, φῶσται ἀποχρησῶσται ὡν, ὡς ἐλεγον ἀποκτεῖναι αὐτῆν, ἔναι ἐκπληρῶσται τὸν τὸν νόμου νὰ τὴν ἀπολύσται ὀργηροῦσται ὅμως νὰ βίβη εἰς τὴν γυναικῶσται κατὰ τὴν ἀπολύσται βίβας ἀποκτεῖναι, ἵνα μὴ δύνῶσται ὁ ἀπολύσται ἄνθρωπος νὰ λάβῃ αὐτῆν καὶ πάλιν, συνδικαιοσύνηται μετ' ἄλλου ὄφους, καὶ ὅσῶν γίνονται ἔσῶσται μοιχῶσται. — Τῆν περὶ κλοπῆς ἐπιτάλας περιπέσῶσται ὁ Χριστὸς, καὶ βίβας τὴν περὶ ἀπορίας, ὡς περιπεσῶσται τῆς ἀνακρίσται, διδοῦν ὁ μὴ φειδόμενος οὐκ ἀλάφεται.

§. ε'. σελ. 242. — Διὰ τῆς ἐπιτάλας α μὴ ὄβριος εἶνε νομοθετῶσται ὁ Χριστὸς τὸ μὴ ἐρητίσμενος δὲ ὄβριος ἀνάγκη. — Τοῦ α περισσοῦσται τοῦ α καὶ β καὶ τῶσται α ὡς ὡς εἶνε ὁ ὄβριος, ὡς ἐπὶ ἐνομοθετῶσται μὲν τὸ πᾶσι διὰ τῆς ἀδύναμιος τῶν Ἰουδαίων, ἀπεργασιῶσται ἢ ὡν, καὶ λέγονται εἰς τὸν ποιοῦσται διὰ τὴν τελευτῶσται τῶν αἰσῶσται Χριστὸν καιοσύνηται.

§. ς'. σελ. 244. — Ἐκπέλειται τους ἀρετικούς ἐκείνους, οἵτινες, ἐρητίσμενος ἐπὶ τῶσται ἔλεγον α τὸ δὲ κατεσῶσται τούτων ἔστι ὁ ὄβριος ἔσῶσται τὸν ποιοῦσται ἐπὶ τῶσται ἢ Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς νομοθετοῦσται τὸν ὄβριος ἔκῶσται ἐπὶ τὸν ποιοῦσται.

§. ζ'. σελ. 246. — Εἰς τὰς πρώτας αἰτίων διδοῦν ἐρητίσμενος εἰς ἑαυτοῦσται λέγει ὁ βίβας Χριστοῦσται: ὅτι δύνανται αἰ, ἔναι βίβας, νὰ ἀναμύσται αὐ εἰς τὸ μὴ ἐρητίσμενος, ὅσῶσται.

λέμενοι έκτισως εις τόν Ειηγον των εν τῷ σίμα των· Ισχυρεῖ δὲ εις τοὺς ἀκούοντας τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ μὴ ἑσπώσῃ καὶ γειροκρατίων εις τοὺς λόγους του, ἀλλὰ ἀφρο- ὤμοιοι ἐν ἡσυχίᾳ καὶ προσεχῆ, νὰ ἐπαρρωσίωι τὰ ὄν' αὐτοῦ λεγόμενα, καὶ ταῦτο εἶνε ἡντα ἑπαινος εἰς αὐτὸν, καὶ ἀρεσκία εἰς αὐτοὺς.

ΟΜΙΛΙΑ ΗΥ. 48.

§. α'. σελ. 248. — Ἐπιθεὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἐπιβίβητες εἰς τὸ κακοποιεῖν, ὁ Θεὸς ἐνομοθέτησεν τὴν ἐντολὴν α' ἐφθαλμῶν ἀντὶ ἐφθαλμῶν καὶ δόντια ἀντὶ δόντων, ὡς ἵνα ἴσασται τῶν Ἰουδαίων, φρονοῦμενος μὴ στερηθῆ τοῦ ἴδιου ἐφθαλμοῦ, ἀπέχῃ του νὰ στε- ρηθῇ τῶν ἐφθαλμῶν τοῦ πληρώου του. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α' μὴ ἀντιστήναι τῷ πονηρῷ ὡ παραγγέλλει ἡμεῖς ὁ Χριστὸς νὰ ἀνεχώσῃ, ὅταν ἀδίκη ἡμεῖς ὁ πονηρὸς.

§. β'. καὶ γ'. σελ. 250. — Διὰ τῶν ἐντολῶν α' τῷ θιλοῦσι σε κριθῆναι κ.λ.π. ὡ καὶ εἶπει ἐν ἀγαπήσει μίλιον ἐν κ.λ.π. ὡ καὶ ε' τῷ εἰπῶσιν σε ἴδιον κ.λ.π. ὡ κλεισόμεθα ὑπὸ τῷ Χριστῷ νὰ εἴμεθα ἀπαρχὰς τῆς δίκου ἀγαθῶν τῶν ἡμετέρων πραγμά- των δόσι, τοῦτο ποιοῦντες, ἀφαιρούμεν καὶ ἑαυτοὺς, καὶ τὸν ἀλλοῦς ἀφαιρούμεν τὸ ἡμέτερον.

§. δ'. σελ. 253. — Ὁ χριστιανὸς εἶπει θίλει νὰ εὐνοῖῃ τῆς νόθεσιαι, ἀρεῖται, μιμούμενος τὸν Χριστὸν, οὐ μόνον νὰ ὑποφέρει ἀποθῶς τὰς παρὰ τῶν ἑχθρῶν ἀδικίας, ἀλλ' οὐτὴ νὰ μισθῇ αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγαπᾷ αὐτοὺς, καὶ νὰ εὐχῆται πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν.

§. ε'. σελ. 255. — Ὁ Χριστὸς διὰ τῶν ἐντολῶν, πᾶς ὅστιαι ἀπ' ἀρχῆς τῶν μακαρι- σμῶν μέχρι τοῦδε ἐνομοθέτησεν, διδάσκει ἡμεῖς εἶναι ἀρεσκίαν νὰ ἀποβαλωμεν 4) τὴν εἰλογον ὀργῆν, 2) τὴν σαρκαλὴν ἐπιθυμίαν, 3) τὴν φιλοσημίαν, καὶ 4) τὴν νενοδοξίαν.

§. ε'. σελ. 257. — Παρεμὴ ὁ θεὸς Χριστοῦσιμας τοῦς ἀ νόμιμας, ἵνα μὴ μόνον ἀγαπῶσι ὡς οἱ τοῦδωνι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μισοῦσας, καὶ νὰ μὴ ἀκαταίεως νὰ εἶθῃ πῶτος εἰς συνδιαιτησίαν ὁ ἑθνομίαις πρὸς αὐτοὺς διακείμενος ἀλλ' αὐτοὶ νὰ παραμεινάσων τὴν μετ' αὐτοῦ συμφωνίαν.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΘ'. 49.

§. α'. σελ. 250. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α' προσέχεται τὴν ἐλεημοσύνην ὡμῶν μὴ ποιεῖν ἑμπερὸν τῶν ἀνθρώπων ὡ ὁ Χριστὸς ἐκείνητι τὴν νενοδοξίαν, ἥτις συνίθως παρεκο- λούει τὴν ἐλεημοσύνην τὴν πρῆστυχὴν καὶ τὴν νησιαν.

§. β'. σελ. 252. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α' οὐδὲ ποινῶτος ἐλεημοσύνη, μὴ γινώσκῃ ὁ ἀριστὰ σου τί ποιῇ ἡ δίκῃ σου ὡ ἤβλεπον ὁ Χριστὸς νὰ δείξῃ εἶναι ἀρεσκίαν νὰ ποιοῦμεν ἐλεημοσύνην, ὡγ ἵνα ἐπαυθώμεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶ ἀνεκτιμήθη ἡμεῖς ἐν κατὰ τῷ προσήτοι καὶ προσκόντοι.

§. γ'. σελ. 254. — Ἐνομιθέτησεν ὁ Χριστὸς τὸ α' πὸ, ὅταν προσέχῃ, εἰπὼδι εἰς τὸ ταπεινὸν σὺ κ.λ.π. ὡ, σιωπῆ εἰς ἡμᾶς οὐχὶ ἀπλῶς τὸ κατ' ἴδιον ποιοῦμενος, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκεπὸν του νὰ ἀείψωμεν αὐτὸν τὸν Θεὸν δέξιν ὅτις ε' κατ' ἴδιον προσεχόμενος ἀφαιρεῖται εἰς, ὅταν ὑπερήφανος καὶ τῶτος, ὅστις ὁ ἐκκλησία βλάπτεται εἰ, ὅταν προσ- εύχηται, ἵνα εὐνοῖῃ εἰς μόνον τὸν Θεόν. — α' Μὴ βασιλολογῆσαι ἵνα τῷ σμῆ αἰστέα παρὰ Θεοῦ ἐν τῷ προσεχῆ νὰ βλάπτωται τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ὡν, γρηῃται, δίκαν κ.λ.π.

§. δ'. σελ. 256. — Βασιλολογίαν πρὸς τοῦτας ἐνομοθεῖ ὁ Χριστὸς τὴν διὰ μακαριότητος ἐπαρρωσίαν πρῆστυχῆν. — Καλῶν δὲ ἡμεῖς νὰ αἰτώμεν πορὸ Θεοῦ τὰ θεοκενῶντα τὰς γρηῃς, ἡμῶν ἀγαθὰ, ὡ μὴ δέξιν ὁ Θεὸς ἀρεῖται νὰ κατ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς, ἀνα-

μηνῶν/μετοι τῶν ἴδιων ἀμαρτιῶν, συντριβόμεθα εἶναι μάλλον, καὶ ὅτια συνδιώμεθα μετὰ τοῦ Θεοῦ οὐκ εἶταρον διὰ τῆς συνεχῆς ἀναίεσιαι. — Πᾶσιρα εἰ προσεχόμενοι νὰ κελῶμεν τὸν Θεόν, ἵνα ἐνομοθεῖται εἶναι, ὅστις ἰσαίως καλῶμεν πατέρα τὸν Θεόν, ἀρεῖ- λομεν, πρότερον νὰ καθαρωῦμεν τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ὅτως, ἡμῶν καὶ υἱοθετη- μένοι, νὰ πορῶμεν ἔργα, ἀρεσκίαν εἰς υἱὸς Θεοῦ. — Ἐν τοῖς ἀβραμῆς ὡ εἰ λέγο- μεν, ἵνα, ὅταν προσεχόμεθα, ἀνομιθῶμεν τὸν πῶν ἡμῶν εἰ τὸν πῶτος πρὸς τὸ εἶπει, εἰπέ- τω ἡμῶν ὡ εἰ λέγομεν καὶ οὐχὶ εἰπῶδι, ὡ ἵνα ἐνομοθεῖται εἶναι πῶτος οἱ ἱσὶ τοῦ Θεοῦ κληθῆναι εἰς υἱοθεσίαν ἀρεσκίαν νὰ ἀφαιρῶμεν ἀλλήλους, ὡς ἔχοντες κατὸν πατέρα τὸν Θεόν. — Διὰ μὲν τοῦ α' ἀνεκτιμήτω τὸ ἑσπῶ σου ὡ διδάσκόμεθα εἶναι ἀρεσκίαν νὰ εἴμεν μετὰ τοῦτοις καθαρότερος βίου, ὅτις πῶτος νὰ δόξῃσιν τὸν Θεόν εἰ ἡμῶν διὰ δὲ τοῦ α' εἰπέτω ἡ βασιλεία σου ὡ ἡμῶν κατὸν εἶναι πῶτος ἀγαθὰ εἰ- κημέθα ὅστις ψυχρῶ, πρὸς δὲ τὰ μάλλοντα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὅστις ἑμπερῶ.

§. ε'. σελ. 258. — Διὰ τοῦ α' γεννηθῆναι τὸ βλάπτω σου ὡ διδάσκόμεθα εἶναι ἀρεσκίαν νὰ παραμεινάσων τὸν Θεόν, ἵνα μὴ μόνον ἡμεῖς ἐνεχθῇ εἰς τὸ νὰ εἴμεν ἐπὶ τῆς γῆς πῶτος κατὰ τὸ βλάπτω αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν αἴμαρον ἀπαλλῆθῃ πῶτος πλῆρης καὶ κα- νίας. — Διὰ μὲν τοῦ α' τὸν ἔργον ἡμῶν τὸν ἱσποῖται κ.λ.π. ὡ διδάσκόμεθα εἶναι ἀρε- σκίαν νὰ εἴμεθα παρὰ Θεοῦ μόνον τὸν καθαρωῦμεν ἔργον, καὶ νὰ μὴ μεμνησῶμεν κατὰ τῆς σῆσιον, διὰ δὲ τοῦ α' ἔργα ἡμῶν εἶναι ἀρεσκίαν ἡμῶν κ.λ.π. ὡ εἶναι ἑσπῶμεθα καὶ μετὰ τὸ βέβηταμα νὰ εἴμεθα διὰ τῆς μακαρίας τῆς ἀρεσκίας τῶν ἀμαρτιῶν μας, εἶναι καὶ ἡμεῖς συγχωρησῶμεν τὰς βλάπτωτος ἡμῶν.

§. ε'. σελ. 249. — Ὁ τῶτος τῆς προσεχῆς τοῦ α' Πέτερ ἡμῶν ὡ περιληψόμεθα ἀνά- σεις τὰς ἀρεσκίας τοῦ χριστιανῶν. — Διὰ τοῦ α' μὴ εἰσπῶσῃ ἡμεῖς εἰς περισπῶσι εἰ μαν- θάνωμεν νὰ συναισθησώμεθα τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, καὶ νὰ μὴ ἐβλάδωμεν ἱσποῖς ἱσποῖς εἰς περισπῶσι. — Πονηρὸς εἶ εἶναι ὁ ἀβελῶς, ἐν ἀρεσκίαν νὰ μεμνησῶν, ὡς αἴμαρον εἶναι βλάπτω, προσνησόμενος ἔργον ὑπὸ τῷ πληρώου. — Διὰ τοῦ α' πῶς εἶναι τῆ βασιλεία κ.λ.π. ὡ πληρωόμεθα ἑθῆρος, ἀναλογίζομενοι εἶναι ἑσπῶμεθα νὰ κηθῶμεν τὸν δευδολον, ἵνα ἱσκαλεσθῶμεν κατ' αὐτοὺς τὸν βοήθειαν τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ.

§. ε'. καὶ η'. σελ. 252. — Ὁ χριστιανὸς ἀρεῖται νὰ συγχωρῇ τοὺς ἑχθροὺς αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ εὐχῆται κατ' αὐτῶν κακὰ, δέξιν καὶ αὐτοὺς εἶναι κηθῶσι ἀνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὡς παρεμὴ τὰς ἐντολῆς αὐτοῦ μετὰ κοσμάτας ἀεργεσίας καὶ ὑποσχῶσις μολῶντων ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ Κ'. 20.

§. α'. σελ. 247. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α' οὐδὲ εἰ νησιῶν ἀλλεψῶ σου τὴν κεφαλὴν ὡ κηθῶμεθα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ νὰ νησιῶμεν ἐν ἀγνίᾳ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ πρὸς εἰβείετιν.

§. β'. σελ. 250. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α' ἡμῶν ἡμῶν κ.λ.π. εἰδάσκόμεθα νὰ κατε- φροῦμεν τῶν γρηῃτων, ἀπῶμεν δὲ τὴν ἐμπερῶσῆν.

§. γ'. σελ. 254. — Ἐθῆλον ὁ Χριστὸς νὰ ἀπαιτήθῃ τῆς φιλοσημίας τοῦδε ἀκούοντας παρεβῆται εἰς αὐτοὺς οὐ μόνον τὰς βλαβῶς, εἰς τὰς ὅστιαι ὑπόκεινται ὁ πλοῦτος εἰ τῶν σαρκαλῶν καὶ τῶν κηθῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς τὸ ἀργῶμεν ὑποδύσῶμεν τοῦ νόου, — α' Θεὸς εἶναι καλῶται εἰς υἱὸς ἡμῶν νῶς, δέξιν φωνῆτι τὴν ψυχῆν, ὅστις οἱ ἀφαιρῶν τὸ σῶμα.

§. δ'. α' καὶ ε', σελ. 254. — Ἰσοκένωμεν ὁ θεὸς πατῆρ καὶ υἱὸς καὶ τὸς φροντί- θες, εἰς τὰς ὅστιαι ὑπόκεινται οἱ φιλόσοφοι, πρᾶνται αὐτοὺς ἵνα μὴ ἡσπῶσῶν ἐπὶ

της γης ἔτινι ὀφείλειαι καὶ ἀπαλλάξει, ἀλλ' ἀποκαταστήσει ὡς ἐστὶν τὸν πλοῦτον ἀδύτην, ἵνα καὶ πολλοὶ πλείονας ἠγαπήσονται ἐν εὐφρανσίᾳ καὶ χωρὶς τίνος κινδύνου.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΑ'. 24.

§. α'. σελ. 258. — Ὁ δόξας δύνανται διὰ κυρίως δουλοῦν ἢ εἶπεν ὁ Χριστός, ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ φιλάργυρος δὲν δύναται νὰ ἀγαθῶς συγγνώμης καὶ τὸν Θεοῦ, ἀλλὰ πᾶσαν ἀνάγκη ἢ τῶν χρημάτων ἢ τοῦ εὐδαίμων, ἢ τοῦ Θεοῦ.

§. β'. σελ. 260. — Ἡ κόρη ἢ καλεῖ τὸν μαμωνᾶν, οὐχὶ διότι ἔχει τὴν κυριότητα φυσικῆν, ἀλλὰ διότι οἱ φιλάργυροι ἰκανοῦνται ἐπιδοῦναι εἰς αὐτὸν πρὸς ταλαιπωρίαν τῶν. — Ἴνα δὲ μὴ λέγῃ ὁ φιλάργυρος, «Πῶς δύναμαι νὰ διακρίνω ἑμαυτὸν, ἢν ἀπέβληκα τὴν φιλαργυρίαν, ἢ ὑποκινῶμαι ὁ Χριστὸς τὸν πλοῦτον, δι' οὗ καταρθούμαι ἢ ἀποσυγῶ τῆς φιλαργυρίας, λέγων, «Μὴ μεμνημένη τῆ ψυχῆ ἡμῶν κ. λ. κ. σ.

§. γ'. σελ. 262. — Πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνεκρίθητε μεταχειρισθῆναι τὸ παράδειγμα τῶν πτωχῶν τοῦ εὐφρανῆ, διότι ταῦτα ἐκ φύσεως καὶ οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως εἶναι φροντίζουσι περὶ τροφῆς, ἀπαντῶν ὁ θεὸς Χριστοστόμους ὅτι δύναται καὶ ὁ ἀνθρώπος ἕσθαι, τὸ ἔσθαι ἐπιτελεῖται ἐκ φύσεως, ἢ ἀπακτηῆς, ἢν δὲ λέγῃ, ἔγωγε μάστιχα πρὸς μίσησιν καὶ ἔκτρος, οὐκ, τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Βαπτιστῆν, οὕτως διακρίθωμεν χωρὶς νὰ μεμνησθῶμεν.

§. δ'. σελ. 264. — Προβάλλων ὁ θεὸς Χριστοστόμους εἰς τοὺς ἀκούοντας ὡς παράδειγμα μεμνησθε τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ ζῶντας ἐν τελείᾳ ἀκημοσύνῃ, παραινῶν αὐτοὺς, ἵνα, ἂν μὴ θέλωσι νὰ ἀρνηθῶσιν ἢ ἐκκληθῶσιν τὰ πρότερον ἀγαθὰ, ἀρνηθῶσιν τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ νὰ ἀποκταῖν αὐτὰ μετὰ δουλοσύνης, καὶ διαβέβαιον ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνδοξοί.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΒ'. 32.

§. α'. σελ. 268. — Διὰ τῆς ἐνδοξίας ἢ καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κ.λ.κ. ἢ ὁ Χριστὸς διδάσκει ἡμᾶς ὅτι εἶναι κρίνει νὰ μεμνησθῶμεν περὶ ἐνδοξίας, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ καταφρονῶμεν ἐπιδοῦναι τῆς μεταίτης πολυτολμίας.

§. β'. σελ. 267. — Θέλων ὁ Χριστὸς νὰ πείσῃ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ μεμνησθῶσιν περὶ τροφῆς καὶ ἐνδοξίας, λέγει, « Πᾶσα ταῦτα τὰ ἴδιον ἐπιτελεῖται, ἢ καὶ ἂν εἶδεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ εὐφρανῶν ὅτι γάρχητε αὐτῶν ἀπάντων, ἢ καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου διεγέρσει τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀκούοντας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου δείκνυσι ὅτι ὁ Θεὸς, ὡς φιλόστοργος πατὴρ, εἶναι εὐλαβηθεῖς, ἀλλὰ πληρώσει τὰς ἀνάγκαι τῶν τῶν αὐτοῦ.

§. γ'. σελ. 269. — Διὰ τοῦ « Ἐπιτελεῖται πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » διδάσκοντες ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλους ὀφείλομεν νὰ αἰτήσῃμεν παρὰ Θεοῦ τὰ μέλλοντα καὶ ἀφάρτα ἀγαθὰ. — Ἡ κακία δὲ τῆς ἡμέρας ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἀπὸ τῶν πολλῶν φροντίδων καθημερινῆς ταλαιπωρίας τῶν περὶ τῶν πραγμῶν καὶ ἐνδοξίας μεμνησθῶντων.

§. δ'. σελ. 274. — Ἐπιπλήθων ὁ θεὸς Χριστοστόμους τοὺς καταναλισκοντας πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὰς βιωτικὰς μαρινας, ἀποῦ ὁ Χριστὸς οὐ μόνον ἀναδοκίμας, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξοῦσιν τὸν ἀμύμητον βίον, καὶ διὰ τοῦ ἴσου καὶ τῶν μετῆρτων αὐτοῦ παραδείγματος δείξει, παραινῶν αὐτοὺς νὰ πείσῃσιν τῆς τοῦ νὰ μεμνησθῶσιν περὶ τῶν γῆινων, ἐπιφάνει δὲ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἀνασταν εἰς τῆς γῆινων καὶ ἀπόλαυσιν τῶν εὐφρανῶν.

§. ε'. καὶ σ'. σελ. 273. — Ἐάν γινώσκῃτε βραβυθῶν εἰς τὰς κληνοὺς κοίτας τοῦτο προέρχεται οὐχὶ ἐκ τοῦ Διαβόλου, (διότι οὕτως αὐτῶν ἰσχυρῶς κατὰ τῶν ἐχόντων πρόθεσιν ἀγαθῶν,) ἀλλ' ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν διὰ τοῦτο ὁ εὐφρανῶν τῆς σωτηρίας οὐκ εἶναι.

ὡς καὶ ἐνεβήθητε ἔμαρτε καὶ αὐτῆς, ὀφείλει νὰ προσεύχῃ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐκτελεῖ τῆ παρ' αὐτοῦ τὸ ἔλεος μετὰ πάσης προθυμίας καὶ καρτερίας, θαρρῶν εἰς τὴν ἐσπελευχίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἐτοίμως πάντοτε ὄντως νὰ ἀπαρχῆ τοὺς ἐλλειπνοὺς μετανοήσας, καὶ χορηγῆσθαι αὐτοῖς εὐφρανῶν ὡς ἀγαθὰ αὐτοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΓ'. 33.

§. α'. σελ. 277. — Καρποφῶν ὁ Χριστὸς τὸ ἂν μὴ κρίνει, ἵνα μὴ κριθῆτε, ἢ διδάσκει ὅτι οἱ ἐνεχόμενοι εἰς πολλὰ καὶ βαρῆ ἀμαρτήματα δὲν δικαιούνται νὰ κατακρίνωσι τοὺς ἐνεχόμενους εἰς ὀλίγα καὶ ἕλαφρα.

§. β'. σελ. 278. — Διὰ τοῦ « εὐδαίμων τὴν ἑαυτὸν κ.λ.κ. » δείκνυσι ὁ Χριστὸς ὅτι, ἵνα ἔχη τις τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικρίνῃ τὸν ἑαυτὸν, ὀφείλει πρῶτον νὰ ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν τῶν βαρῶν ἀμαρτημάτων.

§. γ'. σελ. 280. — Διὰ τοῦ « μὴ δῶτε τὰ ἄντα τοὺς κ.λ.κ. » κληρονομαίαν νὰ μὴ ἐκποιεῖσιν τὰ μνηστῆρα εἰς τοὺς ἀδικούς καὶ ἀδικησάντας ἐπιδοῦντας, διότι οὕτως ἀδικοῦντες οὐ μόνον οὐδὲμιν ἀφάρτα ἐλπίσιν λαμβάνουσι, ἀλλὰ καὶ γλυκοῦσιν τὴν ἑαυτῶν.

§. δ'. σελ. 283. — Διὰ τοῦ « αἰετοί, καὶ δοξοφῶντες ὄρνιθες κ.λ.κ. » παραγγέλλει ἡμῶν ὁ Χριστὸς, ἂν θέλωμεν νὰ εὐφρανῶμεθα παρὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ αἰτήσῃμεν παρ' αὐτοῦ 4) ψυχικὰ ἀγαθὰ, 2) μετὰ θαρμῆς καρδίας καὶ ἀδιδάκτου πίστεως, καὶ 3) ἐπιμνήσῃ.

§. ε'. σελ. 284. — Διὰ τοῦ « πάντα ὅσα ἂν θέλωμεν κ.λ.κ. » διδάσκοντες ὅτι, ἵνα λαβώμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅσα ζητούμεν, ὀφείλομεν νὰ φερῶμεθα πρὸς τὸν πληροῦν ἡμῶν, ὅπως ἠθέλωμεν νὰ φέρηται ὁ Θεὸς πρὸς ἡμᾶς. — Ἡ πεινῆ καὶ ταπεινότης δὲ τῆς ἀρετῆς καθίσταται εὐδαίμων, ὅταν ἀναλογηθῆ τις ὅτι ἡ μὲν θλίψις πρὸς κατάρθεισιν τῆς ἀρετῆς εἶναι πρῶτον, ἢ δὲ μετὰ τὴν θλίψιν γὰρ εἶναι ἐπιμνήσῃ.

§. σ'. σελ. 286. — Ψευδοπροφῆται καλοῦνται ὅσοι βίον βίον ἔχουσι κοινήν, ἐπακρίνωσιν δὲ τὸν ἐνέρον.

§. ζ'. σελ. 288. — Διὰ τῶν λέγων « οὐ δύναται ἄνθρωπος ἀγαθὸν κ.λ.κ. » φησὶν ὁ Χριστὸς νὰ δείξῃ ὅτι οὐδὲ ὁ ἀγαθός, ἀγαθός ὢν, δύναται νὰ πράξῃ ἔργα πονηρὰ, οὕτως ὁ πονηρὸς, πονηρὸς ὢν, ἀγαθὰ ἀλλ' ἵνα εἴτε ὁ πονηρὸς πράξῃ ἔργα ἀγαθὰ, εἴτε ὁ ἀγαθὸς πονηρὰ, ἀνάγκη πρότερον ἑκκαθερῶσιν τὸν μετὰβληθῆ.

§. η'. σελ. 290. — Παραινῶν ὁ Χριστοστόμους τοὺς ἀκούοντας ἵνα μὴτε χρηματίζων, μὴτε ἄλλου τινος φαιθῶσιν, ὅπως ἀπαλαβῶσιν τῆς φαιθῆς ὄψεως τοῦ Χριστοῦ διότι ἡ ἀπάθεια τοῦ γαλιλαίου αὐτοῦ προσώπου εἶναι τοσοῦτον ἐδωρηθῆ, ὡς ἀφάρτα τοὺς ἀκούοντας εἶναι νὰ ἐνοήσῃ καὶ παρηγορήσῃ.

§. θ'. καὶ ι'. σελ. 292. — Συγκρίνων τὸν ἐν πνίγι καὶ ἀδοξίᾳ ζῶντα ἀνέρον πρὸς τὸν πλοῦτον μὲν καὶ ἐνδοξόν, ἀλλ' ἐν πονηρίᾳ διέγοντα, δείκνυσι ὅτι τὸν μὲν πονηρὸν ἢ κακίαν οὐ μόνον ἐκκατελεῖται, ἀλλὰ καὶ μωρίας βωσάνους προβαίνει εἰς αὐτόν, τὸν δὲ ἐνδοξόν ἢ ἀρετῆν οὐ μόνον δοξάζει καὶ τιμᾶ, ἀλλὰ καὶ μωρίαν ἀποδίδει παρὰ τὸν γίνεσθαι εἰς αὐτόν. |

ΟΜΙΛΙΑ ΚΔ'. 24.

§. α'. σελ. 295. — Διὰ τοῦ « οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, κ.λ.κ. » διδάσκει ἡμᾶς ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ ἔχων μόνον τὴν πίστιν ἢ τὸ προσηχησῆναι καὶ ἠμαρτωροῦσιν χρεῖσθαι ἔτι βίον καθαρὸν δὲν δύναται νὰ σωθῆ, ἀλλ' ὁ ἔχων πίστιν εὐθὺν καὶ βίον ἠμαρτωρῶν.

§. δ'. σελ. 297. — Διά τού ε πάς, δευτε άνομι μου τούς λόγους τούτους κ. λ. π. Ψ ήβλησεν ό Χριστός να δείξη ότι, τοσούτη είσε ή δύναμις της άρετης, ώστε αόδαμία συμφορά άθροισμένη δύναιτο να μετακαλώσθ τόν άνέστην εκ της άρετης. — α Πάτερ ο ή λίγισται ή δίδακταλία του Χριστού διά τήν δύναμιν, την όποιαν παρήγει εις τούς δεσποτάζοντας αήτην. — α Βραχύν ό και α ποσειμολ ή και α άνεργα α καλώσται πάντες να ή άθροισμα συμφορώντα κακώ, ήτοι ήλιωται, ένδουλαί, και α τολούτα.

§. γ'. σελ. 299. — α Μαρτύριό καλεϊ ό Χριστός τόν άκούσαν μιν, αλλά μη ποιούται τούς λόγους αύτου, δίδει αύτους, ένά ήρίσταιται κλίσεως όσα τελευταριώσται προς άνάστασιν τών άπόταν αύτου έπιθωριών, ού μόνον αόδαμίαν άρετήν τών κόπων του λαμβάνουσι, αλλά και μεγαλίως ζημιώται.

§. δ'. σελ. 304. — Προτίθεισ ό θεός Χριστότατος τούς άρεταίος του, τνα σπουδαίωσιν όσαις δυνάμεισ προς άπόκτησιν της άρετης, ήτοι τοσούτον Ιεχωρκός καθιστά τούς άρχοντας, ώστε αόδα ή δύναται κατ' αύτών οι έξήρωσι τ'ον' τ'ρανήν δι τούτου άπόδειξιν περιέχουσιν ένδον μιν ό Προφήτης 'Ηλλίος και 'Αγαθός ό βασιλεύς τού 'Ισραήλ, ένδον ή ό Βασιτετής 'Ιωάννης και ό φρονόσιος αύτίν 'Ηραίδης.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΕ'. 25.

§. α'. σελ. 303. — Ό Χριστός έδιδασκε και άποκατάγει μετά ήρώσεως, ως τώ- το δεικνύσται και ή άκαλήτης του όχλου ένλ. τή έδοχη του Χριστού, και ή άπάντησις (α ήλιω, καθαρώνησιν κ) ήν ό Χριστός έδωκεν εις τόν λαπόν.

§. β'. σελ. 306. — Θεραπεύσει ό Χριστός τόν λαπόν, περιήγγισεν εις αύτόν να μη είσθ τώτο εις αόδαμιν, τνα δειδεί ήμάς την ταπεινώσιν' άλλαχού δι καλίωσιν τών θεραπευθέντων άπό τούς αόδαμιας να διακαρδίη την θεραπεσίαν του πανταχού, τνα δειδεί ήμάς ότι έφάλομαι να είχωριώσμαι τόν Θεό. οιά πώσαν προς ήμάς αύτου αήρησιαν. — Πίμαται ή τόν λαπόν προς τούς Ιερατές, και παραγγίλλει αύτού να προσήρησιν ή νενομισμένη δόξα, τνα μη εσκανδαλίη τούς 'Ιουδαίους, δια την αόδαμιασιν τών όποιων βαδισθέν έπιγυρίσται την κατήρησιν του νόμου.

§. γ'. σελ. 307. — Ό Χριστιανός έφελαι να ήρήσιν πάντοτε έπι μνήμης τός προς έαυτόν και τόν πλησίον γενομένης αήρησιος του Θεού, και να άναπέμψη δι' αύτάς προς αύτόν την ήρώσεσιν ετήρησιαν πρό παντός αύτου λόγου και έργου.

§. δ'. σελ. 309. — Σωιστή ό Χριστός τας την άρετην της ταπεινοφροσύνης, λέγων ότι, εις όσον ήρώσται ήρω άρετης και αλεότητης φήσθ ή Χριστιανός, έφελαι να συμπερίδη την έαυτου περσίαν, έννοών την μηδεραιότητα και αόδαμιασιν της φροσύνης του.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΣ'. 26.

§. α'. σελ. 312. — Η πίστις του έκατοντάρχου έδιδότα 4) μιν εκ τού ότι ό έκατοντάρχος έτε ήρωε τόν αόδαμιασιν τής τών Χριστού, πιστεύου ότι ό Χριστός, και τού άπόταν, ήρώσται να τόν δεσποτάζη 2) δι, ή ή όσα είναι ή έκατοντάρχη; προς τόν Χριστόν, ότι έδιδότα και έκ μόνου τού λόγου ήρώσται ό Χριστός να θεραπέυη τόν αόδαμιν.

§. β'. σελ. 314. — Ό Ιωάν του Ματθαίου ένταύθα μνημονεύουσιν έκατοντάρχου εις ό αύτός προς τόν άπότ άνωθεν Ιστορούμενον, έν και μεταξύ τών δύο Εύαγγελιστών άπέχει φαινομένη τια διαφωνία.

§. γ'. σελ. 316. — Ό έκατοντάρχη, Ικαυή έδειξε πιστιν, πολύ μεγαλειώρον της πιστεως τών δια της στήτης καταβιβασθέντων τόν παράλυτον, έκ τούτου και Ισοκίως

έτιμησεν αύτόν ό Χριστός, πρώτον έδειξε να περι ήνωτύ ήρώσθιν φρήματα τού ακοι- τάρχου, δεύτερον ήρώσται αύτίν την βασιλείαν τών αόδαμιν, και τρίτον προ-ήρησας αήτην άποκήρως τού 'Ιουδαίου έθνους.

§. δ'. σελ. 318. — Προφήτουσ ό Χριστός διά τού α καλλή δού 'Ανατολών και άου- σιάν κ.λ.π. η την κλήσιν τών άνών και την άποβλήν τών 'Ιουδαίων, ασαφώς είσε τώτοι, τνα μη εσκανδαλίησιν τούς αόδαμιασιν 'Ιουδαίους.

§. ε'. σ' Γ'. και η'. σελ. 314. — Τνα έκατηνήν ό θεός Χριστότατος την προσήρησιν τών έκατων έπι τού βίου αύτων, και τούς άρεταίους δι προς μνησίωσιν έφ' ήρώσθην, παρήγει εις μίσιν τόν προφήταντα Δαυΐδ, την έτελήν άμαρτιών τού όποιου και την άρετην άναπτύξας, ιδέται εις μιν τούς έκατωκ όστι έφ' ήλιωσται να προσήγησιν σφόδρα, τνα μη καταπίψουσιν ως ό άουτ ής τού βράχους της άμαρτίας, εις ό τούς έκατωκώσται έτε έν ηρώσται να άναπέμψουσι δια την αήρησιν και τ'ο μίγθησιν τών ήτων άμαρτιών, άλλ' έκλήρωσται δι' αήρησιν μετακίως τού Θεού τού Θεού, όστις έννοήσται μετά την άμαρ- τιάν την συντηρήν του Δαυΐδ.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΖ'. 27.

§. α'. σελ. 327. — Πρόσ βυβαίωσιν τών άνώ του Χριστού τελευτηθέντων έπαύρω θρω- μώνος ό Εύαγγελιστής Ματθαίος παρήγει τίν 'Ησαίαν, λέγοντα περί τού Χριστού' κ ήλιω τός αόδαμιας ήμών αλοθ, και τός νόους έδιδότασι κ

§. β'. σελ. 329. — Τήν άνωσίως πορησίαν τού 'Ησαίου, έραμωζομένην μάλλον Ισά τών άμαρτιών, ό Ματθαίος έραμωζεί άπύ τού σωματούτου αόδαμιν, η δίδει έν- νοήσ αύτην Ιστορούσας, η δίδει έννοήσ ότι αή σωματο-α ή άθίωσται προήρησιν ως έπι να τολή έξ άμαρτιών. — Η καλλήσ ησ ή γήρησ τού προφήτου του Χριστού ήτι τ'ο- σωσίη, ώστε έφ' ήλιωσ και έραμωσ πληρώσ του τούς έκατωκώσται αόδαμιν. — Η άπάντη- σις κ αή αόδαμιας φησάσ ήρωσται κ.λ.π. κ, ή ή ό Χρ στός έκατων εις τόν αόδαμια τής αήτην α 'Ακτουθήσται εις ήπον άν άπέσθησ, κ έραμωσ την φιλόσοφουσ ήρώσται αύτου, ήν αύτός μιν έραμωσ, ό ή Χ. στός ως θεός έρωζήσται.

§. γ'. σελ. 331. — Ό Χρ στός εις τόν έρησάσται παρ' αύτου την αόδαμιν να ήρώσθ τόν πατέρα του έν έπίτηρησ τώτοι, όστι η ακολουθήσται και άρασίως της δίδόσθησ τού Χριστού ήτι τολύ άνακαταίρωσ της τωφής του πατέρα έκατων, έστις και άπίστεος φαί- νεται ότι ήσται, και αήρώσταισ αήσ προς έκατωκώσται.

§. δ'. σελ. 333. — Παραβλήθησται ό έ άρασίως τών προς νενόσιν έκατωνται πολ- λό ήρώσται αύτου, δίδει, έν και τού αόδαμιασιν άποκαθόντας καταπώσται υπό σκα- λήσων, και καλώσταισ υπό ήλιωσ, και άπορείσ διακρίσται τιά, ή ψυχή ήρωσται τού άμαρ- τιώτουσ ήρώσταισ υπό τών θρωκώτων παθών, καθιστά υπό άνακαταίρωσ, και άπορείσ άνωσται, καλλήσ μεγαλιώτεράσ τού ταπίνοσ αώματωσ.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΗ'. 28.

§. α'. σελ. 336. — Ό Χριστός ετίρησται μετά τών μαθητών αόδαμιν εις τού πλάτων, ότι ήρωσται να έραμωσθ έρωσθ ή τ'ο κριμαία έν τή θαλάσση, πρώτον μιν, τνα σήρη αήτις εις αμ- ειτήρησιν της έκατων άδυναμίας, δεύτερον δι, τνα σωσθήσται αήτις εις τούς παρηρησάσται έπίστωσ ό ό Χριστός εις τού πλάτων, τνα δίδωσ να ένωσταισ οι μαθηταί του την έκα- τών δεκίωσιν ό ό έρώσται, έν οι μαθηταί ήρώσθηνσται εκ της τρωκίωσται έραμωσται ότι ήρωσται έτε έτελήσ τρωκίωσται περί τού Χριστού, όστις ήρώσται ότι ό Χριστός, κατ'α τρωκίωσ- ταισ ήρώσται να τώσθ αήτις εκ τού έκατων ήρωσταισ.

§. α'. σελ. 338. — Οι ἐν τῇ χώρῃ τῶν Γερμανῶν δύο διαμονιζόμενοι δάμονες ἐνώ-
τος τέρου, τὰ ἐνδοξασαί τὴν κατὰ τοὺς πολλοὺς πρόληψιν οὗτοι αἱ φωναὶ τῶν ἀποθε-
νόντων γίνονται δάμονες (Βραυδαίνας).

§. γ'. σελ. 340. — Ἐπίτρεψεν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς δάμονας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς
Χριστοὺς, καὶ νὰ ἐπιβῶσιν αὐτοὺς ἐν τῇ βασιλείᾳ πρώτου μόν, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ δαι-
μονιζόμενοι ἰσχυροὶ ὅπου ἐκείνου ἀπολλύμενοι. δεύτερον δέ, ἵνα μάθωσιν πάντες οὗτοι
ἀδελφοὶ ἰσχυροὶ ἔχουσι οἱ δάμονες ἐφ' ἑαυτῶν τρίτον δέ, ἵνα διαγῆθ' ὁ κατὰ τῶν
ἀδελφῶν μισος τῶν δαίμονων, ἵδου, ἂν εἰς τὸ ἔλεος ἕως ἔσπερος οἱ δαίμονες θάνα-
τος, πολὺ περισσότερον ἤθελον θανατώσει τοὺς δαιμονιζομένους ἂν εἶχον ἐν' αὐτῶν
ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἐπίταρτον δέ, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ κατὰ τὴν χώραν ἐπί τῆς τῆς
δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 342. — Οἱ ἀδελφοὶ καὶ φιλόφρονες ἐπιμαρτυροῦντες πρὸς δαιμονο-
ζομένους, ἵδου, καθὼς οἱ δαιμονιζόμενοι περιφέρονται γυμνοὶ, καὶ κομπούνοσιν εἰς
συναστῆσιν ἀδελφῶν, τοιοῦτοσδήποτε οἱ μὲν ἀδελφοὶ εἰς γυμνωμένους πάσης ἀρε-
τῆς οἱ δὲ φιλόφρονες παντοσδήποτε ταλαίπωροὶ τῶν ἰσχυρῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΚΘ'. 29.

§. α'. καὶ β'. σελ. 346. — Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικὸν ἐπὶ παρουσία πολ-
λοῦ ὄχλου, ὡς καὶ τῶν ὑποτακνόντων οὗτοι ἀδελφοί, ἵνα δειχθῇ 4) μὲν οὗτοι εἶχε τὴν
ἐξουσίαν καὶ ἀρχαίαν νὰ συγχωρῇ, καὶ 2) οὗτοι διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ (στίχοι, ἀφίενται
οἱ αἱ ἀμαρτίαι) ἀφίενται οὗτοι αἱ ἀμαρτίαι τοῦ παραλυτικοῦ.

§. γ'. σελ. 348. — Ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς συλλεβόντας περὶ αὐτῶν ὑπονοίας βλασφη-
μίας προσηύχθη ἰσχυρῶς, διδάσκων οὗτοι καὶ ἡμεῖς ἀπίνομεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ὁμοίως
ὀφειλομεν νὰ φωνάζωμεν.

ΟΜΙΑΙΑ Λ'. 30.

§. α'. σελ. 352. — Ὁ Μάρθαρος ἀναφέρει οὗτοι μετὰ ἕχρηστο τὸ ἐπιγράμμα τοῦ τελό-
νου, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐπιταχύνῃται διὰ τὸ παρὰ πᾶσι διαβεβημένον αὐτοῦ ἔργον.

§. β'. σελ. 354. — Ὁ Χριστὸς, ἂν καὶ ἔγνωσεν οὗτοι ἡ πράξις, τὴν ὅπου ὁ τελό-
νος διεσέβητε περιήγαγε εἰς αὐτὸν, προήχθητο εἰς ἀμαρτίαν καὶ κλεισιᾶς, πρὸς δὲ τοῦ-
τοι καὶ οὗτοι ἤθελον οὐδεὶσθ' ὡς τελῶν φιλῶς καὶ ἀμαρτωλῶν, εὐχῆς ἕσπον ὅμως πω-
τέραν εἰς οὗτοι μετὰ πολλῶν ἄλλων τελῶν, ἵνα ἀφελθῆν αὐτοὺς καὶ τὸν Μάρ-
θαρον ἢ πρὸς εἰς αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ δοθῆναι τοὺς ἐπὶ τῆς ἰσχυρῆς μίαν φρονήματα οὗτοι
ἐπί τῶν καὶ πρᾶξις οὗτοι ἡμεῖς ἡμεῖς τὴν ὀφειλὴν τοῦ τελῶν.

§. γ'. σελ. 356. — Ἀπολογούμενος ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἠαυτοῦ ἀκούσαντες αὐτὸν οὗτοι
ἐπὶ τῶν μετὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, ἀναφέρει καὶ ἦρην τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς εἰλεον
εἶλα καὶ ἐπὶ τῶν, ἵνα δειχθῇ οὗτοι προσέχεται, ὡς ἀγαθὸς, ὁμοίως τῷ Πατρὶ αὐτοῦ,
τοὺς μετανοοῦντας ἀμαρτωλοῦς.

§. δ'. σελ. 358. — Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ἰσχυρῆς, τὴν ὅπου ἐδωκεν εἰς τοὺς μα-
θητάς τοῦ Ἰωάννου, κατηγόρησεν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ οὗτοι ἐπὶ ἐπὶ τῶν, εἰ-
δοὺς τὸς Ἀποστόλους οὗτοι ὀφειλοὶν νὰ ἐπιδωδῶσιν εἰς τοὺς μαθητὰς οὗτων φωνὰς ἀνά-
λογα τῶν δυναμῶν τῶν.

§. ε'. καὶ ζ'. σελ. 360. — Περιηγεῖ ὁ θεὸς Χριστοσήμενος τοὺς μὲν ἄνθρωπος νὰ ἐπι-
χειρῶσι τὴν ἐπίβασιν τῶν γυναικῶν καὶ βασιλῶν, προσηύχθησιν οὗτοι εἰς μίαν, καὶ
γυναικῶν ὄντων, καὶ πῶσιν μετὰ λόγου οὗτοι εἰς περὶ τοὺς ὑπερτέρους τοῦ σώματος καὶ

εἰς πᾶσι πᾶσι μίαν πρῆξιν, καὶ αὐτοὺς διαπραγματῆται: καὶ οὗτοι γυναικῶς παρῆται, ἵνα
τοὺς μὲν ὑπερτέρους οὗτοι περὶ τῶν ἀδελφῶν, ἐπιμαρτυροῦσι οὗτοι εἰς τῆς ψυχῆς ὡς ἀθανάτους,
ἵνα ἀρῶσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν αἰώνιον ζωὴν τῶν Χριστῶν, ὅστις εἰς μίαν τὴν καλλί-
νῃν τῆς ψυχῆς ἀρῶσιν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΑ'. 31.

§. α'. σελ. 364. — Ὁ Μάρθαρος ἐπὶ τὸν Ἰησοῦ μετὰ τῶν λοι-
πῶν μαθητῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου 4) ἵνα διαγῆθ' τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ
εἰς μίαν τῶν προσημασμένων αὐτοῦ μαθητῶν, καὶ 2) διὰ τῆς οὗτοι ἐπιθυμίας τῶν
ἄλλων. — Ἡ ἀμαρτωλῶς γυνὴ κρυφίως ἔγγισεν τὸ ἵματιον τοῦ Ἰησοῦ, ἵδου ἔθετο
εἰς πᾶσι οὗτοι ἀδελφοὶ ἰσχυροὶ διὰ τῆς 4) ἵνα ἀπαλλῆθ' οὗτοι τῶν
φθῶν, καὶ τῶν προσημασμένων εἰς τὸν Χριστὸν, κρυφίως θεραπεύεται, 2) ἵνα δειχθῇ τὴν
αἰώνιον αἰῶν καὶ πρόβληθ' οὗτοι εἰς τοὺς ἀκούσαντες πρὸς μίαν, 3) ἵνα δειχθῇ οὗτοι
γυναικῶς τὰ ἐπὶ τῆς κρυφῆς ἐπιθυμίας, καὶ 4) ἵνα βασιλεύσῃ τὸ ἀρχιεπισκόπου περὶ
τῆς μελλούσης ἀρχιεπισκῆς τοῦ θαλασσοῦ τῶν.

§. β'. σελ. 366. — Ὁ Χριστὸς οὐδὲν ἐπιθυμῶν μετὰ τῆς ἀμαρτωλῆς γυναικῆς, ἵνα
εἰς τῆς ἀπολύτης ἀπολύθῃ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, καὶ οὗτοι πιστοῦν ἢ ἀνά-
στασις αὐτοῦ, καὶ ἵνα, φωνάζῃ τῆς πᾶσι τῆς ἀμαρτωλῆς, δοξάζῃ αὐτὴν, οὐχὶ δὲ καὶ
αὐτὴν, οὗτοι τὸ πᾶσι τῆς ὀφειλῆς τοῦ Χριστοῦ ἀπονοίας ἐδίδασκον αὐτὴν.

§. γ. δ'. καὶ ε'. σελ. 368. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστοσήμενος τοὺς ἀκούσαντες,
ἵνα μὴ ἀπονοίας ἐπὶ τῶν ἐκείνων τῶν οἰκίαν οὗτων καὶ φίλων 4) ἵδου ὁ θεὸς οὗτοι
μὲν εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ μίαν μεταβῆσιν εἰς μίαν ἡμεῖς ἡμεῖς εἰς ἄλλων
ἡμεῖς 2) ἵδου ὁ θεὸς οὗτοι ἀμαρτωλῶν ἰσχυρῶν ἀρῶσιν νὰ κατηγόρησιν τοὺς χρισ-
τιανούς, εἰς τῶν οὗτοι τῶν ἐκείνων ἐπιβλαβῆς εἰς τοὺς ἀπονοίας, καὶ διὰ τῶν οὗτοι
ἡμεῖς καὶ 3) ἵδου, πινθῶσιν οὗτοι χριστιανοὶ τοὺς τελῶν, φωνίζονται οὗτοι φθ-
νοῦσιν αὐτοὺς διὰ τὴν μὲν θάνατον ἀπολύσαντες πρᾶξις ἀγαθῶν, γινώσκουσι οὗτοι
ἡμεῖς πρὸς τοὺς δαίμονας, οὗτοι φωνίζονται τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΒ'. 32.

§. α'. σελ. 372. — Ὁ Χριστὸς ἀναβάλλει πρὸς καιρὸν νὰ θεραπεύσῃ τοὺς
δύο τυφλοὺς, ἀν καὶ μαλακῶσιν περὶ τῶν οὗτων νὰ τοὺς ἐλεῆσθ', ἵνα δειχθῇ ἡμεῖς
οὗτοι πρᾶξις νὰ ἀπονοίας τῶν ἰσχυρῶν καὶ πολλῶν. — Ἡ Ἰὼν ἀμαρτωλῆς ἐκείνου οἱ
τυφλοὶ τῶν Χριστῶν, οὗτοι ἡ προσοχία αὐτῆς ἐθαυμάσει μίαν. — Ἀναμνησὶς ὁ Χρι-
στὸς τὴν παραύλησιν τῶν τυφλῶν, πρὸς τὴν θεραπεύσῃ αὐτοῦ, ἵνα δειχθῇ οὗτοι
οὗτοι τῶν τυφλῶν καὶ ἐκ μαθητῶν, ἀλλὰ τοὺς ἀκούσαντες τῆς θεραπεύσῃ. — Ἀπαγορεύει
εἰς τοὺς τυφλοὺς νὰ διακηρύξωσιν τὴν θεραπεύσῃ τῶν, ἵνα δειχθῇ ἡμεῖς νὰ ἀπονοίας
τῶν ἰσχυρῶν.

§. β'. σελ. 374. — Ὁ Χριστὸς καὶ ὑπερτέρους ἀπονοίας εἰς ἀπονοίας εἰς διὰ
λόγου, εἰς καὶ διὰ θεραπεύσῃ ἀπονοίας, εἰδῶσιν ἡμεῖς οὗτοι πρᾶξις νὰ ἀπονοίας
τοὺς κομπούνοσιν ἡμεῖς.

§. γ'. 372. — «Κύριος τοῦ θαλασσοῦ» εἰς αὐτὸς ὁ Χριστὸς. — Ἀπονοίας τοὺς
μαθητάς εἰς τὸ κήρυγμα ὁ Χριστὸς, καὶ διὰ εἰς αὐτοὺς ἰσχυροὺς κατὰ πᾶσι ἀμαρ-
τωλῶν, ἐπὶ πρᾶξις ἐμαρτυροῦσιν αὐτοὺς ἀπονοίας πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς, καὶ
εἰς πολλῶν θαυμάτων, καὶ λόγων καὶ ἔργων κατέστησεν αὐτοὺς πιστοῦς.

§. δ' σελ. 379. — Ἄνα γυναικῶς εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς πόλιν Σαβαριανῶν,

ἵνα μὴ ἔγωγε οἱ Ἰουδαῖοι ἀλλοθεν πρόσωπον τῆς ἀπιστίας των εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου, καταγγελοῦμαι αὐτοῖς ὅτι ἐπέβηον εἰς ἀπειρημίαν. — Ἴνα δὲ μὴ ἐπαρῶσιν οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῶν θυμῶν, τὰ ὅποια ἔβδυνον ἐν τῶνδε, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· « Δουρῶ ἐλθετε » τὴν γὰρ τῶν θυμῶν, καὶ εὐχὴ δὲ ἴδεν ἀρετῆν. — Ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ λαβῶσι μὴ ἑαυτῶν ὁ πῆρην καὶ ῥάβδον, ὅτι οὕτως ἤθελε νὰ ᾔνη ἀπληγαμένοι καὶ τῆς ἀλαχίτης φρονείας, ὅστι νὰ δύνωνται νὰ ἐκκαλῶσι τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς των μὴ ἕλθῃ τῆς ἀπειθείας.

§. ε'. σελ. 381. — Ἡ ἄξια ὁ ἀρετῆς τῆς τοσφῆς αὐτοῦ ἐστὶν ὡς εἶπεν ὁ Χριστός, ἵνα δείξῃ ὅτι οἱ μὲν Ἀπόστολοι, ὡς κοπιῶντες, ἐδικαιώθησαν ἀπὸ τῶν μαθητῶν αὐτῶν, οἱ δὲ διδασκόμενοι ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὡς ἀρελοῦμενοι ἐκ τῆς διδασκαλίας, ἀρελοῦν τὸ πρῶτον αὐτούς.

§. ε'. καὶ ζ'. σελ. 383. — Παροῦντι ὁ θεὸς Χριστόςτατος τοὺς ἀποστόλους, ἵνα, μνησθῆναι τοὺς ὑποδουλοῦντες τοῖς Ἀποστόλοις, ὑποδουλοῦνται καὶ αὐτοὶ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ προθυμίας, καὶ εἰ ἔργον ἐκδηλοῦντες, τοὺς διδάσκοντας εἰς αὐτοὺς τὸν θεῖον λόγον, ἵνα εἰδῆ καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀρετὴ, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς ὑποδουλοῦμενοις τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως προεμετῆ τοὺς πιστοὺς, ἵνα μὴ ἔρῃται παρὰ τῶν διδασκόντων αὐτοὺς θαύματα, ὅπως ἐπίστοι οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ ἀνομιλίῃται καὶ μνησθῆναι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν βίον διότι ἐὰν θαύματα πολλὰς διδάσκωνται ὡς φαντασία, ὅ ἐκ ἀρετῆς βίος ἡσπράττει τῶν ἐναντίων τὰ σφάλματα.

§. η'. σελ. 387. — Στραχηγιῶν ἡ ἀρετὴ πρὸς τὰ θαύματα, εἰς πολλὸ ἀνατίθῃ αὐτῶν διότι ἐὰν μὴ θαύματα πολλὰς ἐν ἠρηθῶσι τοὺς τελόντες αὐτῶν, ἢ δὲ ἀρετῆς αὐτῆς τοὺς μεταρχοῦμενοις αὐτῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΔ'. 33.

§. α'. σελ. 388. — Ὁ Χριστὸς προλέγει εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς αὐτοὺς ἐπειδὴ, ἵνα ἄρῃων μὴ μάθειν τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ δύναμιν, λέγουσιν εἰ ἵνα μεγάλα ἰσχυριῶνται εἰς τὸ ἀδύνατον τοῦ διασκέδατο ἡσπράττειν οἱ Ἀπόστολοι τὰ παθήματα, ἔρῃον δὲ ἵνα μὴ ἐκλήθῃνται οἱ Ἀπόστολοι, ὑπερβύοντες ταῦτα, δίδει δὲ ἐπὶ τῶν μὲν τὰ δεινὰ ταῦτα ἀνομιλίῃται, καὶ τίς τῶν ἵνα μὴ ταρσῶσιν, ἀνομιλίῃται ταῦτα μὲρον πρὸ τοῦ σπαιροῦ. — Ἡσπράττειται πρῶτον παραγγέλλει ὁ Χριστὸς νὰ ἐπιτενωσῶσιν οἱ μαθηταὶ τὸ ἀπέναντι τῶν ἀδύνατων, ἵνα δειχθῇ ἡ δύναμις τοῦ ἀποστολλόντος αὐτούς.

§. β'. σελ. 390. — Ἴνα μὴ ἀνομιλίῃ καὶ ἡ ἀνομιλίῃ τῶν Ἀποστόλων προφύγῃται ἐκ μόνος τῆς χερίτης, ἀλλὰ καὶ ἐκ αὐτῶν τῶνδε, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστὸς· « Ἴνα οὐκ ἔν ἡσπράττει οὐς οἱ ἔρῃαι καὶ ἀδύνατοι ὅς ἐκ περιτομῆς, ἢ δὲ ἂν ἔβηται νὰ σημάξῃ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἀρελοῦν, καθὼς οἱ ἔρῃαι προφύγῃται μὲλλον τὴν κερὰν των παρὰ τὸ λοιπὸν σῶμα, ὅπως καὶ αὐτοὶ νὰ προφύγῃται τὴν πίστιν αὐτῶν παρὰ πᾶν ἄλλο ἀγαθόν ἐπίσης, καθὼς οἱ περιτομῆς χαρακτηρίζονται ὡς ἡμεῖς, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀρελοῦνται νὰ μὴ ἐκδιπῶνται τοὺς ἀδικούντες αὐτούς.

§. γ'. σελ. 392. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἂν καὶ ἔσαν παρὰ τοῦ Χριστοῦ ὅτι εἰ αὐτοὺς οἱ ἀδύνατοι ἐμελλόν νὰ γίνεσθιν ἀληθινῶς, παιδοποιεῖται κ.λ.π., καὶ εἰ ἐμελλόν νὰ δύνωνται ὡς ἄλλο τὸ πῆρην, πῶς ἔστιν ὅπως ἀδύνατοι ἐδιδόσαντο νὰ ἀπεδύοντο εἰς τὴν ἀποστολὴν των, ἔμπρ ἡσπράττει τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ τὴν σφίαν τοῦ διδασκόντος των, ὅπως καταλήθῃται παραγγέλλει τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὰ δεινωσθῆναι αὐτῶν, λέγων ὅτι δὲ αὐτῶν καὶ ἐν τῶνδε αὐτῶν τὰ πῆρην.

§. δ'. σελ. 394. — Παραβῶλλον ὁ θεὸς Χριστόςτατος τοὺς Ἀποστόλους πρὸς τοὺς εἰς τὴν σφίαν καὶ πάλαι τῆς συνείας ἰσχυρισμοὺς τῶν Ἑλλήνων, Πλάτωνος, Ἐπιμενετοῦ κ.λ.π., δεκτικῆς τὴν δεινῶν ἐκπερῆν τῶν Ἀποστόλων δίδει αὐτοὺς μὴ ἕλθῃ τὰς ἀνομιλίῃται τοῦ πῆρην ἡσπράττειται νὰ μεταβάλλωσι τοὺς ἐν ἀμαρτίας ζῶντας ἀνθρώπους.

§. ε'. ζ'. καὶ η'. σελ. 395. — Παραβῶλλον ὁ θεὸς Χριστόςτατος εἰς τοὺς ἀνομιλίῃται τὰ παθήματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τὴν ὑπερηγοῖν αὐτῶν, παροῦντι αὐτοὺς νὰ μνησθῶσι τὴν ἀρετὴν τῶν Ἀποστόλων, δεκτικῶν εἰς τὴν ἀπίστησιν αὐτῆς, καὶ ἂν γράβῃν ἢ ἰσχυρισμοὺς ἀπὸ τῶν ἐρῃται, ἵνα ἐκκαλῶσιν νὰ ἀνομιλίῃται καὶ ἐκ περιτομῆς, καὶ ἢν ἔβηται ἀρετῆς καὶ αὐτῆς διωγμῶν καὶ ὀλέθρων ὡς πρῶτον δὲ μνησθῶσιν ὑπερβύοντες τὸν ἴδιον, ὅπως, ἐπειδὴ πρὸ τῶν περιτομῶν αὐτῶν, εἰχε γυναικῶν ἀρετῆς εἰς τὴν ὑπερηγοῖν τῶν παθῶντων, διὰ τοῦτο καὶ ἐν κερῶν τῶν περιτομῶν ὑπερβύοντες αὐτοὺς γυναικῶν, ἂν καὶ ἐπὶ τῆς τῆς ἀνομιλίῃται καὶ αἰώνιος ζωῆς παραρχητικῆς ἀρετῆς γυναικῶν, τὴν ὅποια ὁ Χριστὸς ἀκαλόγησεν εἰς τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες διὰ τοῦτο ἀρελοῦνται νὰ δύνωνται καὶ ἀρετῆν καὶ ὑπερηγοῖν ἐν τοῖς περιτομῶν μείζονα τοῦ ἴδιου.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΔ'. 34.

§. α'. σελ. 402. — Παροῦντι ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα ἐναγίσθη αὐτοὺς νὰ ὑπερβύοντες ὅπως καὶ διαβόλους, λέγει ὅτι καὶ αὐτῶν ὑβρισμοί, καὶ εἰς αὐτῶν αὐτῶν διαβολῶν δὲ διαφθορῶσιν ἐπὶ τῶνδε, ἢ δὲ ἀρετῆς αὐτῶν δὲ ἀρετῆς ὡς ὁ ἴδιος.

§. β'. σελ. 404. — Διὰ τοῦ α ὁ ἴδιος ἔβηται ἐν τῆς ἀρετῆς κ.λ.π. ἢ καὶ α μὴ φερόθηται ἐπὶ τῶν ἀνομιλίῃται τῶν ὅπως κ.λ.π. ἢ διατίθεται ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα διδῶσιν παρῶσιν καὶ καταρχοῦσιν ἀνομιλίῃται τοῦ θαύματος. — Ἴνα δὲ μὴ νομιλίῃται οἱ Ἀπόστολοι εἰς ἐμελλόν νὰ ἀνομιλίῃται εἰς ἡσπράττειται Θεοῦ, λέγει ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος ὅτι σφίαν κ.λ.π. ἢ ἂν ἀνομιλίῃται εἰς τῶνδε πρῶτον πρὸ τῶν Ἀποστόλων.

§. γ'. σελ. 407. — Ἴνα ἐναγίσθη ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἡσπράττειται αὐτῶν ἀρετῆς, φερόθηται αὐτοὺς, λέγων ὅτι, ἐπὶ ἀρετῆς αὐτῶν ἐναγίσθη, δὲ ἀρετῆς καὶ αὐτῶν ἐκκαλῶσιν ἐν τῆς ἀρετῆς τῆς κερῆς.

§. δ'. σελ. 410. — Παροῦντι ὁ θεὸς Χριστόςτατος τοὺς ἀνομιλίῃται τῶν νὰ καταρχοῦσιν τῶν θαύματος, καὶ χερίτης μὲλλον ὅτι τὰ ὅπως ἀνομιλίῃται φερόνται, εἰς τῆς, ἂν ἔρῃον ἀρετῆς, κατὰ πολλὰς ἄρῃται οἱ ἀνομιλίῃται ὅτι ἐκκαλῶσιν παραρχητικῶν κ.λ.π. εἰς τὴν ὑπερηγοῖν τῶν σφίαν, εἰς τῆς ἢ φερόθη τῶν σφίαν πρὸς τοὺς φιλοσοφῶντες ὅτι τὰ μὴ κἀλλος τῶν σφίαν εἰς μῆρην καὶ ἀνομιλίῃται ἀρετῆς, τὸ δὲ τῆς φερόθη εἰς ἀρετῆς καὶ ἀνομιλίῃται.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΕ'. 35.

§. α'. καὶ β'. σελ. 412. — Διὰ τοῦ α ὁ ἴδιος φερόθη ἀρετῆς ἐπὶ τὴν γῆν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἰς τῶνδε νὰ διαρχητικῶν τῶν ἐκκαλῶσιν ἀπὸ τῶν ἀνομιλίῃται, εἰς τῆς ἀνομιλίῃται αὐτῆς εἰς ἀρετῆς ἀπὸ τῶνδε, ὅπως εἰρησῶν τὸ σῶμα, ἵνα ἀνομιλίῃται εἰς αὐτοὺς τὸ ὑπερβύοντες μέλος. — Διὰ τοῦ β ὁ ἴδιος παρῶσιν ἢ μνησθῶσιν κ.λ.π. ἢ διατίθεται ὅτι ἀνομιλίῃται νὰ ἀνομιλίῃται καὶ εἰς αὐτοὺς εἰς τοὺς γυναικῶν, ὅπως ἢ εἰς αὐτοὺς ὑπερβύοντες ὅτι ἀνομιλίῃται εἰς τῶνδε τῶνδε τῶνδε, ἂν ἀρετῆς καὶ ἀνομιλίῃται περιτομῶν καὶ ἀνομιλίῃται, εἰς τῶνδε ἢ ὅπως. — Ἐκκαλῶσιν ὁ Χριστὸς εἰς τῶνδε ἢ καὶ ἐπὶ τῶνδε ὑπερβύοντες.

μένων τους 'Αποστόλους, λέγει ότι ο δευτέρως 'Απόστολος δίδεται τὸν Χριστὸν, καὶ ὁ δευτέρως Προφήτης ἢ δίκαιος δὲ λόγος τὸν μυστὸν αὐτοῦ.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σλ. 417. — Συμβολικῶς ὁ ὅσιος Πατὴρ τοῦ δὲ αὐτοῦ διδασκαλοῦναι, ἵνα δίδωσι ὀφειλόμενον εἰς πάντας τοὺς ἀκατακτάτους ἰδοὺς, καὶ μὴ καταγράφωσιν αὐτοῦ ἐπὶ ἄρτι, διότι καὶ αὐτοί, ἔν καὶ ἄρτι μὴ ὡς πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔργον, ἐργάζονται ἐπὶ τὰ βλάπτοντα αὐτοὺς ποιεῖν, εἴη ἕκτον διατρέφονται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἢ ἑλεημοσύνη ποιῶν τοὺς ἐλεηόμενος ἑμῶν πρὸς τὸν Θεόν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΤ'. 38.

§. α'. καὶ β'. σλ. 423. — Πᾶσι δὲ Ἰουδαῖοις ἐδο ὡν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν, ἂν ἦε αὐτοῦ ὁ Χριστός, οὐχὶ διότι ὁ τίσις ἠγάπη τὸν Χριστόν, ἀλλ' ἵνα οἱ ἀφροβόλοις μαθηταὶ τοῦ Ἰουδαίου βεβαιωθῶσιν ὀφθαλμοφανῶς περὶ τῆς ἀληθείας τὸν σκοπὸν ἐκ τῶν ὁσιότητων τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰουδαίου γινώσκων ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἠρωτήθη, ἂν ἦε αὐτοῦ ὁ Χριστός, περιτρέφωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ἐκμαστῆ αὐτοῦ ἔργον, πολλὰ τὸν ὅσιον εἶπλος καὶ ἐνόσκον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

§. γ'. σλ. 427. — Πρὸς τοὺς λέγοντας ἐπὶ ὁ Ἰουδαῖος διὰ τοῦ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες ὡς ἀγνοῦσι τὴν ἰδέαν τὸν Χριστόν, ἂν δὲ ἀποβῆναι καὶ καταβῆ εἰς τὸν ἕρην, ἵνα μαθῶν προαιτιῶν καὶ κηρύξῃ ἐν αὐτῷ, ἀπαντῶ ὁ Χριστός, ὅτι, ὁ Ἰουδαῖος ἴσχυοις ταῦτα, διότι ἦτο μαζὴν τῶν Προφητῶν, οἵτινες ἀπαντα ἐγώρκειαν καὶ πρᾶττες λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. — Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἐκέρχεν ἐν τῷ ἄρτι, διότι ἡ γνῶσις τοῦ ἰδοῦ ἀληθινῶ Θεοῦ ἦναι, ἵνα σωθῶσιν οἱ μάρτυρες τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀποθνήσκοντες.

§. δ'. σλ. 430. — Οἱ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐσχεῖ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, ἂν καὶ ἠγνοῦσαν αὐτὸν, οὐχ ἦτον δὲν ἠδὲν ἠγνοῦσαν, διότι ὁ Θεὸς ἐχορῆγει καὶ πρὸς αὐτοὺς μέσα ἐπιστροφῆς, ἕτοι διαφόρους ταλασπείρας καὶ οὐρανοῦ ἄλλως ἢ ὁ Θεὸς δὲν ἐσχεῖται παρ' αὐτῶν σωσάμενοι ἀρτίως, ὅση ἀπαντα παρὰ τῶν ἐγνοῦσαν γνῶσιν τῆς αἰώνιας κόλασιος.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΖ'. 37.

§. α'. σλ. 432. — Ἴνα ἐκλείψῃ ὁ Χριστὸς τὴν ὀνόματι, τὴν ὅσιον συνελθεῖν ὁ ἔχλος, ὅτι εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μεταβλήθη, διότι εἶπεν ἠγάπη τὸν Χριστόν, ἂν ἦε αὐτοῦ ὁ ἀρχαῖος, λέγει περὶ Ἰουδαίου διὰ μὲν τοῦ κολάσιον, ὅσο ἀνίμω σωζόμενος ἢ ὅτι δὲν εἶπε ὁ Ἰουδαῖος ἐκ οὐρανοῦ μεταβλήτης, διὰ δὲ τοῦ ἂν ἀνθρώπου, ἐν μαλακοῖς ἐρατοῖς ἠμαρτημένων ἢ ὅτι δὲν μεταβλήθη εὐκα τρυφῆς, ἀλλὰ διατελεῖ ἔχων περὶ Χριστοῦ τὴν αὐτὴν γνῶσιν.

§. β'. σλ. 434. — Ὁ Ἰουδαῖος καλεῖται μῆζων πάντων τῶν ἀνθρώπων, διότι ἦτον ἔργος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπαινεῖται λαμπρότερος, ὅσοι καὶ οἱ ἐργὰς τῆς βασιλικῆς ἀμύνης περιλαμβάνει. — Τὸ κ μικρότερος ἐπὶ τῆς βασιλικῆς τῶν οὐρανῶν, μῆζων αὐτοῦ ὅση ἢ ἰσοδυναμῶν πρὸς αὐτὸ ὁ Χριστός, ὅση εἶνε μικρότερος τοῦ Ἰουδαίου κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν ὑπόληψιν τῶν πολλῶν, εἶνε μῆζων αὐτοῦ κατὰ τὰ πνευματικὰ καὶ ὑψίστην.

§. γ'. σλ. 436. — Διὰ τοῦ ἂν πάντες οἱ Προφῆται καὶ ὁ νόμος κ.λ.π. ἠφίλησαν ὁ Χριστὸς νὰ δειχῇ εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ἦσαν ἡδὲ ἔχρονος, καθ' ἕν οἱ μὲν Προφῆται ἔπαυσαν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἀπέβησαν νὰ πιστευθῶσιν εἰς τὸν Χριστόν. — Διὰ τοῦ ἂν τίνος ὁμοῦ τὴν γενεὴν τῶν κ.λ.π. ἢ εἰς τὸν Χριστόν εἰ ἐσχεῖται, ὅση ἦσαν ἀνεγκλιτα

πρὸς κατατρίαν τῶν Ἰουδαίων, εὐαγγελιστῶν τοῦ Θεοῦ, ὅση δὲ μὲν Ἰουδαῖος νὰ δειχῇ ἵπιν κληρὸν, ὁ δὲ Χριστὸς τὸν ἀνείκετον.

§. δ'. σλ. 438. — Τὸ ἂν καὶ ἀδικαῖος ἢ ἁμαρτία ἀπὸ τῶν τῶν αὐτῶν ὁ Θεὸς εἰς οἱ Ἰουδαῖοι ὅση δὲ βουθῶσι νὰ κατατρίσωσιν τὸν Χριστόν, ὡς μὴ πειθήσεται ὡς ὡφίλι νὰ πρᾶξῃ πρὸς κατατρίαν τῶν. — Λίγων ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ἕρην ἦβησαν ἐκμαίνε μῆζων τῆς σήμερον, ἂν ἴσχυον ἐν αὐτοῖς τὰ θεάματα, τὰ ὅσιον ἴσχυον ἐν Κατωμασῶν, εἶδε ἔιν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶνε αἰσίοι μῆζωνος κατατρίωσιν καὶ κολάσιος, ὅση μετὰ τῶν αὐτῶν θεάματα δὲν ἴσχυον εἰς αὐτοῦ.

§. ε'. γ'. καὶ ζ'. σλ. 440. — Περαινεῖ ὁ θεὸς Χριστός, ὅση ἀκούοντες, ἵνα ἀφαιρῶσιν ἐπιστροφῆς τοῦ θεοῦ λόγος, ἀπῆχον δὲ τῆς ἐν ἀπάταις θεωρίας, διότι αὐτὴ γίνεται πρᾶττες εἰς τοὺς βλάπτοντας μαρτίαν κακῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΗ'. 38.

§. α'. σλ. 445. — Διὰ τοῦ ἂν ἐρομολογηθῶσιν οἱ Πατέρες κ.λ.π. ὁ εὐχαριστοῖ ὁ Χριστὸς τὸν Πατέρα, διότι τὴν περὶ αὐτοῦ γνῶσιν ἐπαυρῶσιν μὲν εἰς τοὺς ἠγνοῦσαν (τοὺς ἀπλότους καὶ ὀφίλις, ὡς οἱ Ἀπόστολοι) ἀπῆχον δὲ ἀπὸ τῶν ὀφίων καὶ συνειτῶν, τῶν αὐτῶν τῶν ὀφίων καὶ ἀλαζόνων, ὅσοι ἦσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

§. β'. σλ. 447. — Εἰπὼν ὁ Χριστός, ὁ ὀφίλις γινώσκων ἐν Πατέρα, εἶπε ὁ Τίσις, εἶπεν ὅτι μόνος ὁ Τίσις γινώσκων τὸν Πατέρα μετὰ τῶν ἀφῆσιν, μὴ ὅση αὐτοῦ ὁ Πατὴρ γινώσκων αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ὅτι εἶπε ὁ Τίσις γινώσκων ἐν Πατέρα εἰσέλιος, ἔπειτα εἰς εἶνε καὶ τῆς αὐτῆς ὀφίλιος. — ὁ Κοινωνεῖς ὁ δὲ καὶ κ μισοφρονοῦν ἢ ἰσοφρονοῖ οἱ περιστοιχόμενοι ἀπὸ πολλῶν φρονήτων, ἴσχυον, καὶ ἐμαρτίος. — ἢ Ἐλατῶν ἢ εἶνε τῆς ἠγνοῦσαν τοῦ Χριστοῦ εἰς ἑμῶν, οἵτινες κατῶρθον διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὅση τῆς ἀρτίως.

§. γ' καὶ δ'. σλ. 449. — Παραβῶν ὁ θεὸς Χριστός, ὅση ἀρτίως πρὸς τὴν κακίαν, καὶ εἶπεν ὅτι ἢ μὲν κακίαν καὶ πολλὸν κόπον, καὶ λόγην ἀνεκφροσύνης ἔχει, ἢ δὲ ἀρτίως καὶ πολλὴν εὐκαίαν, καὶ ἦδον ἐπιτρέφωσιν, παραινῶν τοὺς ἀκούοντες, ἵνα μετὰ προθυμίας πάσης ἀναλῶσιν τὴν ὕλην τοῦ Χριστοῦ, καὶ μαθῶσιν ἐκ τῆς καίρας, πόσον ἔλατῶν καὶ ἠγνοῦσαν εἶνε.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΘ'. 39.

§. α'. σλ. 453. — Ὁ Χριστὸς διὰ τῶν ὀφίων ἐπῆρσε τοὺς μαθητῆς αὐτοῦ, καὶ ἀπῆρθε εἰς αὐτοὺς νὰ κῶσιν στόχους καὶ φάγωσιν ἐν ἕρην Σαββάτου, ἵνα κατατρίωσιν τὸ Σάββατον, ἀπεβῶσιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους αὐτοῦ ἀφῆσιν τὴν πῆδαν τῶν μαθητῶν.

§. β'. σλ. 455. — Ὁ Χριστός, ἵνα ἐπιστομῆ τῶς σκοπῶσιν εἰς τὸν ἴσχυον, εἶπε οἱ Ἀπόστολοι ἐν Σαββάτῳ ἐρεθῶν στόχους καὶ ἔρωσαν, λίγει δὲ καὶ ὁ Δαυὶδ εἰ ἀνῆχον ἔργον τοὺς ἄρτιως τῆς προθυμίας, τοὺς ὀφίλις μόνος οἱ ἱερεῖς ἐδικαιῶνται νὰ τρώωσιν ἢ πρᾶξῃ αὐτῆ τοῦ Δαυὶδ, ἂν καὶ δὲν εἶνε ὀφίλις πρὸς τὴν πρᾶξιν τῶν Ἀποστόλων, ἕτοι παρῶσιν Σαββάτου, οὐχ ἦτον ὅση, ὡς καλὸ ἄνωγερ, δικαιολογῆ τῆς πρᾶξιν τῶν Ἀποστόλων.

§. γ'. σλ. 456. — Ὁ Χριστὸς τὴν ἀρτίως τοῦ Σαββάτου, ἀφῆσιν αὐτοῦ ὡς κῶσιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, κατῆρξεν ὡς περὶ τῆς ἠδὲ, διότι ὁ Χριστὸς ὀφειλεται νὰ ἰσχυρῶσιν πᾶσαν ἡμέραν, ἀπῆχον μὲν ἀπὸ παντὸς ποικροῦ ἔργου, ἀρτίως καὶ εἰς εἰς τὴν ἐπιτελεῖν τοῦ θεάματος τοῦ Θεοῦ.

§. δ'. σελ. 458. — Παρισίαι ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μετανοήσῃσι τὸν εἰς τὴν γῆν τῆς ἡμετέρας ἐπιστάμενος Ἰουδαίους, εἰσαχθῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, παρατρέχοντες τὰ πρὸς ἑστέην παρεμβολόμενα καλῶματα, καὶ ἀπεδύμενοι μάλιστα εἰς τοὺς χριστιανούς ἐκείνους, οὕτως φυλάττουσι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ μετ' ὄψης ἕνεκεν ἐκρίβειας.

ΟΜΙΛΙΑ Μ', 40.

§. α'. σελ. 459. — Οἱ Φαρισαῖοι, φῆσαι ποιητῆρ ἕνεκα, ἂν καὶ εἶδον ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν θεραπευόμενα τὸν ἔχοντα τὴν χεῖρα ἑστῶν, οὐκ ἔπειτα ἔμελλε ἀντὶ τὸ γοῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ ὠρῆσαι ἑστέην, ἐπὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἑαυτῶν φθόνου, ὡστε, ἐξελθόντες τῆς συναγωγῆς, συνεκλήθησαν, ἵνα φωνήσῃσι τὸν Ἰησοῦν.

§. β'. σελ. 464. — Ἡ πραγματεία τοῦ Ἰησοῦ ἂν ἰδοὺ ὁ Πάτερ μου, ἐν χεῖρσιν . . . καὶ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν ἰδοὺ ἐπιπέσει ἡ ὑπερβολὴ 4) τὴν ἁμαρτοσύνην τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Πατέρα 2) τὴν πρᾶξη καὶ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι τῆς σαρκότητος καὶ δεισιμασίας τῶν Ἰουδαίων 3) τὴν ἀποτροπὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ 4) τὰ δεῦτα, τὰ ὅποια ἔμελλον νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

§. γ'. σελ. 463. — Παραβάλλων ὁ θεὸς Χριστός τὸν φθόνον πρὸς τὴν μακρίαν καὶ πᾶσαν ἐν γῆν κακίαν, εὐφραίνει αὐτὸν ὅσοι χεῖρονα, πόσῳ καὶ μακρὸν θεωροῦμενον καὶ ἀμειβομένον ὑπὸ τῶν πολλῶν, καὶ συμβουλεύει τοὺς θεωροῦντας, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τῆς μακρῆς ταύτης ποικίλης, ἐνοουμένης 4) ἐπὶ ὁ φθόνος κακίαν ἔχει βαρύνουσα, ὅση καὶ ἡ ποικίλα 2) ἐπὶ ὁ φθόνος ἑαυτῶν μὴ βλάπτει, τὸν δὲ φθονοῦμενον ἀφραίνει, καθὼς ἐφαίνεται μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ τὸ παραδείγμα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ καὶ αὐτοῦ. — Ἀποστομωμένος δὲ ὁ θεὸς Πατὴρ πρὸς τοὺς κατέχοντας ἐκκλησιαστικὴν τινα ἀρχὴν, ὡς ἐκλεκτικῶν περιπέπτοντας εἰς φθόνον, συμβουλεύει αὐτούς, ἵνα μὴ φθονῶσι εἰς αὐτὸν ὅσοι καὶ ἐν ἀπολαύσει κέρως καὶ κατῆχ' ἕξουσίας· δεῖται αὐτοὺς διὰ τοῦ ψυχικοῦ κινήσεως, εἰς τοὺς ὁμοίως ὑπέκεινται, ἀνακαταχόμενος ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως καὶ ἀφίει εἰς τοὺς πολλούς, λιπέτε μάλλον τὸ φθόνου εἶναι ἕνεκα.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΑ', 41.

§. α'. σελ. 468. — Ὁ Χριστὸς ἔτι καὶ ἔμελλεν ὑπὸ τῶν φθονερῶν Φαρισαίων δεῖν ἐν Βηθσαῦρ ἐπιβῶν καὶ ἐπαρμόνῃ, ἢ ἀπεκρίσθη ἕνεκα πρὸς αὐτοὺς μετὰ πρᾶξεως, εἰδόμενος δεῖν καὶ ἡμεῖς ἀφαιρέμεν τὰ φερόμενα πρᾶξαι πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, ὅσοι ἔδωκαν κατηχητικὰς φωνὰς καὶ ἀνέλεγαν κατ' ἕμῃ.

§. β'. σελ. 470. — Ἡ γὰρ τῶν Ἰουδαίων ἡ εἶσα ἡ ἀποστολῆς, οὕτως, ἐπιπέθ' ἐπιστομῶν καὶ ὑπερπεπτόντων εἰς τὸν Χριστὸν, δὲ κατακρίσθησαν ἐν χεῖρσιν τοὺς ἀποστράφοντας ἡ εἶσα. — Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ σημαίνει τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. — Διὰ τοῦ ἀφραίνου ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ φησὶ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν δαίτην εἰς τοὺς Ἰουδαίους δεῖν, ἀφ' ὃ ὁ Θεὸς δὲ ἀπολαύσειν ἐπιπέθ' πρὸς αὐτοὺς τὸν Ἰῶν του, ἵνα ἐνέργησιν αὐτοὺς ἐνέργησιν ἀφραίνου, ἕνεκα ἀπαλλαγῆναι τῶν αἰσίων θανάτου, ἀδικουμένων αὐτοῦ, καὶ ἱσοπεπόμενοι ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐνεργείᾳ δεῖν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ ἐπιστάσεως. — Ἡ εἶσα τῶ ἀδικουμένων ἐνοουμένη οἱ φθόνου, ἢ ἡ μετὰ τὴν ἕξουσίαν τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν διατρέψαν, ἕνεκα ὑπερπεπτόντων εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀποστόλων δὲ πρὸς τοὺς ἐνοουμένους καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐκείνους ἕνεκα ἔργων τῶν ἡ ἀφραίνου, καὶ τῶν ὁμοίων τῆς ἐπιβῶσεως μαρτυρίας καὶ πᾶσαν κατηχητικῶν ὁ ἀφραίνου.

§. γ'. σελ. 472. — Ἡ ὁ μὴ ὄν καὶ ὁ μὴ ἐπίστατος ἢ μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ

ἀδικουόμενος καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, οὕτως εἶσα κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπεκρίσθη τὰ αἰτίαι, εἰδοὶ λέγουσι καὶ πρᾶττουσι τὰ ἐνεκὰ τῶν ὅσα λέγει καὶ πράττει ὁ Χριστός. — Ἡ μὲν αἰσαί λέγον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀφραίνου ἢ σημαίνει ἢ ὑπερπεπτόντων τὸν Χριστὸν ὡς πλάτων καὶ ἀφραίνου, ὅτι καὶ ἡ ἁμαρτία συγχωρεῖται διὰ μετανοίας τὸ δὲ αἰσαί λέγον κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ἢ σημαίνει ἢ ἀφραίνου τὴν ἀποβολὴν τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τὴν ἁμαρτοσύνην εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἁγιόν, ἢ τούτου ἐν ὕψει τὸ πνεῦμα τὸ Ἁγιόν, ὅτι καὶ ἡ ἁμαρτία αὐτῶν διὰ μετανοίας ἀφραίνεται. — Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν θεωροῦνται καὶ ἐννοῦνται καὶ μετὰ θανάτου ὡς οἱ Ἰουδαῖοι· οἱ δὲ μόνον μετὰ θανάτου, ὡς ὁ πλάτων ἐπὶ Εὐαγγελίου· οἱ δὲ μόνον ἐνταῦθα, ὡς ὁ κορινθίαιος πρὸς Κορινθίους· ἄλλοι δὲ οὐτε ἐνταῦθα, οὐτε ἐκεῖ, ὡς οἱ Ἀπόστολοι.

§. δ'. σελ. 473. — Παρισίαι ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀκούοντας, ἵνα προνοήσῃσι ἑαυτοὺς νὰ καθαρθῶσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν τῆς ἁμαρτίας ἐκ τῆς συναγωγῆς ἀναμνήσεως πάντων μὲν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν, ἵνα δὲ τῶν ἀδικουμένων (οἶον, φθόνου, πεσοφίας, διαβολῆς κ.λ.π.), ὅσοι μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς ἀποφραίνου τὸ φερόμενον ἐκείνῳ πρᾶξεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΒ', 42.

§. α'. σελ. 476. — Διὰ τοῦ αἰσαί ποιήσατε τὸν εἶδον καλὸν κ.λ.π. ἢ εἰλέγει ὁ Χριστὸς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι, ἐπὶ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ μετανοήσῃσι ὡς ποιητῆρ, διδασκῶν ἐν αἰσίοις τῶν Χριστῶν, ὡς ἐν πνεύματι ποιητῆρ ἀνακαταχόμενος ταῦτα· εἶσα τοῦτο καὶ αἱ γενήματα ἐχθρῶν ἢ ἀποκαλοῦνται, τούτου ποιητῆρ αἶσα προνοήσῃσι ποιητῶν. — Αἱ λέξεις αἰσαί τοῦ περιεσπόμενος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ ἢ ἀφραίνου ὅτι ὁ Χριστὸς ἦν Θεός, εἶσα ἐπίστατος ἐπὶ ἡ καρδίας τῶν Φαρισαίων ἕνεκα τῶν οὐκ ἀποκαταχόμενος ἀπὸ ποικίλης ἀφραίνου, ὡστε ἐξελθόντες αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦ στόματος.

§. β'. σελ. 479. — Ἡμεῖς ἀφραίνου, εἶσα τὸ ὅπολον οἱ εἰσάτεροι ὡς εἰσάτεροι λέγον ἐν χεῖρσιν χριστιανῶν, ἐνοουμένη τὸ ψέδος, ἢ ἀποκαταχόμενος. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀφραίνου τοῦ, ἵνα προνοήσῃσι μάλλον νὰ ἀδικουμένων ἢ νὰ ἀδικουμένων· δεῖται ὁ ἀδικουόμενος εἶσα τοὺς ἀδικουμένους τοῦ ἀδικουόμενος, ὡς ἀποκαταχόμενος τὸ παραδείγμα τοῦ Σαούλ καὶ Δαυὶδ.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 480. — Ὁ Χριστὸς ἀφραίνου νὰ ἀποκαταχόμενος τὴν κατῆχον τὸν πλῆθιον του, τούτου δὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς ἐξέτασιν καὶ κατῆχον τῶν ὅσα αὐτοὺς κατ' ἐπίστατον ἁμαρτίας εἰς τὸν Θεόν, ἀπαλατῆμενος, κατ' ἐπίστατον μαλινα ἀφραίνου ἵνα ἀναπαύθῃ ἐπὶ τῆς αἰσίοις του, τῶν ἀδικουμένων ἀφραίνου καὶ πόση ἐν γῆν βωτικῆς μαρτυρίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΓ', 43.

§. α'. σελ. 484. — Ὁ σκοπὸς πρὸς ἐν ἀποκαταχόμενος τῶν τῶν Γραμματικῶν καὶ Φαρισαίων ἐξέτασιν ἐκ τῶν Χριστοῦ νὰ ἴδωσι σημεῖον, ἕνεκα, ἵνα λήθῃσι ἀφραίνου νὰ κατηχητικῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῶν ἔργων του. — Ὁ Γενεὴ ποικίλη ἢ καλοῦνται οἱ Γραμματικῆ καὶ Φαρισαῖοι, εἶσα ἐπὶ τῶν ὅσων ἕνεκα ἀφραίνου εἰς τοὺς ἰδούοντας, ὡστε καὶ ἐνεργητικῶν ἕνεκα μάλλον σαρκώτεροι· καλοῦνται δὲ καὶ ἢ ποιητῆρ· διὰ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα προσοχὴν καὶ τῆς εἰς τὸν Ἰῶν ὅσων ἀφραίνου τῶν. — Τὸ αἰσαί ὁ Ἰῶν τοῦ ἀφραίνου ἵσαται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τῶν χεῖρας καὶ πρᾶξαι ὡς ἢ σημαίνει τὴν ἐνεργητικῶν ἐπὶ καὶ ἀφραίνου τῶν Χριστοῦ.

§. β'. σελ. 486. — Ἡ ἡ τῆς καρδίας τῆς γῆς αἶσα τῶν Χριστοῦ, ἵνα ἐξέλθῃ τὸν τῶν

αυτοῦ. — Τρεῖς δὲ ἡμέρας ἐπέστρεψε καὶ μετὰ τὸ αἴμα αὐτοῦ ἐν τῷ τάφῳ, ἵνα πιστωθῆ
ὅτι ὕψως καὶ οὐχὶ κατὰ φαντασίαν ἐπέβηκεν.

§ γ', σελ. 488. — Τὸ ἐπιτέλεσμα, τὸ ὅσατος ὁ Χριστὸς ἐπέφερε διὰ τῶν ἁλῶων αὐτῶν
ἱερωτῶν τὸ ἀνάσθαισι κτλ. κ. λ. κ. π. σημαίνει ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὴν ἀπιστίαν των
ἱερωτῶν 4) καὶ ἰσχυροῦς ἐπὶ τὸν φοδερὰ, καὶ 2) καὶ γυναικῶσι πύσης ἀρετῆς, ἀγόμενοι
ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐπὶ κλώνος ἐς πλάτανον, καὶ ἐπὶ ἀμπερίας ἐς ἀμπερίαν.

§ δ', σελ. 490. — Προβάλλον ὁ θεὸς Χριστὸς εἰς τοὺς ἀκούοντας τοὺς Ἰου
δαίους, ὅτινες, ἂν καὶ ἴδον τὰ αὐτὰ σημεῖα, οὐδὲν εἰς αὐτῶν ἀπελήθησαν, συμβουλεύει
αὐτοὺς νὰ μὴ ζητοῦσι σημεῖα, ἀλλὰ νὰ φροντίσῃσι νὰ διαφύσωσι τὴν βίον αὐτῶν, ἀνα
λογηόμενοι ὅτι, καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι, μυστηρίου ἀνεργηθέντες ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ
μὴ πιστωσάντες εἰς αὐτόν, ἐπιμαρτύρησαν ἐντέλευσάν, καὶ ἔγενοντο ὑπεσθῆσαι τῆς αἰωνίου
κολάσεως, οὕτως καὶ αὐτοί, φροντισθέντες διὰ τοῦ βαπτισματος, καὶ ἔσονται τῶν ἁμαρτιῶν
αὐτῶν ἀθετόντες, θὰ κολασθῶσι θρημύτερον ἐν τῇ γέννησιν, ἢ ἐν ἐστῆριον ἐν βρομίῃ καὶ
ἁμαρτίαις.

§ ε', σελ. 492. — Συμβουλεύει τοὺς ἀκούσας αὐτοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἵνα, ἔχοντες
πάντοτε ἐπὶ μνήμῃ τὴν γέννησιν τοῦ πατρὸς, ἐπιμαρτύνηται προβόμας τοῦ βίου αὐτῶν,
καὶ μὴ προβάλλωσι προφάσεις ἀλόγους, (οἷον γυναικῆ, πατρία, κ. λ. κ. π.), διότι ἡ
πρώτηος θέλησις ἐν ἁμαρτίῃ καὶ νὰ καταβῶσιν τὴν ἀρετῆν, οὐκ ἐκ τῆς γυναικῆς,
οὐκ ἐκ τῶν παιδίων, οὐκ ἐκ τῆς πατρίδος, οὐκ ἐκ ἄλλου τινός.

ΟΜΙΛΙΑ 54'. 44.

§ α', σελ. 499. — Ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀναγγελίαν· παρὰ αὐτόν ὅτι ἡ μήτηρ καὶ
οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὸν ἐξήτεον ἀπένησαν· α Ἰς ἵσιν ἡ μήτηρ μου καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελ
φοί μου; ἵνα διδάξῃ τὴν μὴ ἐν κενότητις ζητοῦσαν αὐτὸν μητέρα ὅτι κατ' οὐδὲν
αὐτὴν ἀφέλει ἢ ἐξ αὐτῆς γέννησις αὐτοῦ, ἔαν ἂν ἐγγὺ ἴδιαν ἀρετῆν, τοὺς δὲ ἀδελφούς
αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς ὅτι οὐδὲν ἀφαιλούμεθα, ἔάν ἔχωμεν μὲν συγγενεῖς ἀγαθοὺς, ἡμᾶς δὲ
ἐπιλάμεν τῆς ἀρετῆς.

§ β', σελ. 504. — Τὴν κατὰ Θεὸν σωτηρίαν σημαίνει οὐχὶ ἡ παύσις τῆς κατὰ
σάρκα γέννησις, ἀλλ' ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ θαλήματος τοῦ Θεοῦ. — Ὁ Χριστὸς διὰ παρα
βολῶν ἀρχεται νὰ διδάσκῃ ἀπὸ τοῦ πλοῦτος τοὺς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐπιπέτας, 4) διότι
μεταδὸ τῶν ἀκούωντων ἦσαν καὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ 2) ἵνα ποιῆσιν τὴν
διδασκαλίαν αὐτοῦ ἱερουργικώτερον καὶ σπουδαιότερον. — Πρωτῆν δὲ τῶν παραβολῶν λέγει
τὴν τοῦ σ σπέρου, ἢ ἵνα οἱ αὐτῆς κατασφύρησιν προσηκουσώτερον τὸν ἀκούοντα ἐπ' ὅσον
ἔμαλλε νὰ λαλήσῃ αἰνιγματικῶς.

§ γ', σελ. 503. — Τὸ α ἱεζήλδῃ ἢ ἀρχοῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ἤθελε ὡς Θεὸς νὰ διδάξῃ ἡμᾶς,
οὐχὶ ματεβάς τοικῶς, ἀλλὰ πληριστὸς ἡμᾶς διὰ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ σαρκός. —
« Σπέρου » ἐννοεῖται ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Χριστοῦ· ἢ γῆ ἢ εἰ αἱ φυκαὶ τῶν ἀνθρώπων· καὶ
σ σπέρου· ἢ αὐτὸς ὁ Χριστὸς. — Ὁ ἵπὸ τῆς ὄδοι, καὶ τῆς πίστεως, καὶ τῶν ἀνθρώπων,
καὶ τῆς καλῆς γῆς περὶ τὸν σπέρου ἐμαρταίει ὅτι ὁ Χριστὸς σπείρει τὴν διδασκαλίαν αὐ
τοῦ εἰς πάντοτε ἀνεπίτρετοις, μὴ προσιμῶσι τὸν πλοῦτος τοῦ πένυτος, ἔαν ἐσθῆν τοῦ
ἰδιώτου κ. λ. κ. π. — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ σπέρου ἠθέλησεν ὁ Χριστὸς νὰ διδάξῃ τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ, ὅτι ἀφιέταν προβόμας νὰ διδάσκωσι, καὶ νὰ μὴ ἀναῶσιν, ἔάν ἴδωσαν
ὅτι οἱ περισσώτεροι τῶν ἀκούωντων ἂν ἀφαιλούσιν ἐν τῆς διδασκαλίαις.

§ δ', σελ. 505. — Αἱ φράσεις α ἡ μέρημα τοῦ αἵματος τοῦτου· ἢ καὶ α ἡ ἐπέτη τοῦ
πλοῦτου· ἢ περιλαμβάνουσι πάσας τὰς κακίας, οἷον κενότητιαν, φθόνον, γαστριμαργίαν,

ἐπιπύρην, κ. λ. κ. π. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστὸς τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἀκούωνται
μετὰ προσοχῆς τοῦ θεοῦ λόγου, ὅπως, ἀνεπίτρετοι αὐτόν κατὰ βάθος, ἱερουργήσωσιν ἐν
τῷ βίῳ αὐτῶν, ἀείχοντες τῶν πνευμάτων, καὶ ἀφίπτεται τὰ χρῆσιμα.

§ ε', σελ. 507. — Ὑποδιαιτῶν ὁ θεὸς Παῦρος τὰ κακὰ, νὰ ἴδωσι φέρει ὁ πνευμάτι
βίος καὶ ψυχικῶς (οἷον, ἀφελότητις τῆς κρείσεως, συγγενεῖς ἁμαρτίας, κ. λ. κ. π.), καὶ νομο
ματικῶς (οἷον, κεφαλαγίας, ἀφελότητις τῶν πισθῆσαι, καὶ ἀδυναμία κληροδοῦναι,
κ. λ. κ. π.), συμβουλεύει τοὺς ζῶντας ἐν πνευμῇ τὸ ἀνασθῆσαι τὸν σῶφροντα βίον πρὸς ἀφί
πτεται καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ τοῦ σώματος.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ'. 45.

§ α', σελ. 510. — Διὰ τοῦ σ ἕστε ἔχει δοθήσεται αὐτῷ κ. λ. κ. π. ἢ ἕστιν ὁ Χριστὸς
εἰ, ὡς δικαίος, εἰς μὴ τὸς ἔχοντες προδομίαν καὶ ἄλλοιαν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀπὸ ὅτι τοὺς μὴ ἔχοντες ἀπαρτῆται αὐτοῦ.

§ β', σελ. 512. — «Οἱ ἐπιβάλλουσι καὶ κατ' ὅσον τῶν Ἀποστόλων, ὅτινα μακαρίζει
ὁ Χριστὸς, σημαίνει τὴν δίκαιαν αὐτῶν, ἥτις ἀκούσασιν ἐλέγχοι μετὰ χάρης τοὺς λό
γους τοῦ Χριστοῦ. — Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶνε φιλόφρωνος, διὰ τούτου ὑπέθετο εἰς ἡμᾶς
καὶ ἐσφῆρος τρέψασιν πρὸς μαρτύριον τῆς ἀρετῆς, μὴ ἀπαντῶν κατὰ πάντοτε τὸ αὐτὸ
μῆτρον τῆς ἀρετῆς.

§ γ', σελ. 515. — Ἀνεπίτρετος ὁ θεὸς Χριστὸς τοὺς ἀκούοντας τῶν πολ
λῶν καὶ μεγάλων ὑπερλασίτων, τὰς ἀποίας περιέχον εἰς ἡμᾶς ὁ Χριστὸς, τοὺς ἡμῶν πρὸς
ἐπιπύρην καὶ τῆς ἰδίου ὄραμα τοῦ, προτρέπει αὐτοὺς ἵνα μὴ φανῶσιν ἕχρηστοὶ ἀνά
μνην τοσαύτης χάριτος, ἀλλὰ προσηκουσώσιν αὐτῶν καὶ πρῶτα εἰς τὴν
Χριστιανίαν.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΓ'. 46.

§ α', σελ. 518. — Διὰ τῆς παραβολῆς τῶν ζιζανίων προσείρηται ὁ Χριστὸς τὰ
ἐπιπύρην τῶν αἰρετικῶν, αἵτινες ἐμαλλοῦν νὰ ἀσφύρησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίῃ. — Ἡ φράσις
α ἐν τῷ κενῷ τοὺς ἀνθρώπους· ὅταν οἱ αἰρετικοὶ εἰσι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν οἱ αἰρετικοὶ
πλεῖθι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν οἱ αἰρετικοὶ εἰσι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν οἱ αἰρετικοὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κρεί
πτεται ἐν κενῷ τῆς θρηνητικῆς δοκασίας των, ὅταν εἰ λάθωσι, μαρὸν ἀπέτῆθον,
ἐκχέουσι τὸ θρηνητικόν.

§ β', σελ. 518. — Τὸ α μὴ ἐπιπύρῃσθε ἡμᾶς αὐτοὺς τὸν αἶνον ἢ σημαίνει ὅτι ὁ
θεὸς εἶνε ἐπιπύρῃσι τὴν σφραγὴν τῶν ἀρετικῶν, ἢ ἵνα μὴ ἀδυνατήσιν οἱ μιλῶντες νὰ μεσοδηθῶσιν αἰρετι
κοί. — Αἱ παραβολαὶ τοῦ σ σπέρου· ἢ καὶ τῆς σ σπέρου· ἢ σημαίνει ὅτι οἱ Ἀπό
στολοι, καίτοι ὀλίγοι καὶ ἀδυνατοί, ἐμαλλοῦν νὰ ἐκπαίδωσιν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κῆρυγμα
καθ' ἅπαναν τὴν οἰκουμένην.

§ γ' καὶ δ', σελ. 520. — Προβάλλον ὁ θεὸς Χριστὸς τὰς δογματὰς πρὸς τὸν
ἐκπύρην βίον, δεικνύει τὴν ὑπερλίαν τὸν ἐκπύρην βίον, καὶ συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας,
ἵνα ἐπιμαρτύνηται τῆς ἀρετῆς, ἥτις ἐπιπύρῃσται οὐχὶ τῶσον εἰς τὴν ἡγεσίαν καὶ τὴν λαο
κῆν, καὶ τῶν πραγμάτων τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀφελουργίαν τῆς πρῶτης, τὴν κακίαν
υπερλίαν, καὶ τῆς πρὸς τὸν κληρὸν ἀγάθην.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΔ'. 47.

§ α', σελ. 524. — Οἱ Γραμματεῖς, ἂν καὶ ἔχουσιν τὴν δὲ αὐτοὺς ἀπειλητικῶς

παραβολή των ζιζανίων, ἐν διαφέρειται ἡμᾶς ὡς οἱ Ἀπίστολοι πρὸς ἄριστον καὶ λύσει τῆς ἀκαρίας των ὄντων ἡμεῖς ὄλων, οὗτο κραλοῦσιν τὸν Χριστὸν, οὗχ ἵνα ἀφελθῶσιν, ἀλλ' ἵνα λάβωσιν ἀφορμὴν πρὸς κατηγόριαν. — Ὁ Χριστός, ἵνα παραστή τὴν λαμπρότητα τῶν δικαίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, φέρει τὸν ἥλιον ὡς παραδειγμα, διότι λαμπρότητα τοῦ σώματος αὐτοῦ οὐκ ἐπέχει ἄλλο.

§ 2. σελ. 528. — Ἐπειδὴ μὲν τῆς παραβολῆς τοῦ κερματισμένου θησαυροῦ καὶ τοῦ πωλημένου περιστερίου ὁ Χριστὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν κήρυγμα, χάριν τοῦ σώματος, ὡς τιμητικῶς πάντων τῶν ἄλλων, ὡς οἶμαι οἱ Ἀπίστολοι καὶ ἀφροσύνη πᾶν ἄλλο ἀγαθόν διὰ τοῦ παραβολῆς τῆς καρήνης ἐδόξατο ἡμᾶς ὁ Χριστὸς εἶναι, ἵνα καθῶμαι, ἐν ἀρκαι μόνον καὶ πιστευόμενον φέρω, ἀλλὰ καὶ καὶ πρᾶττονται ἔργα ἀγαθὰ.

§ 3. σελ. 528. — Ἰουδαῖοι ὁ θεὸς Χριστός, εἰς τοὺς ἀκούοντας τὴν καλὴν τὸν ἅγιον ἔραρον πρὸς ῥῶσιν τῶν νόμων, καὶ ὅς ἑσώσας οὐραίου καὶ κολυμβήματα, καὶ περιγράφει τὴν ἀσπίδα τῆς ἀρετῆς.

§ 4. σελ. 529. — Παράγει τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρθααν ὡς πρόκωπον, ἐπισημαίνον τὴν φύσιν τῆς ἀρετῆς, ἀφορμῆς τοῦ πιστεύειν, ἵνα μεταρρώσει τὰς ἀρετὰς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ ἴδιος τὴν ἐλαφρότητα καὶ ταπεινοφροσύνη.

ΟΜΙΛΙΑ ΒΙΓ'. 48.

§ 1. σελ. 534. — Ὁ Χριστὸς συναγορεύει εὐδοκίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἵνα μὴ διακριθῶν πάντοτε ἐν τῷ ἔργῳ, κατηγόρησθαι ὡς βδελυστέμενος τῶν κινουμένων. — Ὁ Χριστὸς εἰς ἐκείθεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τῇ Ναζαρέτ, ἐκτίθη πολλά, ἵνα μὴ διὰ τὴν ἀπειρίαν των αὐτῆς τὴν κίσησιν αὐτῶν.

§ 2. σελ. 533. — Ἡ λέξη, τὴν ὁμοίαν ἡσθάνθη ὁ Πάολος, οὗτο ἐξήγησε πρὸς αὐτὸν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιᾶδος τὴν κατὰ τὸν Πιλάτου, ἑρμηνεύει δὲ οἱ ἄνθρωποι ἄνθρωποι θαυμάζονται καὶ ἀγαπᾶται καὶ παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν κοῦρον. — Ἡ ἀρραβὴν τοῦ Ἡρώδου καταδικάζουσα καὶ ἐπιτίθει, οὗτο, ἵνα ἠφελθῶ μὴ φανῆ εἰς τοὺς μὲν αὐτοῦ συμποσάζοντας ἐπίσημοι, ἑμὴν φωνῆς.

§ 3. σελ. 535. — Ὁ Ἡρώδης, ἐπειδὴ ἔλαθεν εἰς νόμον τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔχουσαν θυγατέρα, διὰ τοῦτο ἠλόγητο ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ὡς παραβάτης τοῦ Μωσαιοῦ νόμου. — Προβλέπων ὁ θεὸς Ἰεροσόλεις ἰδίως εἰς τὰς παρούσας τὴν ἀναίσχυτον θυγατέρα τῆς Ἡρωδιᾶδος, παρακαλεῖ αὐτὰς νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀκαταλόγητους ἐσχάσεις.

§ 4. σελ. 537. — Παραφέρει ὁ θεὸς Χριστός, εἰς τοὺς ἀκούοντας, ἵνα γενναίως ἀποφύγῃ τὰς ἐπίκαιρας τῶν ποτηρῶν ἀδελφάντων, ἀνομιολογῶντες δὲ καὶ ὁ μείζων πάντων των Προφητῶν Ἰωάννης ὁπίστη ἄξιον ἔδαμον παρὰ τοῦ ἁγιώτατου Ἡρώδου. — Ἰσοδοῦς κρημίστην τῶν ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἐμπεσοῦνται εἰς τήρησι τραχίαι, καὶ δίδωσιν ἔραρον διὰ ποσῶντα ἀδελφῶν, διότι αὐτοὶ εἰς τοὺς πρῶτον θναίονται καὶ ἄλλοι, ὡς εἰς ἄουμα καὶ πρὸς ἄνα φόνου.

§ 5. σελ. 539. — Ὁ Χριστὸς, μνηστικῶς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρθααν, ὡς εἶπε ἴαν ἀπαθείς ἱστορεῖ τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰωάννου, δοξάζει ἔχει μόνον καὶ μὴ διακριτῆ καὶ ἐκρήνη τὸν πλάσιν τῶν ἀφροσύνων, ἀλλὰ καὶ καὶ ἐκρήνη αὐτῶν διὰ τὰς ἀφροσύνας του. — Τὰ πολλὰ τῆς συμποσίας, τὰ ἐπὶ ταῖς γίνονται σήμερον, ἡμεῖς ζῶμεν πρὸς τὸ ἀφροσύνας τοῦ Ἡρώδου, διακρινόμενοι αὐτῶν κατὰ τὸν φόνον, οὗτο τὸ μὴ συμποσῶντες ἑαυτοὺς ἡμεῖς ἡμεῖς πορταῖς φόνου, οὗτο δὲ γίνονται πρῶτον μολίνας καὶ πᾶσης ἀδικίας.

§ 1. σελ. 544. — Ἀποπειράμενος ὁ θεὸς Χριστός, εἰς τοὺς ἀκούοντας τὰ ἰσχυρὰ ἡρώματα εἰς πολλοὺς ἁμαρτῶν καὶ ἐπὶ φροσύνας, συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ ἐφροσύνη τὰ ἡρώματα αὐτῶν εἰς ἐπαφροσύνην πενήτων, καὶ οὗχ κολύματα καὶ παραποιῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΒΙΓ'. 49.

§ 1. σελ. 544. — Ὁ Χριστὸς ἀναγορεύει εἰς τὴν ἔρημον, ἀφ' ἧμεν πορὰ τῶν μεθῶν τοῦ Ἰωάννου τὸν φόνον αὐτοῦ, ἵνα βεβαίωσθαι τὴν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ φόνον. — Ἡ πίστις τῶν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπισημαίνονται ἐν τῷ ἔργῳ ἀσθενῶν δηλοῦται ἐκ τοῦ οὗτο προεβήθη πρὸς τὸν Χριστὸν, ἀφροσύνης τὰς ἰσχυρὰς πάλαι, καὶ ἐκ τοῦ οὗτο παλαιῶν εἰς αὐτοὺς, ἐν καὶ μεγάλως ἐπίσημοι. — Ἡ ἀπίθεια τῶν Ἀποστόλων δεικνύεται καὶ ἐκ τούτου, οὗτο, ἐν καὶ εἶδον τὸσάδε θαύματα τὴν ἐπισημαίνονται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, οὗτο ἔπαινον εἶδον ἐπὶ αὐτοῦ τὴν προφροσύνην ἰσχυρῶν, διότι εἰς ἐπίσημοι οὗτο ὁ Χριστὸς, ὡς ὁ θεὸς, ἡρώματα καὶ διαβόλησι τὴν πλοῦτησιν ὄλων διὰ πάντα ἔραρον καὶ εἰς ἐχθρῶν, ἀλλ' ἐπρῶτον εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπῆλθεν.

§ 2. σελ. 546. — Πρὶν ἢ εὐλογῆσθαι ὁ Χριστὸς τὸς ἔραρον, ἀναβλέπει εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα πιστοῦσθαι εἰς ἀποστάλην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἵσας πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς πρὸς τὴν τραπεζῆν καὶ ἐλαφροσύνην τῶν φόνων, οὗτο, περιέχει εἰς ἡμᾶς τὴν τραπεζῆν. — Ὁ Χριστὸς εἰς παρήγορον ἔραρον ἐκ τοῦ μὴ οὗτο εἰς τὰ αἰτια, πρῶτον, ἵνα ἐπισημαίνονται τὸς εὐφροσύνας, Μιτρούνα καὶ Μικυλάου, ἑκινῶνται δὲ πάντα τὰ κτήνητα εἰς ἔργα ἀσπίου, καὶ οὗχ ἄλλο ἀφροσύνην διότι δὲ, ἵνα κρημίστην τὸ ἡρώματα πιστεύειν.

§ 3. σελ. 547. — Τριπλαῖα ἔραρον ἀνομιολογῶντος ὁ Χριστὸς νὰ πιστεύειν, καὶ οὗτο ἐπίσημοι ἔραρον. ἵνα δὲ εἶπὲν οὗτο τὰ πεποιθῶσιντα ἑαυτοὺς ὑπερέφθησαν ἐκ τῶν ἀκούων πρὸς ἔραρον, καὶ ἵνα δόξασιν ῥῶσιν τὸ ἐπῆλθον καὶ ἔραρον δὲ ἔραρον παρόντες. — Ἀφ' οὗτο εἶπεν ὁ Χριστὸς τὸ ἡρώματα, ἀναγορεύει, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς νὰ ἀποφύγῃ τὴν πορὰ τῶν πολλῶν δόξασιν.

§ 4. σελ. 550. — Συναγορεύει ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἀκούοντας τὴν ἐπισημαίνονται, προφροσύνης αὐτῆς πᾶσης ἄλλης ἔραρον, οὗτο οἱ μὴ ἄλλοι ἔραρον, οὗτο ἡ ἱσχυρὰ ἢ ἀνομιολογῶν, κλημῶν χρηματιστῶν εἰς ἡμᾶς μόνον καὶ τοῦ παρόντος βίου, ἢ εἰς ἐπισημαίνονται καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐπισημαίνονται εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν κλημῶν ταχῶν, οὗτο εἰς μόνον τὸν πληροῦσιν ἀφροσύνην τῶν, οὗτο ἡ μαρτυρικῆς, ἐπισημαίνονται, κλημῶν, ἀλλὰ καὶ γίνονται πρῶτον ἐπισημαίνονται πρὸς τὴν καὶ ἡμᾶς ἐπισημαίνονται, οὗτο οὗτο ἐπισημαίνονται καὶ ἀνομιολογῶντων αὐτῶν, καὶ ἀνομιολογῶντων εἰς αὐτοὺς τὰς ἡμᾶς συμποσίας (ἡμῶν, φιλογρηματιστῶν, κρημῶν, ἀφροσύνης, ἡμῶντα κλημῶν), οὗτο ἐπισημαίνονται εἰς τὴν περιτήν ταύτην φροσύνας αὐτοῦ, συμβουλεύει αὐτοὺς μὴ καὶ τὰς τὰς ἡμῶν ποσῶντας παρῶντας νὰ ἀφροσύνης τῶν, οὗτο ἡ γενεὴ νὰ ἐπίσημοι τὸς πᾶσης αὐτῶν εἰς τὸ ποσῶντα ἐπισημαίνονται καὶ ἀφροσύνης δόξασιν.

ΟΜΙΛΙΑ ΒΙΓ'. 50.

§ 1. σελ. 550. — Ὁ Ἰησοῦς ἀνομιολογῶν εἰς ἔραρον, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς οὗτο ἡ ἐπισημαίνονται καὶ ἡ μόνοντα συντάξει εἰς τὸ νὰ κρημίστην πρὸς τὸν Θεόν ἀφροσύνης. — Ἰσοδοῦς ὁ Χριστὸς νὰ καταληφθῶσιν οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῷ μίση τῆς ἐπισημαίνονται ὑπὸ τραπεζῆ καὶ βεβαίωσιν νὰ εἶπὲν πρὸς ἀφροσύνην αὐτοῦ, ἵνα γρημῶνται αὐτοὺς εἰς τοὺς κρημῶν.

αυτός, και διδάξῃ ότι εἰν πρέπει νὰ κινήσῃ ταχέως ἀπὸ λαλήν τῶν περιστοιχίζοντων αὐτοῦ παρασκιῶν τὴν βραδύτητα δι' αὐτὴν πρὸς ἀπὸλαλήν τῶν ἐναντῶν συνιδίξει ὁ Θεὸς νὰ μετέρχεται και πρὸς πάντας τοὺς δικαίους.

§. β'. σελ. 568. — Ἡ πίστις τῶν προσερχομένων εἰς τὸν Χριστὸν ἀσθενῶν, εἰ και μόνῃ ἢ ἀφ' οὗ κρησπέδου αὐτοῦ ἤλυθον νὰ ἰώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν θεραπείαν, ἐμφανίαι εἰσι οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται ἕθῃ νὰ λαμβάνουσιν κερὰ τοῦ Χριστοῦ ὑψηλοτέρην ἰδίαν. — Ἐάν ἢ ἀφ' οὗ κρησπέδου τοῦ Χριστοῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας σωματικὰς, ἢ ἐπιπέσει γινωσκίτη μεταλήψει ἐκὸν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ παρέχει βραβείας τὴν θεραπείαν και τὸν ψυχικὸν ἀσθενῶν.

§. γ'. και δ'. σελ. 580. — Παρονοεὶ ὁ θεὸς Κρηστέτομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα προσέρχονται εἰς τὴν μεταλήψην τῶν ἀσθενῶν κρησπίων, καθαρῶντας ἀπὸ πάσης κακίας, και φιλοτιμηταί νις δι' αὐτῶν νὰ ἔσῃσι εἰς τὸν Θεόν, προσέρχων εἰς αὐτὸν οὐχ πολυτελεῖ ἀφορμῶσαι, ἀλλὰ καθάρων καρδίαν, και διαπαιρὸν τὰ πρὸς κατακατὴν πολυτερίων ἀνασθημάτων χρεμάτια εἰς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν τῶν ἰδεῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΑ'. 54.

§. α'. σελ. 564. — Οἱ Ἀπόστολοι ἔρχονται με ἀνέπνοας χεῖρας, παραδιδόντες τὴν περι τοῦτου ἰεκιρατοῦντα παραβῶσι τῶν κρησπέδων, διότι ἰδιώτων αὐτὴν κρησπίτην.

§. β'. σελ. 566. — Το σῶθων, ὃ εἰν ἐξ ἡμῶν ἀφελήθη, ἢ ἰσοδυναμεί πρὸς τὸ εἰσέναι, τὸ ὅπουσι θλίσι νὰ λάθῃσι πρὸς ἡμῶν, εἶνε προσηρομένον νὰ προσεφῆθῃ ὡς ἔκδοσι πρὸς τὸν Θεόν, ἢ διὰ τῆς παραβῶσις αὐτῆς τῆς προσπίπτουσι οἱ νις ἐλάμβανον ἀφορμὴν νὰ ἀκμαίωσι τοὺς γουσι των, πρὸβῶλλοντες εὐσεβείαν, και εἰτω παρῆσαν τὴν ἐνταλήν τοῦ Θεοῦ ἢ τῆσι τὸν πατέρα σου και τὴν μητέρα.

§. γ'. σελ. 567. — Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν διάκρησιν τῶν βραβείων, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἵνα προσῆθῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀσθενῆν τοῦ νόμου, λέγει· ἂ Ὅσι εἰσερχόμενοι κρησπὸν τῶν ἀσθενῶν, ἢ—Φοβείαι, ἢ τὴν θεοῦν ὄν ἰσπίτην ὁ Θεὸς, ἵνοσύνται αἱ παραβῶσις τῶν κρησπέδων και αὐτοὶ οἱ κρησπέδων.

§. δ'. σελ. 570. — Ἐπειδὴ οἱ Ἀπόστολοι, ἀκούσαντες κερὰ τοῦ Χριστοῦ· ἂ Ὅσι εἰσερχόμενοι κρησπὸν τῶν ἀσθενῶν και π. κ. π., ἱεκιναλίθησαν, εἰσι ὁ Πέτρος παρεκάλεσι τὸν Χριστὸν νὰ ἐκρησπέδωσι εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦτουσι, ἐπιτελήττει αὐτοὺς διὰ τῆς ἀποκριματικῆς· ἢ Ἀμὴν και ἡμεῖσι ἀσθενῶσι ἔσῃσι.

§. ε'. και ς'. σελ. 572. — Παρονοεὶ ὁ θεὸς Κρηστέτομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, εἰταν ἀπέρχονται εἰς προσοχὴν, μὴ κρησπίωνται εἰς τὴν καθάρων τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν καθάρων τῆς ψυχῆς, ἕτισι συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν λουδοῦσι, ἀσεχολογῶσι, εὐσεβητοῦσι, ἰδίαις δι' τῆς ἔσῃσι κατὰ τῶν ἀκούοντας.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΒ'. 52.

§. α'. σελ. 575. — Ὁ Χριστὸς, ἂν και ἀπέχρησται εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ νὰ ἀκμαίωσι εἰς τὸ ἔθῃσι, οὐχ ἕτερον αὐτοῦ ἀπέχρησται εἰς τὴν μέρῃ Τύρου και Σιδῶνος, ὃ διότι ὁ Χριστὸς εἰν ἕτερον ἀπέχρησται νὰ κρησπίωνται εἰς τοὺς μαθητάς τω, και ὃ διότι εἰν ἀπὸλαλήν ἵνα κρησπίωνται. — Ἡ Χαναναία ἐμφανίαι εἶνε ἕτερον ἀκμαίωσι, διότι ἰδιώται εἰσὶν τοσούτων ἀκμαίων, ὥστε εἰν ἐπίληξι νὰ εἰδῃσι εἰς τὰ Ἰεροσόλυμα, διότι ἰδιώται εἰσὶν τοσούτων ἀκμαίων, ὥστε εἰν ἐπίληξι νὰ εἰδῃσι εἰς τὰ Ἰεροσόλυμα, ὥστε παρακαλῶσι ἐκείνους ἵνα εἰσὶν πρὸς θεραπείαν τῆς βουκατικῆς τῆς ὄψας παρακαλῶσι ἐκείνους ἵνα εἰσὶν πρὸς θεραπείαν τῆς βουκατικῆς τῆς ὄψας παρακαλῶσι ἐκείνους ἵνα εἰσὶν πρὸς θεραπείαν τῆς βουκατικῆς τῆς ὄψας.

§. β'. σελ. 577. — Ὁ Χριστὸς, καισὶν θεομῶσι και ἀκμαίωσι παρακαλομένους ὑπὸ τῆς Χαναναίας νὰ κρησπίωνται τὴν βουκατικὴν αὐτῆς, ἀσθενῶν ἕτοις τὴν ἐκπύρωσιν τῆς

παρακλήσεως, ἵνα κρησπίωνται ἑαυτῶν τὴν μεγάλην αὐτῆς κρησπίτην. — Ἡ Χαναναία, ἀναμνηστικὴ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κρησπίωνται, ἰδίαισι πρὸβῶσις τὴν εὐαλίην ταύτην ἐπιπέσει, ὡς δεικνύουσα τὴν βραβείαν αὐτῆς κατακατῶσιν.

§. γ'. και δ'. σελ. 580. — Παραβῶλλον ὁ θεὸς Κρηστέτομος τὴν ἐλαμῶσιν πρὸς τὰς τέχνας, ἀποδεικνύει εἰς αὐτὴν εἶνε κρησπίωνται τῶν τεχνῶν, ὃ διότι εὐσεβεία κρησπίωνται νὰ πρῆθῃ τὰ εἰσὶν, εἰάν εἶνε ἔσῃσι κρησπίωνται και τὰς ἄλλας τέχνας, ἐν ἢ ἢ ἐλαμῶσιν, ἵνα πρῆθῃ τὰ εἰσὶν, ὥστε κρησπίωνται ἔσῃσι ἀνάγκη, ὥστε ἐκμαίωσι, ὥστε ἄλλω νις, ἀλλὰ μόνον βραβείων ἀγαθῆς, ὃ διότι αἱ εἰν ἄλλω νις, εἰσὶν κρησπίωνται τὴν κρησπίωνται τῶν σωματικῶν ἀσθενῶν, και ποσῶσι ἔσῃσι, ὡς κρησπίωνται εἰς φῶσιν, ἢ ἢ ἐλαμῶσιν σκοπεῖ τὴν κρησπίωνται τῶν ψυχικῶν ἀσθενῶν, και ποσῶσι ἔσῃσι, εἰσὶν κρησπίωνται ἀσθενῶν, και τὸ δὴ κρησπίωνται ποσῶσι τοὺς μαθητάς αὐτῆς ἰδιώται.

§. ε'. σελ. 582. — Δείκει ὁ θεὸς Πατὴρ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλαμῶσιν, και διότι εἶσῃσι ὁ ἀσθενῶν εἶνε φιλαυτοπάχῃσι, παρεκαί τοὺς ἀκούοντας, ἵνα κρησπίωνται αὐτῆς, οὐχ ἔσῃσι ἀσθενῶν και ἀκούων, (διότι ταῦτα εἶνε βραβείων εἰς τὸν Θεόν,) ἀλλ' ἢ τῶν εὐκαίων κρησπίωνται.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΓ'. 53.

§. α'. σελ. 586. — Ἐν ἐρημίαι κρησπίωνται ὁ Ἰησοῦς τὸ θαύμα τοῦ δι' ἐπὶ ἔσῃσι κρησπίωνται τοῦ ὄχλου, ἵνα κρησπίωνται τὸ θαύμα ἀκούοντας, εἰσι δὲ κρησπίωνται ἀπὸ γεινῶσιν τοῦσι νις κρησπίωνται τὸς ἔσῃσι. — Ἡ ἐρώτησις, τῆς ὄψας οἱ μαθηταὶ ποσῶσι πρὸς τὸν Χριστὸν, λέγουσι· ἢ Πῶς κρησπίωνται ἢ ἢ κρησπίωνται ἀκούοντας; ἢ ἀποδεικνύει τὴν ἀκμαίωσι αὐτῶν, τῆς ὄψας ἢ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ κρησπίωνται ἀκούοντας κρησπίωνται τὸς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ ὡς φιλαυτοπάχῃσι, διότι εἰν κρησπίωνται τὰ ἐλαμῶματα αὐτῶν.

§. β'. σελ. 588. — Ὅτι οἱ Φαρισαῖοι και οἱ Σαδδουκαῖοι προσῆσαν πρὸς τὸν Χριστὸν, και παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἐπιπέσει κρησπίωνται εἰς τοῦ αἰσῃσι, ὅτι ἐκμαίωσι ὁ Χριστὸς εἰς τὴν κρησπίωνται τῶσιν, ὃ διότι ὁ σκοπεῖ, πρὸς τὸν ὄψων ἐκμαίωσι κρησπίωνται ἕτοις οὐχ ἢ κρησπίωνται, ἀλλὰ νὰ λάθῃσι ἀφορμὴ πρὸς κρησπίωνται, και ὃ διότι ὁ κρησπίωνται, καθ' ἢ ἐκμαίωσι νὰ κρησπίωνται εἰς τὸν αἰσῃσι, εἰν ἕτοις ὁ κρησπίωνται τῆς κρησπίωνται αὐτοῦ κρησπίωνται, ἀλλὰ τῆς ἐκμαίωσι. — ἢ κρησπίωνται εἰς τὸν αἰσῃσι ὃ ἐκμαίωσι ἢ τῆς κρησπίωνται τῆς κρησπίωνται αἰσῃσι τοῦ Ἰησοῦ, ἢ τῆς κρησπίωνται, ἢ τῆς κρησπίωνται κρησπίωνται, ἢ τῆς κρησπίωνται τῶν κρησπίωνται, ἢ ἄλλω τι ὄψων.

§. γ'. σελ. 590. — Ὁ Χριστὸς ἐλαμῶσι τὴν βραβείων τῶν Φαρισαίων και Σαδδουκαίων α ἕτοις, ἢ ἵνα διὰ τῆς κρησπίωνται τῆς ἀκμαίωσι τῶν ἀκούοντας τῶν εἰσι κρησπίωνται βραβείων τῶν διὰ τῶν κρησπίωνται κρησπίωνται. — Ἐκρησπίωνται ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀκούοντας, ὡς ἐκρησπίωνται τῆς ἀκούοντας εἰν κρησπίωνται μετ' αὐτῶν, ἀκμαίωσι αὐτοῦσι, ὡς κρησπίωνται εἰσι τοῦ σῃσι ὃ Ἀκούοντας ἐκμαίωσι μετ' αὐτῶν τὴν ἐκρησπίωνται κρησπίωνται εἰσι κρησπίωνται ὃ ὁ Χριστὸς ἐκμαίωσι τὴν βραβείων.

§. δ'. και ε'. σελ. 592. — Δεικνύει ὁ θεὸς Κρηστέτομος ὅτι και τῶν ἐκμαίωσι αὐτῶν ὃ κρησπίωνται εἶνε ἀκμαίωσι μετ' αὐτῶν κρησπίωνται, ἀποδεικνύει κρησπίωνται εἰσι και τῶν ἐκρησπίωνται κρησπίωνται εἶνε κρησπίωνται κρησπίωνται και κρησπίωνται, και συμβαλῶσι τοῦσι ἀκούοντας, ἵνα κρησπίωνται τὴν κρησπίωνται, διότι αὐτὴ και ἐν τῶν κρησπίωνται κρησπίωνται ἕτοις εἰσι τῶν ἀκούοντας, και ἐν τῆς κρησπίωνται κρησπίωνται κρησπίωνται.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΔ'. 54.

§. α'. σελ. 586. — Ἐν ἐκρησπίωνται τοῦ Πέτρος α εἰ εἰ ὁ Χριστὸς ὁ ἕτοις τοῦ Θεοῦ

τοῦ ζῶντος ὁ ἔφασις ἐστὶν ὅτι ὁ Πέτρος ἰδέσθαι τὸν Χριστὸν γρηγοῖον Ἰβν τοῦ Θεοῦ, ποῦ εἴσαν ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ γεννηθέντα· διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς καὶ ἱμακρίων αὐτοῦ, καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Παῖθρ του τοῦ ἀκατάληκτου.

§ β'. σελ. 897. — Ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ἀπολόγηται τὸν Χριστὸν γρηγοῖον Ἰβν τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἵνα δείξῃ ὅτι εἶναι ὁμοῦ Ἰβν τοῦ Θεοῦ, ὡσαύτῃ ὁ Πέτρος οὐδε τοῦ Ἰωάνη, εἶπεν· α' εἰ δ' οὐκ Ἰωάνη. β' — Ἡ α' πῆρα, ὅ ἐστὶν τῆς οὐσίας ὁ Χριστὸς θὰ ἀποδομῆσθαι τὴν ἐκλογίαν του εἶνε ἡ πίστις τῆς ἐκλογίας τοῦ Πέτροου. — Αἱ ἀποχρίσεις τὰς ἐποίας ὁ Χριστὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι δηλαδὴ θὰ ἀποδομῆσθαι τὴν ἐκλογίαν του ἐπὶ τῆς ἐκλογίας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ δόξῃ εἰς αὐτὸν τὰς κλησίας τῶν οὐρανῶν, ἀποδεικνύουσι τὸν Χριστὸν ἴσον πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ.

§ γ'. σελ. 899. — Ὁ Χριστὸς ἐπαγγέλλεται εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ διακηρύξωσιν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ἵνα μὴ πανδαλοῦσιν οἱ ἀκούοντες, ὅτι ἤθελον ἰδεῖ τὸν Χριστὸν σταυρωμένον· καὶ εἴτε ἤθελόν εἶδέναι παρὸς ὁμοιωμένον νὰ πιστεύωσιν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τὸ πικρῶσαι.

§ δ'. σελ. 604. — Ἡ Σατανᾶν ὁ καλεῖ ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον, ὅτις ἀπέστρεψε αὐτὸν τοῦ νὰ ἀποθῆναι, τοῦ δ' ὅσον ἄρα ὁ Σατανᾶς ἐπέθηκε. — Τὰ α' τῶν ἀνθρώπων ὁ ἔργον ὁ Πέτρος, ἵδιον, ἀβραμικῶς ἀπεφάνηκεν, ἐκείνην ἐπὶ ἧτον ἀπιστίαν εἰς τὸν Χριστὸν ἐκ ἀπορίας. — Περαιεῖ ὁ θεὸς Χριστοῦσθαι τοὺς ἀκούοντες, ἵνα μὴ εἰς ἀπιστίαν τοῦ Χριστοῦ τὸν σταυρῶν, τοῦ ὅπου καὶ ἄρα ὁ νόμος ὁ νόμος, γινόμενος μετὰ πίστει, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκδόσθαι τοὺς εἰρήνας.

§ ε'. καὶ ε'. σελ. 603. — Ἡθελοῦν συμβουλεύει ὁ θεὸς Παῖθρ τοὺς πιστοὺς, ἵνα, ἀναλογιζόμενοι τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας, κεφάλων τῶν ὁποίων εἶνε αὐτὸς ὁ σταυρὸς, κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ σταυρωθῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κόσμον, τοῦσιν καταφεροῦσθαι τὸν ἀγαθὸν τοῦ κόσμου τούτου, ἀποδοῦναι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὅτινα ἴδον ἕκαστος χριστιανὸς ἔχει πάντως ἐπ' ὄψιν, προβῶναι δὲ ὑπερηγῶν τὰς πρὸς καθόριστον τῆς πίστεως παρεμβαλλομένης δυσκολίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤ'. 55.

§ α'. σελ. 607. — Ἴνα μὴ νομίσωσιν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι ἀραὶ πρὸς σωτηρίαν τὸ νὰ ἀπολοῦσιν ἀπλῶς τὸν Χριστὸν ὅσοι τινὲς κινδύνου καὶ κίνου, λέγει τοὺς αὐτοὺς ὁ Χριστὸς· α' ἐπὶ τὴν βίβλην ὅπου ἐθέτε, ἀπαρηγοῦσθε ἑαυτοὺς κ.λ.π. — Ἀπαρηγοῦνται εἰ ἑαυτοὺς ἐπίσταν, ὅτι εἶνε ἱεραὶ καὶ ἐκδόσθαι τὸν ἑαυτοὺς του εἰς κινδύνου καὶ νὰ ἐκδόσθαι ὅσοι ποτε εἰς τοὺς παθήσασιν του, ὅτι ἴδον ἄλλος τὴν ἐκαστὴ ταῦτα.

§ β'. σελ. 610. — Τὸ α' ἀρτία τὸν σταυρὸν πύξον ὁ ἔχει ὁ β' βαθρῶν, μέχρι τοῦ ὅπου ἀρτία ὁ ἀπολοῦσιν τὸν Χριστὸν τὸ ἀργῶν ἐαυτοῦ, τοῦσιν μέχρι θανάτου ἐπιστάσεται.

§ γ'. σελ. 612. — Τὸ α' εἰ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὅτι σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐστὶν δύναται νὰ δώσῃ ἄλλο τι ἀγαθὸν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἐπὶ ἐκ φιλοφροσύνης ἀποφύγει τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ κινδύνου, διὰ τοῦτο ἀρτία νὰ καταρροῆσθαι πάντα ὑπὲρ τοῦ ἀνάγκης τοῦ Χριστοῦ κινδύνου, ἵνα ἀσθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

§ δ'. σελ. 613. — Ἢ πρὸς τὸν μέλλει ὁ οὐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐρχοῦσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ σημαίνει ὅτι ὁ οὐκ, ἐπειδὴ ἔχει τὴν αὐτὴν δόξαν, τὴν ὅπου ἔχει καὶ ὁ Παῖθρ, ἵσταται ἐπὶ τῆς μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας. — Το δ' α' ἀποδοῦναι

ἐκδοῦν κατὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὅ σημαίνει ὅτι τοὺς μὴ ἀμαρτηθέντας θὰ κολάσῃ, τοὺς δὲ ζήσαντας ἐν ἀρετῇ θὰ βραβεύσῃ.

§ ε', καὶ ε'. σελ. 614. — Ἰσχυρῶν ὁ βασις Χρυσόστομος τοὺς μοναχοὺς, εἶπε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης, ἀρχαιοποιεῖν τὸν Θεόν, ἀνεμνησκόντο συγχρόνως πρὸς χαλιναγωγίαν τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ῥημάτων ἐπιόντων τοῦ Χριστοῦ, δ' ὡν ἔρωσεν ἐπὶ θὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ ἀπελήθων ἐκείνους τῶν ἀκούοντων, οἷτις οὐκ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς μετὰ τὴν τραπέζην ἵσχυον τὸν κῆρην, ἀναπιστοι τὸν παρὰ τοὺς μοναχοὺς ἐν γρηγοῖον ὅσοι ἀρχαιοποιεῖν ἦσαν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς λέξεως ἀλλογῆσθαι ὁ θεὸς κ. λ. π. α.), καὶ συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς, ἵνα, ἐκπολιέοντες τὸν ὅρον ἐπιόντων, ἐπὶ αὐτῶν κατὰ μίμησιν τῶν μοναχῶν, ἀρχαιοποιεῖται τῷ Θεῷ δὲ ἵνα ἀγαθὰ συμβατικὰ καὶ ψυχικὰ ἀπαλατῶσονται, καὶ παρακαλεῖσθαι αὐτοὺς, ἵνα καὶ ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ τῆς κρίσεως μὴ καταλογίῃν αὐτοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΤ'. 56.

§ α'. καὶ β'. σελ. 620. — Οἴλων ὁ Χριστὸς νὰ βραβεύσῃ καὶ ἀπολατῶσται τοὺς Ἀποστόλους περὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἀποκαλύπτει αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ διὰ τῆς μεταμορφώσεως τὸν ὄψιν αὐτοῦ, ἵνα, πληροφρονησάμενοι ὡς, μὴ λυπώσασιν μήτε ἐπὶ τῷ ἴδιῳ θανάτῳ μήτε ἐπὶ τῷ ἐκείνῳ τοῦ Διδασκάλου αὐτοῦ. — Ὁ Χριστὸς παρακαλεῖται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ θεοῦσθαι ὅσον μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, ὅτι αὐτοὶ ἀπαρτίθων τῶν λαῶν Ἀποστόλων. — Ὁ Χριστὸς μετὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ Ἠλία ἐπαρτίσεται ἐν τῷ Θεῷ, ἵνα εἰδεί (4) ὅτι εἶναι ὁ, ὡς ἱσχυρῶν οἱ πολλοί, οὐδὲ ὁ Ἠλίας, οὐδὲ εἰς τὸν σπαραγμῶν, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην αὐτοῦ (2) ἐπὶ εἶναι παραδότης τοῦ κόσμου, καὶ ἐπὶ δὲ βλαστῆσαι, ἀφ' ὧν ἐαυτὸν Ἰβν τοῦ Θεοῦ, ἵδιον, ἵνα τοῦσιν ἔργα ἀληθῆ, οὐδέποτε ὁ Ἠλίας καὶ ὁ Μωϋσῆς θὰ παρτίσεται πλῆθους αὐτοῦ (3) ὅτι εἶναι κῆρυξ τοῦ βασιλείου καὶ τῆς ζωῆς, ὡς ἔχον μετ' αὐτοῦ τὸν ἀποθνήσκοντα Μωϋσῆ καὶ τὸν ζῶντα Ἠλίαν καὶ (4) τὸν ὄψιν τοῦ σταυροῦ, (περὶ ἧς ὁ Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας ἐλάλουν μετ' αὐτοῦ,) καὶ ἵνα παροφροῆσθαι τοὺς Ἀποστόλους, (ὅτις ἦσαν τὸν Μωϋσῆ καὶ Ἠλίαν, λαλοῦντας περὶ τῆς ἀνακατήσθαι δόξης τοῦ Χριστοῦ,) οἷτις ἐκπολιέται σφίραξ διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἵνα κατατήσῃ αὐτοὺς γενουίους πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκδοῦν (ὅτις ἔργον πρὸς μίμησιν τῶν ὅπου τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἀμαρτωλοῦσιν ἐκδοῦναι Μωϋσῆ καὶ Ἠλίαν). — Ὁ Πέτρος, εἰδὸν πρὸς τὸν Χριστὸν ὁ Καλὸν ἔργον εἶναι ὅτι εἶναι κ. λ. π. α, ἐδέχεται ὅτι ζήλοντα νὰ καταρροῆσθαι ὡς τὸ μὴ ἀποδοῦναι ὁ Χριστὸς, εἶπε τότε ὅτι ὁ Ἰσχυρὸς θὰ ἔργον εἶναι καὶ Ἰσχυρῶν, μίμων εἶναι πάντως ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ, ὅτι νὰ ἱσχυρῶν νὰ φοβώσασιν τὸν Χριστὸν ἐπὶ ἀκατάληκτον αὐτὸν εἶπεν, ὅτι, καὶ ἄν ἀνεκλύσασιν, ὅτι εἶδον τὸν καὶ τὸν συλλέξασιν, φοβώμενοι ὅτι ἰσχυρῶν τὸν κατεπρόσεται Ἠλίαν.

§ γ'. σελ. 621. — Ὁ Παῖθρ ἐκείνην φωνῆν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, μαρτυροῦσιν περὶ τοῦ Ἰβν, ἵνα πιστωθῇ ὅτι παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐκείνη· ἵδιον διὰ τῆς κῆρυξ ἐκδοῦναι ὅτι πόνουσι νὰ γίνωσιν ὁ Θεός. — Νταρτίθων σφαιρῶνται θεμελίαι ὁ Θεός, εἶπε ἡθελε νὰ δόξῃ, καὶ ὡγί' ἀ τοῦσιν, ὅτις θὰ εἰδῶναι νερὶ τὸν σωτηρίῳ. — Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ἐπὶ ἡμεῖσθαι ἡ φωνῆ, ἵνα εἰδείῃ ἵνα μόνον περὶ τοῦ Χριστοῦ ἡμεῖσθαι αὐτοῦ. — Ἢ ἐπὶ τῆς ἐκδοῦν ἀπαύσας, ἵνα μὴ ἐν ἐκδοῦν μόνον τὸν Χριστὸν, ἀποδοῦν εἰς τὸν ὄψιν τῆς φωνῆς. — Τὸ τὸν ὄψιν σημαίνει καὶ ἐπὶ ἀποδοῦναι ἡ φωνῆς αὐτοῦ.

§. δ', ε', και ζ', σελ. 630. — Περαιτεί ο θεός Χριστότομος πάντας μὴν τοὺς ἀποδότες, ἵνα διὰ τῶν καλῶν ἔργων καταστήσῃν αὐτούς εὐσεβεῖς, ὅπως ἴθως τὸν Χριστὸν, ἵδιως δὲ τοὺς ἀποδοτέα, ἵνα μὴ δαμάσκειν ἐπὶ νόμῳ, καὶ καταδικάζει τοὺς ἐν ἀνέγκαις ἀνακηρυχθέντας διδοῦν, τοῖσιν αποδοτέα, καὶ ἑαυτὸν τῆς ἀγανάκτησιν τῶν μὴ ἔχοντων τὴν ἀποδοτέα: τὴν ἀπειλήν καὶ τὸν δικαίον ἀποδοτέον, καὶ ἑαυτὸς ἀπέλλουσιν εἰς ἀποδοτέα καὶ ἴσως ἀδικαίως, ἀλλὰ καὶ μισοῦν γίνονται εἰς τὸν Θεόν, ὅστις καὶ αὐτῶν ἐστὶ τῆς ἐκ νόμου διδομένη ἐλεημοσύνη τῶν θαυμασίων ἀποδοτέωνται.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ'. 57.

§. α', σελ. 633. — Ἦλιος καλεῖται ἐκ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἔργου τῆς διακονίας: ὅπως δηλαδὴ ὁ Ἦλιος ὅδ' ἔλην πρὸ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, οὕτως καὶ ὁ Ἰωάννης ἦλθε πρὸ τῆς πρώτης, ἵνα ἀπειρήσῃ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

§. β', σελ. 636. — Ἐπιπὼν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Ἀποστόλους διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐν ἐπισημῶν καὶ ἀπαλλοτρίωσιν τοῦ θαιμανίου τῶν σεληνισαζόμενων, ἵδαιεν διὰ τοῦ καὶ πολλὰς ἢ πιστίαι τοῦ προσεγγόντος ἤσκει: καὶ ἠρασαντο τὸν ὁλοκλήρῳ ἀποδοτέον ἀποδοτέον, οὕτως ὡς ὄντως τὸν θαυματουργοῦντος ἴδοντες καὶ αὐτοῦ τῆς πίστεως τοῦ προσεγγόντος καὶ ἐπιτήρησιν εἰς τὴν ἀδικαίαν τῆς ἰσχύος.

§. γ', σελ. 637. — Ὁ ἐκ παλιῶν πολυπραγμονίας ἐπιπέσει τὴν ἀνεργικὴν τοῦ Θεοῦ πρόσωπα διδοῦν, ἀντὶ τὸ θαυμασίων ἱδαιεν αὐτὸν ἀλλὰ μὴ εἰς τὸ αὐτῶν, καὶ πολλὰς εἰς τὸ ἴδιον, φανερὸν εἶναι διὰ τὸ ἡθελοφύτως αὐτὸν πρὸ πολλοῦ, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ ἐν ἐγγέλιον τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. — Σεληνισαζόμενος καλεῖ ὁ Μωϋσῆς τὸν ἀνωτέρου θαιμανίου κατὰ τὴν ἑαυτὸν τὸν πολλῶν, τοῖς θεοῖσιν ἐξηπάτα ὁ ἀσέβητος, περὶ τῶν τῶν ἰσχύων αὐτοῦ καὶ τὸν ἀποδοτέον κατὰ τὰς ἀποδοτέων φάσεις τῆς ἀρετῆς, ἵνα διαβάτῃ αὐτῆς, ὡς αἰτίαν ὄντων τῶν σπερματῶν τῶν σεληνισαζόμενων. — α Πίστις ὡς νόσος συντάσσεται ὡς σημαίνει τὸ ἐλέγχον τῆς γνησίας πίστεως, τῆς ἐπίστας ὡς ὄντως εἰς τὸ αὐτὸ, ὅπως καὶ ἄλλοι μετὰ τῆς, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ, καίτοι μικρότερον πάντων τῶν σπερματῶν, ἔχει ἕως μετὰ τῆς ἀρετῆς ἐννοῦν.

§. δ', σελ. 640. — Ἡ προσοχὴ κατὰ τῆς γνησίας καταπέτησιν ἰσχύων ἔχουσιν, ὅπως καὶ θαυμασίων ἀποδοτέων, καὶ τῆς μακροχρόνου αὐτὰς ἀναπερῶσαι ἐν τῶν γνησιῶν πρὸς τὰ οὐράνια, θεῖος πόθος τῆς καρδίας ἀληθεύσας. — Περαιτεί ο θεός Χριστότομος τοὺς ἀποδότες, ἵνα ἀγαθῶν διὰ πᾶντος εἰς τὸ ἔργον τῆς προσοχῆς, καὶ ἰσχυροῦνται τῶν ἐπισημῶν τῆς γαστρίδος, ἀπεχέσται δὲ τῆς τροφῆς καὶ τῶν μετατορμηθῶν καὶ χωνοῦσται. — Ἀνεστὶ δὲ τὴν κατὰ πολλοὺς ἐπικρατοῦσαν ἐσφαλμένην ἱδίαν διὰ αἰτίας τῆς μήθερος εἰς ὅτι, ὁλοκαίως ὡς πρότερον μήθερος οὐχί τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ τροφὴν.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΗ'. 58.

§. α', σελ. 644. — Ἐπειδὴ ἐπαρετίει κατὰ τοὺς Ἰουδαίους συνήθειαν καὶ διδοῦναι εἰδράγμα, ὅτι τῶν Ἰουδαίων ἦσαν πεισθέντες, διὰ τοῦτο οἱ εὐσεβέστεροι τὸν φέρον τῶν εἰδράγμων ἐξήσαντες διὰ τοῦ Πίτρου καὶ ἀποδοτέου ὁ Χριστοῦ, ὡς πεισθέντες, τὸν συνήθειαν φέρον. — Ὁ Χριστοῦ, καίτοι μὴ ἦν ὄντως: εἰς τὴν καθολικὴν τοῦ ἐκ τῶν πεισθέντων Ἰουδαίων ἀποδοτέου φέρον, (ὅστις ἂν οἱ υἱοὶ τῶν ἐπισημῶν βασιλείων ἦσαν ἀπείσοι, πολλοὺς περιουσίαν τὸ ὑπὸ ἑσπέρην βασιλείας γνησίας τῆς), παραγγέλλει

ἕτερος τῶν Πίτρου καὶ ἀποδοτέου εἰδράγμα, ἵνα μὴ σκανδαλίση τοὺς σεληνισαζόμενοι.

§. β', σελ. 646. — Οἱ Ἀποστόλοι, ἐπειδὴ εἶδον τὸν Πίτρον ἰδίως προσημαίνον αὐτοὺς πολλὰς, ἐπισημῶσαν διὰ τοῦτο ἀπὸ κληρονομίας, καὶ μὴ τῶν οὐρανίων δι' ἐπισημῶν καὶ αἰτίας τὸ πάθος αὐτῶν, προσεγγόντες εἰς τὸν Χριστὸν, ἔφησαν αὐτὸν ἀποδοτέον ἀποδοτέον καὶ τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανίων; — Ἦν δὲ ἀπαιθῆν ἀποδοτέου ὁ Χριστὸς τοῦ φέρον καὶ τῆς κληρονομίας, παρακαλεσθέντος πάλιν, συνστήσαν εἰς αὐτοῦ ἐν τῇ προσοχῇ αὐτοῦ τὴν καταπερῶσιν καὶ τὴν ἀρετῆσαν.

§. γ', σελ. 648. — Ἡ φάσις α δὲ ἐπὶ δίδχται κατὴν κ.λ.π. α σημαίνει ὡς εἶπε τμήτηρ τοῦ ἀποδοτέου, αἰτίως ἔχουσι τῆς καταπερῶσιν καὶ τῆς ἀρετῆσαν τοῦ πεισθέντος, αὐτὸν τὸν Χριστὸν τῆς φ. δὲ φράσις αὕς ἵνα σκανδαλίση κ.λ.π. α σημαίνει ἐπί τῆς ἀπειρήσῃ τῶν τῶν τῶν ἀφελῶν, εἶσαι ἵσχυον τῆς ἰσχύου νόμοισιν. α

§. δ', καὶ ε', σελ. 650. — Ἐλέγχων ὁ θεός Χριστότομος τὴν ἀποδοτέον τὸν ἐπὶ αὐτῶν καταπερῶσιν, περαιτεί αὐτοῦ, ἵνα ἀποδοτέου μὴ τῆς μετατὸν ἀποδοτέων τοῦ αὐτοῦ, τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν ὄντων, ἐπαρκεθῶναι δὲ τῆς ἀρετῆς, ἵσκει καὶ μόνῃ ἐπιπέσει ἐπὶ ὄντως ἐπίσταται τοὺς κατὰ αὐτὴν πολιτεύουσιν.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ'. 59.

§. α', σελ. 653. — α Ἀνάγκη εἶδεν τὰ σκάνδαλα α εἶναι ὁ Χριστοῦ, ἵνα διαγράψῃ τὴν προσοχὴν τῶν Ἀποστόλων, ὅπως καὶ μὴ ταράσσῃ οἷοις ὅτι, ἀποδοτέου εἰς τὴν διαδοῦν τοῦ κατὰ τὸν ἕκαστον, ἐπαιθῶν καὶ ἀκατολῆσαν ἀποδοτέου τῆς ἀρετῆς. — α Σκάνδαλα α κληρονομία τὰ ἐν τῇ εὐθείᾳ εἶδη τῆς ἀρετῆς περιουσίαν ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν τῶν οὐρανίων.

§. β', σελ. 657. — Ἀποδοτέου ὁ θεός Χριστότομος σεληνισαζόμενος: ὅτι οἱ πονηροὶ ἀφάρτοι ἐν ἔργοισιν τοῦτο αἰσθῶν ὅτι ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν προσημῶνας, ὅτι, ἂν οἱ πονηροὶ ἦσαν ἐκ γένους τοῦτοῦ, ἐπαρκετο ὁδὸν καὶ μεταβάλλοντες εἰς ἀγαθός, καὶ οὕτως καὶ τῶν οὐρανίων ἐπιπέσει λαλοῦν οἱ πονηροὶ εἰς τοῦτο ἐξ ἰδίας προσημῶνας, διὰ τοῦτο καὶ κατέδρασαν θαλάσσας.

§. γ', σελ. 659. — Ἡ μεταβολὴ τῶν καρδῶν εἰς ἀγαθὸς καὶ ἐπίσταται ἀποδοτέου εἰς αὐτὸν τὸ κακόν, ὅπου τὸ ἀγαθόν εἰς ἀποδοτέου αἰνὸς ἀνάγκη, ἀλλὰ τὸ μὴ κακῶν προσημῶνας ἐκ προσημῶνας βῆθου καὶ γένους, τὸ δὲ ἀγαθόν ἐκ προσημῶνας ἀνάγκη καὶ γένους: ἀλλ' ὅστις ὁ Χριστοῦ εἰς ἐπιπέσει τὸν ἀναθῶνος, α δὲ οὐ τὸ σκάνδαλον ἄρχει, α ἐπὶ οὕτως δὲ ἀναθῶνας καὶ οὐχί ἐκ προσημῶνας ἥτις σκανδαλοποιεῖ.

§. δ', σελ. 664. — Ἀπὸ τῶν α εἰς ἡ γὰρ οὐ καὶ ὅπου οὐ σκανδαλίσει, ἀποδοτέου αὐτῆς, κ.λ.π. α δίδοται ἥμετε ὁ Χριστοῦς 4) διὰ τὸ μόνος γένους, δι' ὅ ἐπιπέσει καὶ ἀποδοτέου καὶ σκάνδαλα, εἶναι δὲ ἀποδοτέου βῆθου ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀφάρτοι, εἰς αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν, εἰς αὐτῶν 3) ὅτι τὸ κακόν εἰς αὐτῶν σεληνισαζόμενοι, διὰ τὸ ἂν τῶν οὐρανίων, περῶσαι ἥτις καὶ σεληνισαζόμενοι εἶναι καὶ ἀποδοτέου τῆς καταπερῶσιν τῶν πονηρῶν ἀφάρτων, ὅπως μὴ γίνωμαι καὶ ἡμετείς τοῦτο. — Οἱ μικροὶ τοὺς ὁλοκαίως προσημῶνας ὁ Χριστοῦ: καὶ μὴ καταπερῶσαι, εἰ α οὐ ὑπὸ τῶν σεληνισαζόμενοι τοῦτοῦ, τῶν οὐρανίων οἱ πονηροὶ οἱ ἀδελφοί, κ.λ.π. — Ἐπὶ τοῦ ὅτι α οἱ Ἀγγελοὶ αὐτῶν (τῶν μετατὸν) διὰ πᾶντος βλήσονται τὸ πρῶτον κ.λ.π. α ἔμαρτυρα: ὅτι ἕκαστος ὄντως ἡ καὶ ἕκαστος ἀφάρτοις ἔχει καὶ ἰσχυροῦται Ἀγγελοῦ.

§. ε', σελ. 662. — Περαιτεί ὁ θεός Χριστότομος τοὺς ἀποδοτέους, ἵνα μὴ ἔχη ἕκασ-

εως μόνον τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναι πιστὸν ἀδελφοῦ, φροντίζον ἐφ' ἑαυτὸν ὡς ἐπὶ τὸ κοινὸν καὶ ὡς ἐπὶ τὸν ἑαυτόν.

§. ε', σελ. 669. — Ὁ Χριστιανὸς, ὡς ἄλλοτε τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁμοίως καὶ τὸν Θεόν, ὅστις ἐν καὶ αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

§. ε', σελ. 667. — Ἐλέγχει ὁ Θεὸς Πατὴρ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔσταν αὐτῶν τὴν φροντίδα καταβάλλουσιν εἰς τὴν ἀδικίαν τοῦ πλάστου, καὶ ἀπειλοῦσιν ἑαυτοὺς τὴν καλῆν ἀνατροφήν τὴν ἑαυτῶν πατέρων, ἧτις ἀσπίσταται εἰς τὴν ἀδικίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν πατέρων τῆς ἀδικίας.

ΟΜΙΛΙΑ Ε'. 80.

§. α', σελ. 669. — Διὰ τοῦ εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς οὐδὲν ἄλλο, κ.λ.π. ἢ διδάσκει ἡμεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἕν τὸ εἶναι ἑαυτοῦ ἑαυτὸν ἀποκαταστάσει ἑαυτόν, ὅστις ἐν καὶ αὐτὸν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ εἶναι ἑαυτοῦ ἑαυτὸν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ἔστιν ἡμεῖς ἑαυτοῦ ἑαυτὸν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ εἶναι ἑαυτοῦ ἑαυτὸν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ἔστιν ἡμεῖς ἑαυτοῦ ἑαυτὸν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

§. β', σελ. 674. — Ἐπισημαίνει ὁ Θεὸς τὴν ἀδικίαν τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔσταν αὐτῶν τὴν φροντίδα καταβάλλουσιν εἰς τὴν ἀδικίαν τοῦ πλάστου, καὶ ἀπειλοῦσιν ἑαυτοὺς τὴν καλῆν ἀνατροφήν τὴν ἑαυτῶν πατέρων, ἧτις ἀσπίσταται εἰς τὴν ἀδικίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν πατέρων τῆς ἀδικίας.

§. γ', σελ. 673. — Παρομοιοῦν ὁ Θεὸς τὸν Χριστιανὸν τῷ ἀδελφῷ, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ'. 64.

§. α', β', καὶ γ', σελ. 675. — Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸν Πάτερ, ὅτι ὡς ὁ Πάτερ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ Πάτερ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ Πάτερ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ Πάτερ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ Πάτερ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

§. β', καὶ γ', σελ. 681. — Παρομοιοῦν ὁ Θεὸς τὸν Χριστιανὸν τῷ ἀδελφῷ, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΒ'. 62.

§. α', σελ. 685. — Ὁ Χριστὸς, ὅτι μὴ διδάσκει, ὅτι δὲ θαυματουργεῖ, ἵνα δὲ μὴ τὴν διδασκαλίαν ἀφήσῃ τὴν ἐν τῶν θαυμάτων ἀφίπνεον, ἵνα δὲ τὸν θαυμάτων καταστήσῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀφίπνεον, ὅτι ὡς ὁ θαυματουργεῖ, ἵνα δὲ μὴ τὴν διδασκαλίαν ἀφήσῃ τὴν ἐν τῶν θαυμάτων ἀφίπνεον, ὅτι ὡς ὁ θαυματουργεῖ, ἵνα δὲ μὴ τὴν διδασκαλίαν ἀφήσῃ τὴν ἐν τῶν θαυμάτων ἀφίπνεον.

§. β', σελ. 683. — Οἱ Φαρισαῖοι πρὸς ἀνείκελον τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ εἰπόντες, ὅτι δὲ ἀνείκελον εἰς τὸν ἄδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

§. γ', σελ. 690. — Τὸ εἶναι ἑαυτόν ἑαυτόν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

§. δ', καὶ ε', σελ. 692. — Τὸ εἶναι ἑαυτόν ἑαυτόν ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν, ὅτι ὡς ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀποκαταστάσει ἡμέτερον, καὶ αὐτὸν ὡς ἑαυτόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΓ'. 63.

§. α', σελ. 696. — Ἐπισημαίνει ὁ Θεὸς τὴν ἀδικίαν τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔσταν αὐτῶν τὴν φροντίδα καταβάλλουσιν εἰς τὴν ἀδικίαν τοῦ πλάστου, καὶ ἀπειλοῦσιν ἑαυτοὺς τὴν καλῆν ἀνατροφήν τὴν ἑαυτῶν πατέρων, ἧτις ἀσπίσταται εἰς τὴν ἀδικίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν πατέρων τῆς ἀδικίας.

§ β', σελ. 698. — 'Ο Χριστός έλεγεν εις τούς έναντοι μαθητάς ότι « δυνάμει & πλεονείαι εισελθόμενοι εις τήν βασιλείαν των ούρανών, » ίνα διδάξη αυτούς να μη έκασπυρύνονται διά την έναντον πτωχείαν. — Οι 'Απόστολοι, ότε ήκουσαν παρά του Χριστού ότι είνε δύναμις να εισέλθω πλείονος εις τήν βασιλείαν των ούρανών, έπαράχθησαν, λυποόμενοι διά τήν έπιβίαν των πτωχών. — Διά του « εδ' παρά άνθρωπος δύναται ένοτά παρά τήν έξω » ήβλησεν ο Χριστός να δείξη εις τούς πτωχούς ότι είνε δύναμις άλλωσ να κινήσων τήν φιλοχρηματίαν και εισέλθων εις τήν βασιλείαν των ούρανών, εϊμή διά τήν του Θεού βηθείαν.

§ γ', σελ. 700. — 'Γποδοίοναι ο όσιος Χριστός εις τήν κρίσιν, δ' οδ' δύναται οι φιλοχρηματίαι να καταπίψωνται τήν φιλοχρηματίαν, αποβάλλοντες έν πρώτοις τήν ένθυμίαν του κέρους, έπειτα δέ άρχόμενοι να δίδωσι και έν τών ύπαρχόντων αυτών, μέχρις ου βαθαρόν έκείθων, ώς εδω κλάμας, εις τήν τελείαν άντημασίην δύναται εϊ να αποβάλωσι τήν ένθυμίαν του κέρους, όταν έννοήσων ότι, εση παριστάμετα έκουσώσι, τοσούτων έπιστάμενοι τήν άνήλικτον αυτών ένθυμίαν, και εκαιμάζων μεγαλιόταν δόξων, ώσπερ ο μη δύναμενος να πληρώσθ τήν έναντον εΐψαν.

§ δ', σελ. 702. — 'Ανεπίσταται ο όσιος Πατήρ τάς κακίας, εις τήν όποιαν έφθάλει ή φιλοχρηματία τών φιλοχρημάτων, (τουσώσι τά φύση, τάς σωματικίας, τάς σωματικάς, τούς φόβους, κ.λ.κ.) παραει αυτών, ίνα τήν ένθυμίαν του να αποκτήσων έν έπί τής τής θρησκευούς ματαίτητον εϊναι τών έν ούρανών.

ΟΜΙΑΙΑ ΨΔ'. 66.

§ α', σελ. 704. — 'Ο Πάτερ ήράτησι τήν Χριστόν « Τι έρα είναι ήμεις; » ούτως άφύσταν πάντα και οι ήκολούθησαν, ίνα μάθων οι πίστεως ότι καίτοι μη ήγινοντες δεύρονται, ίνα άφύστων αυτά και απολυθώσων τόν Χριστόν, έννοηται να γίνωσι άλλωσ. — 'Ο Ίωάννης, έν και ήκουσε παρά του Χριστού ότι εδω κατίση εϊναι όσον μετά τών λοιπών 'Αποστόλων, πρώτον τάς δόξαις φυλάξαι τού 'Ισραήλ, ώς ήγον άρας είνε εδω εϊναι τής τιμής ταύτης, διότι κακίτητον έναντον άναξίον τής ύποσχέσιως του Χριστού.

§ β', σελ. 706. — Τό α κρινόντες τάς δόξαις φυλάξαι τού 'Ισραήλ » σημαίνει ότι οι 'Απόστολοι δά κατακρίνωσι τούς 'Ιουδαίους, διότι είνε ένάντιον εις τόν Χριστόν, εϊμή οι 'Απόστολοι, καίτοι άνανθηραμένοι κατά τούς αυτους νόμους και ήθη, ένίστασαν εις αυτόν. — Οι θρόνοι, εϊναι τών όποιων δά καθίσων οι 'Απόστολοι, είνε σημαίνοντες παθίρα, (δίδει μόνας ο Χριστός εδω κλητάς έναι καθίρα), άλλά άλλως τιμής και δόξαν άνιναφύσταν. — « Έκαστον απλόσιον ήλθηται » ο δ' εργαλειώτων τήν γυναικα σου, τούς γυναικας του κ.λ.κ., εταν αυτου γίνωνται προς αυτόν έμπόδιον εις τήν άρετήν.

§ γ', σελ. 708. — Έν τή παραβολή του ολιγοκέντου, εως ενόσων εργάται διά τών άρεμίων αυτών, εμπεριών μιν τούτων οι έντολοι του Θεού, άρχόμενοι δέ εργάσιαι ο παρών βίαι, αίρήται, οί προς εκπλήρωσι των έντολών του Θεού καλούμενοι, υπακούησι εϊ και κριτήν και ελεση και εδνιάτην και εδνιάτην άρα νομαται οι κατά διαφόρους ήλικίας προσελθόντες εις τήν πίστιν του Χριστού, και εϊνα μετάνητες εις τόν Θεόν διά τών καλών αυτών έργων. — 'Ο Χριστός, τούς άπό πρώτης άρχαδόντες μαθητάς παριστή έν τή παραβολή ώς παρεκνομώμενοι ότι έλεον τά αυτά ήμαρτίον, άπερ και οι κατά τήν ένδεικτὴν άρα, και ήσαν εϊναι φρονώμενοι σίταις, εσγι είνε πραγματι οί εϊπαισι έν τή ήρήν τής κρίσεως εδω φθονώσιν άλλήλους, άλλ' ίνα κινήσθ προσηματόρας τούς έν λογίω γίρατι ματαθλήντας, εδίδων αυτους

ετα τοσούτης τιμής απληρώσει διά τής εϊναι το κριτήτων ματαθλή, ώσπερ και φθόνον εδνη εϊηγηρον εις τούς άλλους.

§ δ', σελ. 744. — « Πρώτους, » ούτως εσονται δεχεται, ύποθεί ο Χριστός τούς 'Ιουδαίους και εϊναίον εις τών χριστιανών, ούτως έφάσαι όστις κατ' άρχάς, μεταβλήθησαν ύπαρον και εϊπασον » εϊ έχόντες » εϊ, ούτως εσονται πρώτοι, ύποθεί τούς άπό πονηρών μεταβλήθοντες εις αγαθούς και πολλούς άλλωσ υπαρκόντας. — Παραει ο όσιος Χριστός τούς άκούσων, ίνα μη μόνας εκπαιδώνται τής φρόνητον των δογμάτων, άλλά και τής του βίου, εργάζωνται τήν άρετήν καθ' εϊνα αυτὴ τά μέρη; (τών τών σωματικώσων, τών σωματικών, τών ελεμψώνων και εδ άμοια τούτων,) εϊστέ ή φιλαφεία μίξαι και μόνας εδστέ άρα εϊναι εϊναι τήν κάλωσι.

§ ε', σελ. 746. — 'Απεστρεφόμενος ο όσιος Πατήρ ποτε τούς μη θέλοντας να δίδωσιν ελεμψώνην, εϊστέ εδσιν άλλος ύπαρξοντων αυτών είνε δίδωσι, και προς τούς έχοντας άντιπαίρων του λόγου αυτών να ύπαρχων τών άλλων και εκπαιρνωτας αυτους σωμαδικώται, ίνα δίδωσιν αυτοί εϊ ώς έχουσι ελεμψώμενος και εδωρδών έναντος.

ΟΜΙΑΙΑ ΨΕ'. 65.

§ α', σελ. 748. — Συγκρίνας ο 'Ιησούς λαλει προς τούς μαθητάς αυτού περι του πάθος, Α) ίνα δείξη εις αυτους ότι έκουσώσι και προγινώσκων ήγηται έναι το πάθος, και Β) ίνα διά τής συνεχούς άναμνήσεως έγγραμωσθ τήν διάνοιαν αυτών, ώστε να ύπαφύσων εύλόγως το πάθος του Χριστού, και μη θορυβήσων, έν ήχητο αίμασίαις.

§ β', σελ. 747. — Οι ασεβέλωσι 'Ισακός και Ιωάννης, επειδή εδύμωσι ότι ή βασιλεία του Θεού είνε άπίστευσι, και προσηγγίξει ήδη να άνασθῃ, προσελθόντες εις τόν Χριστόν, εϊπον « Θάλωμεν, ίνα εις εα εϊπώσιν σου καθίση, και εις εϊ εϊνωόμεν, » ελπίζοντες ότι, ώς πλέον των άλλων 'Αποστόλων τιμωμένοι από του Χριστού, ήθελον εϊσκαουσθ. — Τά « δύνασθε κείν τού ποτήριου; » σημαίται, « δύνασθε να χύσῃτε το αίμα σας ύπίρ εμού; »

§ γ', σελ. 749. — Τό ακαθίαις εα εδύμωσι του Θεού κείρας μιν άραμζει εϊναι του Χριστού, (εϊστέ μόνας ο Χριστός εδω καθίση εϊναι του απροσώτου θρόνου εα εδύμωσι του Πατρός,) ήτοιμαται εδω και εδω κατά σωμαδικώσων τάς ήγη τής άρετής. — « Τότα ήνακίτησαν οι εϊκα περι των θύ, » ετι εϊζον ότι ο Χριστός εϊναίτητον τών 'Ισραελίων και Ιουδαίων εϊναι τήν παρελθον αυτών αίτητον.

§ δ', σελ. 722. — 'Επειδή εϊζον ο Χριστός ότι οι εϊκα 'Απόστολοι ήνακίτησαν εϊ φθόνου και νενοδίαις κατά του 'Ισραελίου και Ιουδαίων, προσελθόμενος αυτους, λέγει « Οι έχοντες τών θύων κατακρινόμενοι αυτών κ.λ. κ., » εϊκαίνων εις αυτους ότι το ένθυμών των πραξιων είνε εϊζον των ένθυμών προς εδ τούτους εϊπον « 'Ωσπερ ο 'Ιησους τού εδωρδούσων εδω εδω εϊκαίνωσθ, άλλά εϊκαίνωσθ, » ίνα διδάξη εις αυτους τήν ταπεινώσιν, προσέλλων έναντον προς μίμητον παραδείγμα τελείας ταπεινωσώνων.

§ ε', σελ. 726. — Παραβάλλων ο όσιος Χριστός τών ελπίζων προς τόν ταπεινόν, και εϊζας τήν ύπεροχήν του ταπεινού, (εϊστέ ο μιν ελπίζων εδω τήν ύπερηφάνειν του και από πολλών άλλων παθών ταπεινωται, ήτοι φθόνου, θυμού, κ. λ. κ., και από του Θεού μισείται και καλείται, ο δέ ταπεινός είνε άπληραγμένους παντός πάθος ταπεινωσθ, και από του Θεού άγαπάται,) παραει τούς άκούσωντας, ίνα γίνωσθ μιν τήν ύπερηφάνειαν, άπακίτηται εϊ τήν ταπεινωσώνην.

ΟΜΙΑΙΑ ΨΣ'. 66.

§ α', σελ. 727. — 'Ο Χριστός είνε εδωρδόμενος εϊμώσιν τούς εϊνα τούτους, καίτοι με-

γολομάνας και γαρβί παρακαλούσας αείδω, (να δείξη την προφίλιαν αὐτῶν, και ἐπι-
μένως ἐπὶ ἐκείναις ἰσχυραῖσιν αὐτῶν.

§ β'. σελ. 730. — Ὁ Χριστὸς ἐπέστη ἐπὶ πολλῶν ὄντων, 4) ἵνα προτιπώσῃ τὴν
κλήσιν τῶν ἰθῶν, τὰ ὅποια, ἀπαρτιστα πρότερον ὄντα, ἐγένοντο κατὰ, ἀφ' ἑαυτῶν
ἐπ' αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ἔπειτα ἀφ' ἐπίστασαν και ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν, και 2) ἵνα δι-
δείξη ἡμᾶς ὅτι δὴν πρέπει νὰ ζῆτοῦμεν κατὰ, ἀλλὰ πάντως τὰ χρεῖσθαι και ἀπα-
λότως ἀναγκαῖα. — Ἡ λέξις ἡμετέριον τῶν ὁμοίων ὑπὸ τῶν μετῶν ὅτι τῶν
τῆς ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ προεργασίης τῶν ἰθῶν και ἵνα-
δαίμων, καθὼς και ἡ ἀποδοχὴ τῆς δουεἰς τῶν πολλῶν προσημαίνει ὅτι ἔργον καὶ
δὴν ἔμειλον νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν, και ὅσοιον οἱ Ἰουδαῖοι. — Ὁ πᾶσι,
καὶτοι ἀδάμαστοι ὄν και ἔπειτα χαλινοῦ, ὅχι ἵτην ἀνάστασιν ἰδαίον, ἵνα προήλθῃ
ἡ κλησίω μεταβολῆ και ἰδαίον τῶν ἰθῶν.

§ γ'. δ'. και ε'. σελ. 732. — Ἐλέγησθε ὁ θεὸς Χριστότομος τοῖς κλησίωσι διὰ
τὴν ἀμύνηται αὐτῶν και φιλαργίας, και ἀπέλασεν αὐτοῖς διὰ τῶν τιμητῶν, αἱ
ὅποιαι τῶς ἀναρίθουσι ἐν τῇ μελλούσῃ καισίῃ, ἐν μίνωσι μέχρι εἰλασι ἐν τῇ αὐ-
τῇ φιλαργίῃ και ἀσπαράγγῳ τῶν τῶν, κεραιεῖ αὐτοῖς, ἵνα ἐκαστίωσιν ἐπὶ τῶς
φειρομένης θησαυροῖς, ὅπως ἀπολαύσωσιν ἐν ἀνάστασι τῶν ἀφθάρτων.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΣΤ'. 67.

§ α'. σελ. 737. — Δις εἰσηλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἱερὴν και ἐξέβαλεν ἐκ' αὐτοῦ πᾶ-
σας τοὺς πωλοῦντας και ἀγοράζοντας και τὴν μὴν πρώτην εἰσόδου ἰσοπέδι ὁ Εὐαγγε-
λιστῆς Ἰωάννης, τὴν δὲ ἀντιπρὸς ὁ Ματθαῖος. — Ὁ ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἡθῶν ἐκέρ-
χεται εἰς τὸν Χριστὸν φωνησθῆναι ἵνα αὐτῷ, 4) ἵνα προτιπώσῃ ἡ μὴν πιστεύω-
και ἐπιγνώσκωσι ὁμοίως τῶν κατὰ τῶς φωνῆς ἡθῶν ἰθῶν, και 2) ἵνα και οἱ Ἀδα-
στολοὶ μελλῶσιν ὅτι, καὶτοι ἰδαίον, νὰ καταγγιλέωσι πανταχοῦ τὸ Εὐαγγε-
λιτικὸν ἀγγεῖον. — Ὁ Χριστὸς καταρτίσθη και ἐξήρασε τὴν ἀσπασίη σπαθῆ, ἵνα ἐκαστί-
ωσι ἕκαστος εἰς τὸς μαθητῆς αὐτοῦ, μαθητῶντες ὅτι, ἀφ' ὅλου μόνον ἐξήρασε τὴν σπα-
θῆν, ἐκείνη, ἐν ἧσιν, και τῶς σταυρωστέ αὐτοῦ νὰ ἀποτρίβῃ.

§ β'. σελ. 738. — Ἡ ἀντιπρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ βῆτασμα Ἰωάννου, πῶθεν τῆν
ἐξ ὁμοίω, ἡ ἐξ ἀνθρώπων; ἡ ἔχει μετρίστη σχέση πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῶν Ἰουδαίων
ἐν ὅποις ἐκείνη ταῦτα πιστεῖ; διότι, ἐν ἔλεγον ἐξ ὁμοίω, ἔδεικεν εἰπεῖ αὐτοῖς·
αὐταῖς τι λοιπὸν δὴν ἐπιστεύσατε εἰς τὸν Ἰωάννην, μαρτυρήσαντα περὶ ἐμοῦ ὅτι ἐμεῖ
Τὸς τοῦ Θεοῦ; ἢ δὲ ἐπίστασιν εἰς αὐτόν, ἐν δὲ ἠρώτων τὸν Χριστόν ἀπόσπασ· εἴ-
σοις ἐκείνη ταῦτα πιστεῖ; — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἔχοντος τὰ δύο τίνα ἰδαί-
ωσαν ὁ Χριστὸς τοῖς ἔθνεσι και Ἰουδαίωσι, ἔξ ὧν οἱ μὴ ἰθῶσι, καιτοι μὴ ὑπο-
αχθῆναι νὰ ἀπακούσωσιν εἰς τὰς ἐκείναις τοῦ Θεοῦ, μετὶ γρημόσι ἀσπασί τοῦ νό-
μου, ὅδεϊσαν ἡμᾶς τὴν ὕψωσιν ἐπὶ ἔργων. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, ἐν και ἰδαίον ὑπόσχοισιν,
ὅτι ἔλλωσι τῆρησι τὰς ἐκείναις τοῦ Θεοῦ, διὰ τῶν ἔργων ἡμᾶς περήτωσαν.

§ γ' και δ'. σελ. 741. — Προβέβηκεν ὁ θεὸς Χριστότομος εἰς τοὺς ἐν ἀμαρτίας
πριεστώτας και βουρείας ὡς παράδειγμα μίμῆσις τῶν μετῶν αἰσθητῶν
νικῶς πόνησι ἐκ φωνῆσι, κεραιεῖ αὐτοῖς, ἵνα μὴ ἀπασιζῶνται, μετὶ διατιλέωσιν ἐν
ἀνασθῆσι, ἀλλὰ προσέβηκεν ἐν ἀληθείᾳ μεταπίσῃ πρὸς τὸν Χριστόν, κεραιεῖται ὅτι δὴ
πόνησι τοῖς ἐκείναις κατ' αὐτοῦ, φιλαργίωσιν ὄντως· προβέβηκεν δὲ καὶ τὸν θεὸς Παντῆ
εἰς τὸς ἐν ἀμαρτίᾳ κλησίω τῶν Ἰουδαίων και τῶν ἰθῶν, κεραιεῖ αὐτοῖς, ἵνα, κεραι-
εῖται ὡς αὐτοῖς, μὴ βδουρῶσιν, ἀλλὰ μεγάλας προσέχωσι, φοβῶμενοι τὴν
πύλαν.

§ ε', σελ. 742. — Συγγρημὸν ἡ ἀμαρτία πρὸς τὴν κλησίω, ἀποδοχῆται τοῖς συμ-
φρασίωσι ἡ ἐκλογὴ και ἀσπασί τῆς ἀμαρτίας· διότι αὐτὴν μὴ κεραιεῖ τῶν μελλῶσιν
ἐκείναις, τὰς ὅποιας σπασίται, και μετὰ μελλῶσιν εὐκαλίας κεραιεῖται και ἐπὶ τῶν
πρῶτων κλησίω φέρει μετρίστη ἰθῶν, ἡ ἐξ κλησίω και πόνησι ἔχει πόνησι, και ὄντως
καλλῆς και πιστίας, κεραιεῖται τε και μελλῶσιν.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΣΤ'. 68.

§ α'. σελ. 747. — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ οὐκασιπῶτος, α ὅπως ἐπίστασιν ἀμαρ-
τῶν . . . και ἐξέλασεν αὐτόν γεωργὸς κ.λ.π., ἡ ἀλήθειαν ὁ Χριστὸς 4) δὲ ὁ μὴν Θεὸς
ἐξ ἔρχησι προῖδασι περὶ τῶν Ἰουδαίων και ἐκρεῖται πάντα, ὅσα ἐσπερε νὰ προῖδη πρὸς αμαρ-
τίαν τῶν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐξ ἔρχησι ἐπίστασιν ἀμαρτίας και ἐπίστασιν εἰς τὸν Θεὸν τὸν
ἐκείνην αὐτῶν, 2) δὲ ἰθῶν καὶ ὅπως τῆς ἀμαρτίας κεραιεῖται διὰ τὴν κεραιεῖται
πρὸς τὴν σταυρωστέ, 3) τὴν κλησίω τῶν ἰθῶν, και 4) τὴν ἐκαστίω τῶν Ἰουδαίων.
— Ἡ ἀποδοχῆται τοῦ κλησίω τῶν ἀμαρτίας; ὅσοι τὴν κεραιεῖται τῶν Θεοῦ, οἱ δὲ ἰθῶ-
ναι τῶς κεραιεῖται, και ὁ κεραιεῖται τὰ ἔργα τῆς ἐξ τῶν Θεοῦ ὑπόσχοισιν.

§ β'. σελ. 749. — Ἐπίστασιν, ἐν ἀμαρτίας κεραιεῖται οἱ οὐκασιπῶτες καὶ ὁ Χριστὸς,
ἐν οἱ οὐκασιπῶσι τῶν Ἰουδαίων ἀποδοχῆται, ἀγνοεῖται ὁ Θεός· ὅπως ὅσα ἔπειτα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ
αὐτοῖς πλεον τὸν ἔλεον, ἡ — Τὸ α καὶ ὁ πιστῶν ἐπὶ τὸν ἔλεον ὅπως ἀποδοχῆται ἡ
σπασίται τὴν ἀμαρτίαν τῶν ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἀνασθῆται και μὴ κεραιεῖται· τὸ
ἐξ ἡ ἐπὶ ὅτι νὰ πιστῶν κεραιεῖται αὐτῶν ἡ σπασίται τὴν ἀμαρτίαν, τὴν ὅποιαν ἔμειλον νὰ
ἐκαστίωσιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τῆς ἀμαρτίας τῶν Ἰεροσολίμων.

§ γ'. δ'. και ε'. σελ. 752. — Ἀναπιστῶσιν ὁ θεὸς Χριστότομος τὸν βίον, τὸν ὅποιον
ἐκείνη οἱ μαθητῶν κατὰ τῶς χρόνους αὐτοῦ, και παραβέβηκεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐν σωματί
και ἀσπασί ἀμαρτίας κεραιεῖται, δευτεῖται ἀφ' ἑνὸς μὴ τὴν κεραιεῖται τῶν μαθητῶν βίον,
και ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀλήθειαν τοῦ τρησθῶν και ἀκαλῶσιν τῶν βίον· διότι ὁ μὴν βίον
μαθητῶν εἰπε ἀληθείας τῶν βίον τῶν μετῶν τῶν κλησίω ἰθῶν, ἡ δὲ τῶν ἐν
ἀμαρτίας κλησίω εἰπε κλησίω ἰθῶν και κλησίω. — Προσέχεται δὲ τοὺς ἀκούσιν, ἵνα
ἐκαστίωσιν τὴν κεραιεῖται τῶν μαθητῶν, ἀποσπασίται δὲ τὸν ἰθῶν και φιλῶν.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΣΤ'. 69.

§ α'. σελ. 759. — α Ἀδαίον, ἡ δὲ ὄντ' Θεὸς ἐκείνη τοὺς Ἰουδαίωσι εἰς τοὺς γά-
μοσι, κεραιεῖται ἀπαντα οἱ προφῆται μετὰ τῶν βασιτῶν Ἰωάννου. — α Βασιλεῖς, ἡ
ὅπως ἀφῆσθη διὰ τὸν βίον τῶν δαίμων αὐτοῦ, και, πύλας τῆς στρατιώματι αὐτοῦ,
ἀπῆλθε τοὺς φωνῆς, και τὴν κλησίω αὐτῶν ἐπίστασιν, καὶτοι ὁ Θεὸς, ὅπως ἐκαστίωσιν
τοὺς φωνῆς τῶν δαίμων και τοῦ ἰθῶν αὐτοῦ ἰδαίωσι διὰ τῶν Αὐτοκράτορων Οὐλοσπι-
αίωσι και Τίτω.

§ β'. γ'. και δ'. σελ. 762. — α Ἐκείνη γάμοσι ἡ κεραιεῖται ἐκαστίω τῶν βίον. — Ἡ
μετὰ ἔκαστον ἐκείνην εἰσόδου εἰς τοὺς γάμοσι ὅσοι τῶν ἐν ἀμαρτίας βίοντων. —
Τὸ α ἐκείνην αὐτοῖς ἡ και α ὁ κλησίω και ἡ φωνῆς τῶν ἰθῶν τῶν ὄμοιων τῶς ἐν
τῇ κλησίω ἀμαρτίας κεραιεῖται τῶν ἀμαρτίας. — Προβέβηκεν ὁ θεὸς Χριστότομος
εἰς τοὺς ἀκούσιν εἰς τῶς παράδειγμα μίμῆσις τοὺς τῶς ἐκείνη κεραιεῖται μαθητῶν
κεραιεῖται αὐτοῖς, ἵνα μετὰ δαίμον τῶν παρ' αὐτοῖς ἐκαστίωσιν ἰθῶν τῶν ἐκείνην,
τῶν οὐκασιπῶτων, τῆς τρησῆς, τὰς περὶ Θεοῦ και τῶν μελλῶσιν ἀγαθῶν ἀνασθῆται,
κ. λ. π.

Ο Μ Ι Α Ι Α Ο'. 70.

§ α'. σελ. 768. — Ὁ φωνῆσι ἀνασθῆται τοὺς μαθητῶν αὐτῶν μετὰ σταυρωστέ
τοῦ Πρώτου, ἵνα ἐπίστασιν τὸν Χριστόν· α ἐξέστη δὲ αὐτοῖς κλησίω κεραιεῖται ἡ αὐτῶν, ἡ

σκοπόν έχοντες, ἵνα, ἂν μὴ ἴδωμεν ὅτι ἔλασι, κατηγορησάμενοι αὐτὸν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡς ἐχθρῶς μὴ διακρίνομεν πρὸς αὐτούς, εὐκρινέως δὲ πρὸς τὸν βασιλεῖα· ἔαν δὲ πάλιν ἀποκριτοὶ οὗτοι οὐκ ἔλασιν, ἰσχυρῶς καὶ κατηγορησάμενοι αὐτοὺς εἰς τὸν Ἡρώδη ὡς στυγερούς.

§. 5'. σελ. 774. — Ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἀνάβου καὶ Καίσαρος· Καίσαρος ὡς ἰσχυροῦ καὶ τὸ ἀπόστον πρὸς τὸν Καίσαρα τὰ μὲν ὡς βλάπτουσα τὴν ἐκκλησίαν. — Ὁ Σαδδουκαῖος ἦσαν αἰρέσις τις παρ' Ἰουδαίους, ἀρνησαμένη τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν βασιτείαν τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν πνευμάτων.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 773. — Ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Σαδδουκαίους ἀποκρίσεως τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ἀνάστασιν . . . . . εἰς τὸν ὅτι ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἐν αἰσάνῳ λέγεται 1) ὅτι ὅσοι πάντως ἀνάστασις νεκρῶν, καὶ 2) ὅτι οἱ μέλλοντες τὴν ἀνάστασιν θὰ διαγνώσῃσιν ὅτι ἀγγέλους. — Ἀνεκπύπτου δὲ ὅτιος Χριστοῦ τοῦ τὰς δεικνύουσας αὐτοῖς τῆς γαστριμαργίας καὶ μίθης, ἥτις τῆς κορείας, τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐν γένει τῆς ἀποκρίσεως τῆς ψυχῆς, ἀποκρίσει τοὺς ἀκούοντας ἀπὸ τῶν κακῶν τούτων, καὶ παραίτη αὐτοὺς καὶ πάλιν, ἵνα μεμνηθῶσι τὴν ἐπιλήθειάν, ἀλλ' ἀσπόμενον διατείναν τῶν ἐκ πλήρη γαλήνης βιωσάντων μοναχῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ' 74.

§. α'. σελ. 778. — Πνευμῶς τις ἐκ τῶν Φαρισαίων ἀρνήθησε τὸν Ἰησοῦν· ἡ Ποίη ἐπιλήθει μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; ἢ ἵνα κατηγορήσῃ αὐτὸν ὡς ἀνομιάν τοῦ νόμου, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ ἰσοστασιοῖται τὴν ποίησιν ταύτην ἐπιλήθει τοῦ νόμου.

§. β'. γ'. καὶ δ'. σελ. 780. — Ἡ κενόδοξι εἰσαγωγή μίσησιν καὶ δὲ αὐτὴν οἱ κενόδοξοι καὶ φιλαρχοὶ καὶ φιλόδοξοι γίνονται, καὶ αὐτὴν τὴν Πνευματικὴν καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν προσηυχήν καὶ τὴν διδασκαλίαν διαφθείρουσι, διότι πάντα ταῦτα ποιοῦσιν, οὐχὶ διὰ τὸ ἐπιλήθει τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἵνα ἐπισημῶσι παρὰ τὸν ἀνθρώπου. — Παραίτη ὁ θεὸς Χριστοῦ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἐπισημῶσι τὴν κενήν καὶ ματαιὰν εὐχὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σπουδαζώμενοι ὅπως εἰς μένον τὸν Θεὸν ἀριστώμενοι.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ' 72.

§. α'. σελ. 786. — Διὰ τοῦ ἀπάντι, ὅτι ἀνάλγητος ἦν ποιεῖν, ποιεῖται ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος πάλιν τὰς πρὸς διδασκίαν τῶν ἡδῶν ἀφορμὰς ἐπιλήθει τοῦ νόμου, καὶ συμφορῶν πρὸς τοὺς νόμους τῆς Καινῆς Διαθήκης, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς πρὸς τὸν Θεόν, θεοῦ, καὶ τῶν ὁμοίων διατάξεων τοῦ Μωσίου. — Κατηγορεῖται ὁ Χριστὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, διότι, ἂν καὶ εἰδῶσιν τοὺς βλάπτειν τὰ κηρύσει τὸν νόμον, καὶ ἐν καὶ πρὸς ἄλλους καὶ ἐπισημῶν τοὺς παραβάτας, αὐτοὶ ὅμως ἀναφανῶν ἔδουσαν, ὅσα εἴδωσαν εἰς τοὺς ἄλλους.

§. β'. σελ. 788. — ἡ Φιλικήτης ἦσαν βιβλία μικρὰ, περιέχοντα τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ, ἅτινα δίδασκεν ὁ Θεὸς τὰ κηρύσειν ἐν τῶν χειρῶν τῶν πρὸς ἀνάστασιν τῶν ἐπισημῶν αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοὺς Χριστιανούς τὰ ἐκ τῶν προφητῶν αὐτῶν ἐκτελούμενα ἐπισημῶν· ἡ ἀποκρίσει ὁ θεὸς ἵνα ἵκανοὶ τῆς παρηγορίας, τὴν ἐπισημῶν δίδασκεν ὁ Θεὸς τὰ βίβλου πρὸς τὸ ἀκούει τῶν ἐπισημῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀρνηθῶσι τὰς ἐπισημῶν αὐτοῦ. Ἀφορμὰς δὲ ταῦτα οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐπισημῶν καὶ ἐπισημῶν οὐχὶ πρὸς τὸν Θεόν ἢ Θεὸς ἀκούων, ἀλλ' ἵνα ἐπισημῶνται καὶ ἵκανοὶ τῶν ἐπισημῶν αὐτῶν.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 790. — Σημειώσι δὲ ὅτιος Χριστοῦ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, ἀπεκρίνομεν σιωπῶν εἰς τὰς ἐπισημῶν αὐτῶν ἐπισημῶν, μεμνηθῶσι τὴν ταπεινωσάντων αὐτῶν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐκκλησίας, τῶν ἐπισημῶν, τῆς κατωτάτης, τῆς ἀποκρίσεως πρὸς τὴν προσηυχήν, τῆς ἐπισημῶν ἀργαίας, κ.λπ.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ' 73.

§. α', σελ. 794. — Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι εἰς ἀπὸστον πολλὰ μεγαλειότητες κολάσεως, ἢ ὁ πρὸς τὸν κακὸν· διότι ἐπισημῶν οὐ μόνον δι' ἑαυτῶν καὶ ὑποκριτικῶν προσηυχῶν κατεργάζοντο τὸν ἔσται τῶν χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς θύλακας καὶ ἐπισημῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔδουσαν μίσησιν ἐκάνθευον διὰ τὸ ποιητῶν καὶ φαύλων αὐτῶν βίον.

§. β'. σελ. 798. — Ὁ μὴ κενόδοξος, ὁποῖος εὐλόγηται οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἦσαν οἱ σωματικοὶ καθαροί, εἰς δεικνύει, κ.λπ., περὶ τῶν ὁμοίων πολλῶν λόγων ἐπισημῶν ἐπισημῶν ἢ δὲ κηρύσει, τὴν ἐπισημῶν κατεκρίνομεν, ἦσαν αἱ πρὸς κηρύσειν τῆς ψυχῆς συνειδήσει φερεται τοῦ βίου, τῆς πίστεως, καὶ τῆς κηρύσει. — Ὁ ὁμοίος τὸς πρὸς τὸν Θεόν ἐκτελεσε τὸν Χριστὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, διότι ἐπισημῶν ὅτι δίδασκεν καὶ διακρίνομεν ἄλλους, αὐτοὶ μόνοντες ἐπισημῶν. — Ἡ ἀπάντησις, τὴν ἐπισημῶν ἔδουσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι· χεῖρον τοῦ ἵκανοῦ τῶν πολλῶν, ἐπισημῶν εἰς αὐτοὺς αἰτία πάλιν κακίας καὶ αὐτῆς τῆς εἰς Χριστὸν ἀπιστίας.

§. γ'. σελ. 799. — Παραίτη ὁ θεὸς Χριστοῦ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα παύσωσι ἐαυτούς ἀπὸ τῆς ἐπισημῶν ἀρνήσεως, καὶ συζητῶμεν εἰς τὰς ἐπισημῶν μετὰ καθαρῶν κηρύσει, καὶ οὐχὶ τὰς ἐπισημῶν μετὰ περισημῶν γυναικῶν κ.λπ.

§. δ'. σελ. 800. — Ἀποστηθίζουσι ὁ θεὸς Πατὴρ πρὸς τὰς γυναικας, ἐπισημῶν αὐτὰς, διότι ἐπισημῶν τὸν ἔδουσαν, τὸ ὅτιον ἔδουσαν αἱ γυναικας τῶν ἀρχόντων Χριστιανῶν, (ποσῶν τὴν ἐπισημῶν τοῦ ἐπισημῶν κηρύσει, καὶ τὴν ἐπισημῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν) ἀλλὰ πάλιν τὰ καλλώπεισιν τὰ ἐπισημῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐπισημῶν τῶν περισημῶν τῶν καὶ τὰ ἐπισημῶν ἀποστηθίζουσι ὅτι καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπισημῶν αὐτοῖς, διότι ἐπισημῶν γυναικας, ἀποστήθουσι οὐχὶ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀρνήσει, ἀλλὰ εἰς τὰς ἐπισημῶν ταπεινῶν πρὸς τὴν ἐπισημῶν καλλώπειν κ.λπ.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ' 74.

§. α', σελ. 802. — Ὁ Χριστὸς μίσηται καὶ κατηγορεῖται τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ὡς ἀποκρίνομεν ὅτιος τῶν προσηυχῶν τοὺς κηρύσει, οὐχὶ διότι ἐπισημῶν ἦσαν ἐπισημῶν τῶν προσηυχῶν, ἀλλὰ διότι ἦσαν ἐπισημῶν πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐπισημῶν γυναικας· διὰ τούτου καὶ ἀποκρίσει αὐτοὺς· Ὁμοίος, γυναικας ἐπισημῶν.

§. β', σελ. 808. — ἡ Προφητὴ καὶ Γραμματεῖς, ὡς τοὺς ἐπισημῶν πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπισημῶν τὸς ἀποκρίνομεν οἱ Φαρισαῖοι, ποσῶν οἱ Ἀποστόλοι καὶ οἱ διακρίνομεν αὐτοὺς.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 807. — Παραίτη ὁ θεὸς Χριστοῦ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, μετασημῶν ἰατροῦ τῶν Παύλων, τὸν Ματθαίον καὶ τοὺς ἐπισημῶν, ποσῶν τὸν ἐπισημῶν ἐπισημῶν καταβάλλουσι πρὸς θεραπείαν τῆς ψυχῆς, ὅσην οἱ ἐπισημῶν πρὸς θεραπείαν τῶν σωματικῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ' 75.

§. α'. σελ. 842. — Ὁ Χριστὸς, ἐπισημῶν οἱ Ἀπόστολοι ἐπισημῶν ὅτι μετὰ τῆς κατασημῶν τῶν κατὰ τῶν Ἰεροσολύμων ἔδουσαν καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἐπισημῶν καὶ ἐπισημῶν τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, διὰ τούτου αἶψα· Ὁμοίος τὸ τέλος, ἦτοι, ἀπῆλθεν τῶν χρωμάτων ἡ ἐπισημῶν ἐπισημῶν ἐν Ἰεροσολύμοις καὶ, ἂν ὅτι γίνηται οὐκ ἐν τῶν ἐπισημῶν, οὐκ ἔδουσαν ἡ ἐπισημῶν παρουσίας.

§. β'. σελ. 845. — Αἱ ἀλφειὶς τοῦ Χριστοῦ· καὶ κηρύσει τὸ ἐπισημῶν

τοῦτο ἐν ἑαυτῷ νόσῳ . . . καὶ ἦξε τοὺς ὅλους » σημαίνουσι τὴν καθ' ἅπαντα τὴν κτίσιν ἐξέτασιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος πρὸς τὴν ἀλώσεως τῶν Ἰεροσολύμων. — Ἡ φράσις « εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι » δηλοῖ εἰς ἕλεγχον καὶ κατηγορίαν τῶν μὴ πιστευόντων ἔθνων. — α Βόλλημα ἑρημώσεως, ὡσεὶ ἐν τόπῳ ἁγίῳ η, καί ταις ὁ ἀνδρείαις, τὴν ὁποῖαν ὁ κορυβαίος τῆ Ἰερουσόλαμα ἐστῆκεν ἐν τῷ αὐτοῦ.

§. γ'. σελ. 847. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἂν καὶ ὄλιγοι τῶν ἀρετῶν καὶ ἰσχυρίων, καὶ ὅσοι πάντων Ἰουδαίων τε καὶ ἔθνων μισοῦμενοι καὶ διακόμενοι, ἠγωνίζονταν ἅμας διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μέσῳ βαρβάρων καὶ πολέμων πολλῶν καὶ πολιτικῶν ἀνεπιτυχῶν καὶ πᾶσι τῶν ἀσθενῶν, ἵνα πιστευοῦσι εἰς Χριστὸν καὶ πολιτευοῦνται κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ, καίτοι βαρεῖς καὶ θαυμαστικῶς ἐν ἀρχῇ ὄντες.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 849. — Ἐπιτέλλει ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀρρομαίνους τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγοντας οὗτοι καὶ πάντα γίνονται κατὰ τὴν τύχην τυφλῶν, ἀρρομαίνους εἰς τὴν τὴν πλάνην ἐκ τοῦ εἰς καλλοκίαις ὁ ἀσθεῖς καὶ πονηροὶ πλουσιῶν ἐν τῷ νόμῳ τοῦτο καὶ ἀδελφονοῦν πρὸς τοῦτο δὲ, ἀπαντῶν ὁ θεὸς Πατὴρ, λέγει οὗτοι εἰς ὅτις παραχαρτῆ ἔνιστοι καὶ πλουσιῶν οἱ κακοί, καὶ ἂν τυμαρτῆ αὐτοῖς, δίδου ὁ παρῶν βίβη δὲν εἶτα μαρτῆ κρῖστος ἄλλας τε, ὅσοι περισσῶτερον φαίνονται ἀρρομαίνους ἐν τῷ νόμῳ, ὡς ἀφροναίον μῶνον πρὸς ἐπιτερομένη τυχόντες παρὰ Θεοῦ καὶ μὴ μεταβλήθιντες, τῶν μεγαλειῶν τιμῶν μιστῶ ἀνάστων δὲ ὁσποσιῶν δίδου ὁ Θεὸς δὲν θέλει καλεῖται πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐξ Ἰουδα, ἀλλ' ἀναλόγως τῶν μαρτῶν, ἐν οἷς Ἰβραῖων, τῶν προσηύτων, τῶν ἀμαρτωλοῦ, τῆς συνέσεως, κ.λ.π.

ΟΜΙΑΙΑ ΟΤ'. 76.

§. α'. σελ. 824. — Ὅσοι ἡ εὐλογία, ἥτις ἐπέβη ἐν τῷ Ἰουδαίῳ, ἥτις τοιαύτη, ὡς οἷα » κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὡς οἷα ἔγινετο, οὐδὲ μὴ γίνονται, ὡς βιβλικῆ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰουδαίου Ἰωσήφου.

§. β'. σελ. 826. — α Ψευδοχριστῶν καὶ ψευδοπροφήτων » ἔσονται ὁ Χριστὸς τῶν Ἀντιχριστῶν καὶ τῶν διακόνων αὐτοῦ.

§. γ'. σελ. 828. — Διὰ τῆς ἐπι Ἀνευτοῦν ἐξαρτημένη ἀσφατῆ, καὶ φανταστικῆς εἰς Ἀσραῖν ἐδράσαν ὁ Χριστὸς τὸ ἀφῆσιν τῆς παρουσίας αὐτοῦ διὰ δὲ α τῶν δειτῶν, ὡς τῶν συνεγομένων περὶ τὸ πῶμα, ἰδέσθαι τὴν αἰθήρ τῶν Ἀγγέλων, μαρτυρῶν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων. — α Ἐθλῶν τῶν ἡμεῶν ἐκείνων ὡς ἐν εἰς ὁ Χριστὸς τὴν ὁποῦ τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ τῶν ψευδοπροφητῶν γενησόμενα. — α Αἱ ἀνθρώποις τῶν οὐρανῶν σκευάζονται, ὡς οἱ θέλουσι εἶναι τὸν ἴδιον σκευάζονται ἐκ τῶν ἀειφάσκειν φαντῆς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀσφατῆ πῶμα, καὶ τοὺς εἰς τῶν Ἀδῆρα μᾶλλον τῆς δευτέρως παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώποις καλωμένους εἰς κρίσιν. — α Σχεμῶν τοῦ Γίωδ τῶν ἀνθρώπων ὡς εἶναι ὁ Σαρδῆ.

§. δ'. σελ. 830. — Παρακαλεῖ ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα πρὸς παντός ἄλλου ἀγαθῶσι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἱ ποσῶν ἡγάπησιν ἡμᾶς, ὡς οἱ καὶ σπουδαίον ἐπιμενεύ ἔσονται, καὶ πολλὰ καὶ μᾶλλον ἔργα τῶν τοῦ ἀποστόλου εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ κλάσιν προτρέπει νὰ ἐνετιμῶσιν ἐν τῶν τιμαρτῶν, τῶς ὅποιας ὁ Θεὸς δίδου εἰς τοὺς ἐπιτερομένη ἀμαρτωλοὺς δὲ ἀσθενῶν, πολέμων, πένιαι, ἀρχμαρτωλοῦ, καὶ τῶν φροσῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΟΖ'. 77.

§. α'. σελ. 834. — Αἱ λέξεις τοῦ Χριστοῦ α Ἀμὴν λέγου ὄντων, ὡς μὴ περιλήθῃ

γενεῖ αὐτῆ, ὡς ἂν ταῦτα πάντα γίνονται » δηλοῦνται οὗτοι ἡ γενεῖ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων ἂν δὲ ἐξαφανισθῇ, καίτοι ἔσονται ἐν μέσῳ λιμῶν, δεινῶν, σεισμῶν, ψευδοχριστῶν, ψευδοπροφητῶν, ἀπειθῶν, καὶ ἐν τῶν πάντων τῶν δεινῶν, ὅσοις ἐπιβλῶν νὰ λάβουσι χάριν μέχρι τῆς δευτέρως ἐλευθέρου τοῦ Χριστοῦ.

§. β'. σελ. 837. — Ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν κτηρῷ νυκτὸς θέλει γίνεσθαι. — Ἀπῆρσιν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν δὲ εὐχὴ καὶ πάλιν, ἵνα μὴ βραδυώσιν, ἀλλὰ, διαγινόμενος ἐν ἀρετῇ, ὡς οἱ πάντες ἔσονται εἰς ἔσποδοχὸν τοῦ Κυρίου.

§. γ'. σελ. 839. — α Δούλους, τῶν ὁποῖων κατέστρεψεν ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπειᾶς αὐτοῦ, νῶνται οὗ μόνον ὁ ἐμαρτυρημένους χρήματα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔχον τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, τῆς δυνάμεως, καὶ ἐν τῶν πᾶσι ὁ ἔχον εὐδοκίαν παρὰ Θεοῦ χάρισμα οἱ τοιοῦτοι δούλοι ἐπιβλῶντι νὰ ἦνε φρόνιμοι καὶ πιστοί, ταῦτα τῶν χάρισμα, τὸ ὅποιο ἔχον λαβεῖν παρὰ Θεοῦ, εἴτε εὐλοκίαν, εἴτε πνευματικῶν, ὁφείλουσι νὰ μεταχειρίζονται κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 844. — Διὰ τῶν κερῶν δούλων, ὅσοις, νῶνται οὗτοι ὁ κύριος τῶν ἡμεῶν νὰ εὐχὴ, ἀρχεται οὕτως τῶν σπουδαίους αὐτοῦ, ἐπιβλῶν δὲ καὶ πᾶσι μετὰ τῶν μετῶντων, ὡς ἐπιβλῶνται ὁ Χριστὸς τῶν φιληγομένων τῶν ἰβηρίων, τῶν πλουσιῶν, καὶ τοὺς εἰς προφῆ ἔσονται. — Προφῆται ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα πιστευοῦσιν καὶ ἀπακηρῶσιν ἑαυτοὺς τῶς ἀρετῆς, αἵτινες ὄνται νὰ ἀφελῶσιν καὶ τὴν πλησίον αὐτῶν νῶνται εἰς ἀρετῆ εἰνε ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ εὐνησία, ἡ παρθεσία, ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ λοιπὴ ἀληθεύματα τοῦ σώματος ὁφείλουσι μόνον τοὺς ἔχοντας αὐτοῦ. — Συγκρίνον ὁ θεὸς Πατὴρ τὸν μαρτυροῦντα πρὸς τὴν εὐδοκίαν τῶν πλησίον, δεικνύει ὅτι ὁ φηλῶν τὸν πλησίον τῶν ἀφῆσιν πᾶσι περιεωρίων εἰς τὸν Χριστὸν.

ΟΜΙΑΙΑ ΟΘ'. 78.

§. α'. σελ. 847. — Ἐπιβλῶν ἡ παρθεσία καὶ μέγα καλὸν εἶνε, καὶ μεγάλην περὶ αὐτῆς εἶχον ὑπόληψιν οἱ ἄνθρωποι, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἵνα μὴ τις, νῶνται οὗτοι, παρθεσίαν μόνον καὶ μὴ εὐλοκίαν τῶν πλησίον, ἐρῶσιν εἰς τὴν τελειότητα, λέγει τὴν παραβολὴν τῶν δίκων παρθεσίαν, ἵνα εὐχὴ οὗτοι ὁ παρθεσίαν, ὅταν ἦνε ἀνελεῖσθαι, ἐκβάλλεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν μετὰ τῶν ἁγίων. — α Λεπῶν ὡς μὴ νῶνται ἡ παρθεσία, ὡς οἱ εἰς ἡ ἐλεημοσύνη. — Ἐπὶ α παρὶ μῶνα νῶνται ὁ θεὸς εἰς ἡ κοινὴ ἀνάστασις θέλει γίνεσθαι ἐν κτηρῷ νυκτὸς. — α Ἐπιβλῶντες ὡς οἱ ἐπὶ νῶνται.

§. β'. σελ. 849. — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οἱ ἐκάλεισε τοὺς ἰβητοὺς δούλους . . . καὶ ὡς μὴ ἔδοκον πάντε τάλανα κ.λ.π. ὡς οἱ ἀποκαίεται ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ἀφελῶσιν τὸν πλησίον τῶν οὗτοι διὰ χρημάτων, οὗτοι διὰ λόγων, οὗτοι εἰς ἄλλου τῶν δέστω.

§. γ'. σελ. 852. — Παρακαλεῖ ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μεταχειρίζονται πρὸς ὀφείλων τοῦ πλησίον, πᾶν ὅτι καὶ ἐν ἔσποιν, ὅσοις χρήματα, λόγον, χεῖρας, πόδας, ὄνται οὗτοι σῶμα κ.λ.π.

§. δ'. σελ. 854. — Ἀναπέψων ὁ θεὸς Πατὴρ τὸν πρόπον, καθ' ὃν ὁ Χριστὸς μεταχειρίζεται τὸ σῶμα αὐτοῦ πρὸς ὀφείλων τοῦ πλησίον, συμβουλίας αὐτοῦ, ἵνα μεταχειρίζονται αὐτῶν κατὰ αὐτοῦ, καὶ γίνονται πρὸς καὶ ἐπιτερομένη, ὡς αὐτοῦ ὁ Χριστὸς.

ΟΜΙΛΙΑ ΘΘ'. 79.

§. α', σελ. 856. — 'Αδελφοί καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἰς αὐτὸν πιστεύοντα, εἶτε ἰθακτισθῶσαν εἰς τὸν θάνατον, καὶ κοινανότοι τοῦ σώματος καὶ αἵματος αὐτοῦ.

§. β', σελ. 858. — Τὸ αὐτοῦ γινώσκοντι τὸν ἀγαθὸν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἶτα μὴ λλοῦσι νὰ ἀπολείψωσι οἱ θάνατον.

§. γ', σελ. 864. — Ἄν καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἦν μόνον ἀρχαῖον ὄργανον ἰσχύων, ὡς τὸν θμὸν ἀσθενοῦσι οἱ Ἰουδαῖοι διαφύγειν ἀνεπίστατοι ἀρχαῖα, ὁδὸν γίνονται φανερὸν οὖν τὸ Ἰουδαϊκὸν ἤχητον νὰ ἀποφύγῃται. — Ὁ μὲν σκοπὸς, πρὸς ὃν εἰς Ἀρχαῖα καὶ Γραμματεῖα εἶν ἔβλεπον νὰ φανερώσῃ τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν ἰσχυρὴν τοῦ Πάσχα, ἦτον, ἵνα εἶδον προλαβόντι τὸν θάνατον τοῦ λαοῦ· ὃ δὲ τῷ Διαβόλῳ, ἵνα μὴ καταστῇ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ φανερόν.

§. δ', καὶ ε', σελ. 863. — Παναγιὸς ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντα, ἵνα μὴ μνησκανέται κατὰ τῶν ἑλλῶν αὐτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς εἶν ἐμνησκόμενος κατὰ τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὰ πολλὰ ἄν' αὐτῶν παθῶν καὶ σταυρωθεὶς.

ΟΜΙΛΙΑ Π. 80.

§. α', σελ. 866. — Οἱ Ἀπίστολοι, ἐπειδὴ ἤκουον καλλίστην τὴν Χριστὸν διδάσκοντα περὶ βασιλείας, ἐνόμιζον οὖν εἶν ἠρώσαντο αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόδεικτον τοῦ βασιλείου μύρου, εἰ ἔπειτα εἰ ἐν Βηθλεὴμ γυνὴ κατεῖχεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· διὰ τοῦτο καὶ ἠρώσαντο κατὰ τῆς γυναίκῃ, λέγοντα· « Εἰς τί ἡ ἀπόδεικτον αὐτῆς; ἤδυνάτο γάρ τούτου τὸ μύρον προσηῖται πολλοὶ καὶ εὐδῶσαι πτωχεῖαι; »

§. β', σελ. 868. — Ὁ Μωσῆς εἶν ἐπισκευάσθη νὰ εἴπῃ σαφῶς οὗ ὁ προδότης Ἰούδας ἦτον εἰς αὐτὸν δόξαν νὰ εἶπῃ, καθὼς πάντες οἱ Ἀπίστολοι, αὐτοὺς καὶ αὐτοὺς φίλοι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδὲν κρύπτει εἰς τῶν νομιζόμενων ἐπινοοῦσιν.

§. γ', καὶ δ', σελ. 870. — Προβλέπων ὁ θεὸς Χριστότομος εἰς τοὺς ἀκούοντα τὴν φιλαργίαν τοῦ προδότη Ἰούδα, καὶ ἀναποσῶσαν τὰς διαβολὰς αὐτῆς τυτυκίας, κορυφαί αὐτοῦ, ἵνα φανερώσῃ τὴν δύναμιν τὴν φιλαργίαν, εἶπῃ ὡσαύτῃ καὶ πᾶσι ἀπάντων τῶν κατῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΑ'. 81.

§. α', σελ. 875. — Ὁ σκοπὸς, πρὸς ὃν ὁ Χριστὸς ἐπέλεξε τὸ Πάσχα, ἦτο νὰ εἶπῃ εἰς τὸν εἶν ἰσχυροὺς εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. — Ὁ Χριστὸς, εἶτε ἐπέλεξε ὁ μωσαϊκὸς εἶπῃ, εἶπῃ· « Εἰς εἰς ἡμῶν παραδόντες με· » καὶ οὕτω ὁ Ἰούδας, ἵνα μὴ θεωρηθῇ αὐτὸν, ἀλλ' ἵνα ὁμοῦ αὐτῷ κοινῶν μετανέσται.

§. β', σελ. 877. — Ἄν καὶ ἦτο γεγραμμένον νὰ ἀποθῆν ὁ Χριστὸς, εὖχ ἦτον ὁ Ἰούδας, ὡς μνημόνων ἔργων τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἶν ἄξιον μεγίστην κολάσεως, εἶτε ἔκδοσιν τὸν Χριστὸν οὕτω πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πληρώσῃ τὰ γεγραμμένα, ἀλλὰ τὴν φιλαργίαν αὐτοῦ γινώσκον· ἄλλως τὴ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα εἶν ἔργοντο πρέβοντες τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ σοφία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καλλίστην γινώσκον· νὰ μεταστρέψῃ τὰς παρὰ τῶν ἄλλων πρὸς τὸ σωζέμενον ἦσαν.

§. γ. δ. καὶ ε', σελ. 873. — Συγκρίνοντι ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς φιλαργίους πρὸς τοὺς δαμονιζόμενους τοῦ Εὐαγγελίου, αἰτίαι αὐτοῦ ὁμοῦσι· εἶπῃ, καθὼς οἱ δαμονιζόμενοι ἐργάζον τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, καὶ γινώσκοντι περιεργόμενοι κατὰ τὰς ἐρημίας, κατέκοπον ἑαυτοὺς διὰ λάθω, οὕτως, ἡ καὶ πολλοὶ χεῖρον, οἱ φιλαργίους διαπλάττουσι τὸν περιεργίαν τῶν πονηρῶν, εἶν γεγραμμένον πᾶσι ἀρετῆς· παραδίδουσι τοὺς ὑπο

τῆς πνίης διὰ παντὶ καταπυρρῶνται, καὶ διατελοῦν ἐν ἀνοσιβηρίᾳ, ὡς ἐν κέρφῳ οἱ δαμονιζόμενοι, καὶ ἴσοι βίον πλήρη φρονεῖων καὶ λύτης. Παναγιὸς ὁ θεὸς εἶπῃ, ἵνα ἐκδοῦσι τὴν τῶν χρημάτων ἐπιθυμίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΒ'. 82.

§. α', σελ. 880. — Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐπιτελεῖ ὁ Χριστὸς τὸν μυστικὸν ἔκπῃον, ἵνα εἶπῃ εἰς τὸ Πάσχα ἦτο οὐκὸς τῆς ἀληθείας τοῦ ἀγνῶστου αὐτοῦ σώματος· καθὼς δὲ τὸ τυτυκὸν Πάσχα ἐπῃστανε τὴν εἰς τῆς δουλείας ἀπαλλαγὴν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἰουδαίων, οὕτως καὶ τὸ ἀληθὲς Πάσχα προσηῖστανε τὴν ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ Διαβόλου ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀνθρώπων.

§. β', σελ. 887. — Ἡ φωνὴ εἶν τῆς βασιλείας τοῦ Πατρὸς μου· ἵσχυονομαί πρὸς τὴν· « εἰ τῆ ἀναστόσεως μου, » — Ὁ Χριστὸς καὶ πρὸ τῆς μυστικῆς τραπέζης καὶ μετ' αὐτῆν εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ἵνα εἶπῃ εἰς τὸν καὶ ἡμεῖς ἐσπῃστανε νὰ εὐχαριστῶμεν ὁμοῦς τὸν Θεόν.

§. γ', σελ. 880. — Ὁ Χριστὸς ἐπίτρεψε νὰ ἀρῆσθῃ αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἵνα ταπεινώσῃ τὴν ἀλαζονίαν αὐτοῦ.

§. δ', σελ. 892. — Ἐκ τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Πέτρου ἐκτελέσθη εἶπῃ, ἵνα σωθῇ τις, ἀνάγκη καὶ αὐτὸς οὕτως νὰ εἶπῃ, καὶ τὸν Θεὸν τὴν χεῖρον νὰ εἶπῃ βοθρῶν εἶπῃ, ἵνα τὸ εἰν ἐκ τῶν πῶν λήψῃ, εἶδονομαί νὰ σωθῇ.

§. ε', καὶ ς', σελ. 893. — Παναγιὸς ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς μὲν μετακλημένους τὰς ἀκούοντα τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων νὰ προσερχώμεν εἰς τὴν μεταλήψῃν μετὰ καθήκους σπουδῆσεως, τοὺς δὲ μεταδίδοντα αὐτῶ νὰ μεταδίδωσιν εἰς μόνους τοὺς ἐπιπέτους προσερχώμενους.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΓ'. 83.

§. α', σελ. 896. — Ὁ Χριστὸς, ἀπερχόμενος νὰ προσερχῇ, παραλαμβάνει μετ' ἑαυτοῦ μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἶτε οἱ λοιποὶ ἦσαν περιπέτες εἰς ἀθμῖαν μεγάλην, ἀκούοντα περὶ τοῦ Χριστοῦ· « Παλιούτος ἔσταν ἡ ψυχὴ μου, ἴσως θανάτου, » ὡς μὴ ἴδοντα προσηῖστανε τὴν εἰν τῷ Θεῷ ὄξαν αὐτοῦ. — Διὰ τοῦ « οὕτως ὡς ἐγὼ εἶπα, ἀλλ' ὡς εἰν· » εἶδονομαί ἡμεῖς ὁ Χριστὸς εἶν ἐσπῃστανε νὰ ἴσχυονομαί εἰς τὸν Θεόν τὴν εὐχὴν ἡμῶν, καὶ τὸ ἀδελφωμένον ὑπὸ τῆς φύσεως.

§. β', σελ. 899. — Ἐπειδὴ πᾶσις ὁ Ἰησοῦς, μέλλων νὰ ἀλλογῇ, διεψήγητο μεταβολώμενος διὰ τοῦτο ὁ Ἰούδας φίλημα εἶπῃ εἰς αὐτόν, ἵνα, καὶ ἂν μεταβάλλεται, τρυφερώσῃ οἱ συλλαβόμενος αὐτὸν εἰς αὐτόν ἦτον ὁ ζητούμενος.

§. γ', σελ. 904. — Ἐπιτελέσων ὁ θεὸς Χριστότομος τὰς ἀδικαιώτους φρονεῖδας καὶ ἰσχυροὺς εἰς τὰς οὐκίας ἐπιπέτους ἡ φιλαργίαν τοὺς φιλαργίους, παραινῇ τοὺς ἀκούοντα, ἵνα μνησῶν τῆς μαριαν κοινῶν αἰτίων πλοῦτον, ἀρνήσονται δὲ εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΔ'. 84.

§. α', σελ. 905. — Ὁ ἀποπέρας τὸ ὄνομα τοῦ εὐλοῦ τοῦ Ἀρχιερέως ἦτον ὁ Πέτρος. §. β', σελ. 907. — Οἱ συλλαβόμενοι τὸν Ἰησοῦν ἀπάγωσιν αὐτόν πρὸς τὸν ἀρχιερέα εἶπῃ τοῦ ἀνευτοῦ Καϊάφα, ἵνα πάντα ποιήσῃσι σωζόμενος πρὸς τὴν τρυφῆν τῶν αὐτοῦ συνηγμένων ἀρχιερέων.

§. γ', σελ. 909. — Ὁ Χριστὸς, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἂν αὐτὸς εἶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν· « Ἄν' ἔπειτα εἶπῃτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ, » ἵνα ἀπέσει·

ήρησεν τούς Ιουδαίους πάσης ἀπολογίας· δίδει ἂν καὶ πάλιν τὸν τελειώσαναι στυγμῶν καὶ βίου του Ἰησοῦσαν οὕτως ὅτι εἶνε ὁ Χριστός, καὶ ὅτι καθῆται ἐν δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ ὅτι τὰ ἔθνη καὶ, ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, αὐτοὶ ὅμως ἴσταντο ἐν τῇ ἀπιστίᾳ.— Διηγοῖσι θανάτωσαν τὸν Χριστόν, ἵνα ἀμαρτωσοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

§. δ', σελ. 944. — Ἀποδεικνύων ὁ θεὸς Χριστότομος ὅτι ὁ ἀδικῶν καὶ φθονῶν καὶ ἐν γένει ὁ φθονήμων ὅτι νικᾷ ἐν ἀμαρτίᾳ, αὐτὸς εἶνε ὁ νικώμενος ὄντως καὶ πάλιν ἀθλιώτερος τοῦ ἐπίρου, συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας, ἵνα προτιμῶσι τὸ ναῦσταναι μᾶλλον ἀδικώμενοι, ἢ τὸ νικῶσιν ἀδικούντες.

Ο Μ Ι Α Ι Α Π Ε ' 88.

§. α', σελ. 948. — Ἡ φιλοθήθεια τῶν Ἀποστόλων δίδωσκει καὶ ἐκ τούτου, ὅτι μετὰ ἀκριβείας ἐκθέτουν τὰ ἰσοπέθιστα θεωροῦσταν πᾶσι τοῦ Χριστοῦ.

§. β', σελ. 948. — Ἀπὸ τοῦ Κατάρτα φέρουν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν Παλάτον, ἵνα δὲ αὐτοῦ φωνάσωσι, τὸν Χριστόν, εἰπὸς αὐτοὶ ἐν ἰβήτων τὸν πρῶτον καὶ τὸν δευτέρου.— Ὁ δὲ ἀγγέλλων θάνατος τοῦ Ἰησοῦ διδάσκει εἰς τοὺς φιληργύρους τὴν φύσιν τῆς φιληργυρίας.

§. γ' καὶ δ', σελ. 947. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ποιεῖται ἐλατημόνας εἰς τοὺς ἰβήτας, καὶ διατρέφωσαν αὐτούς, μεταβάλλοντες ἐπὶ τούτῳ ἑακόντες τὸ ἰκανόν, ἵνα πάσωσιν ὁ προσώπων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ καὶ φρονεῖσταν περὶ διατοφῆς τῶν πεινῶν δικτῆς καλληργίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, χέρου τῶν ὁπίων καὶ αἰ προσευχῆ καὶ ἡ τῶν Γραφῶν μελέτη παραμυθούσταν.

Ο Μ Ι Α Ι Α Π Σ ' 88.

§. α', σελ. 924. — Διὰ τοῦ α' οὐ λέγει ὁ Χριστός ἐπιδοθείσταν τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου· «Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» καὶ τῆς διατοφῆς αὐτοῦ, ὅτι ὁ μὲν Πιλάτος ἐνοεῖ ἐπύρταν βασιλεὺς, ὁ δὲ Χριστός αἰρῶσταν.— Ἡ γυνὴ τοῦ Πιλάτου εἶδε τὸ ὄνειρον καὶ εὐχῆ ὁ Πιλάτος, ἢ δίδει ἰσχυρὴν ἢ καὶ μᾶλλον εὐχῆ, ἢ δίδει, ἐν ἔλεπτον αὐτὸ ὁ Πιλάτος, ἐν ἔθελε πιστευθῆ, ἢ καὶ ἔθελε τὸ ἀπεισιπῆσαι.— Πέτρις δὲ καὶ πολλὰ κατ' ὄνειρ ἢ γυνὴ τοῦ Πιλάτου, ἵνα οὕτως ἔκταν τῆς πρὸς τὴν γυναικά του συμπαιθείας διατάσῃ τὸ συγκαταστή εἰς τὸν φθόνον τοῦ Ἰησοῦ.

§. β', σελ. 923. — Ὁ Πιλάτος ἐρηγοῖσταν τὸν Ἰησοῦν, ἢ δὲ κατὰ δίκαιον, ἢ θλάω, καὶ φανῆ δὲ μετὰ λόγου τὸν κατεδικάσταν, ἢ πρὸς χέρου τῶν Ἰουδαίων.

§. γ' καὶ δ', σελ. 928. — Παραινῆ ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἐκχωρῶσταν εἰς ἀρχῆς τοὺς προσβάλλοντας πτηνήσους λογισμοὺς, ἀπερλεῖσταν δὲ καὶ τὸ ἐλατῶσταν ἀμαρτήματα, ὅπως μὴ περιπέσωσιν εἰς τὰ μεγάλα, εἰς τὰ ὅποια ὁ πανούργου Διαιβόλος ὄταν ἐν συνήτῃ τὸ ἔθνη τὸν ἀνθρώπου, ἐπιβάλλει τὰ μικρὰ, καὶ μετ' αὐτῶν τὰ μέγιστα, ἵνα οὕτως κατορθώσῃ βασιμῶν τὸ ἐξωθήσῃ τὸν ἀμαρτήσταν εἰς ἀπύρταν.

Ο Μ Ι Α Ι Α Π Σ ' 87.

§. α', σελ. 923. — Ὁ κλέμας, τὸν ὅπτιον οἱ στρατιώταις τοῦ ἡγεμόνος ἔδωκαν εἰς τὴν δεξιῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπιμαίοντες χλιμαστικῶς τὸν στήθου, τὸ ὅπτιον ἐκράτει ὡς ὀνη- βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

§. β', γ', καὶ δ', σελ. 932. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, γυρνῶντες πάντοτε εἰς ὄνειρ τὴν πραότητα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁπίων ὀδεῖσταν εἰς τοὺς ἐχ-

θρῶς του, καίτοι μαρτῆ δειθῆ καὶ ἀτιμία ὄπισταν παρ' αὐτῶν, φέρωνται καὶ αὐτοὶ πρῶτος εἰς τοὺς ἔχθρῶς αὐτοῦς δικαιομένους, δοσῆσταν καὶ καὶ ἐν ἀδικώμεσταν εἰς αὐτοῦ, εἴτε ὄνειρ, εἴτε ἀπραγῆ, εἴτε διαβολῆ καὶ τὰ ὄνοια· εἰς ἐν δὲ καὶ μόνου ἐπι- σπῆ τὴν προσοχῆν αὐτῶν καὶ τὴν μέμνησταν, εἰς τὴν ἀποκρησιν ἀποσῆ καὶ καθαρίσταν ἀνειδοήσταν.

Ο Μ Ι Α Ι Α Π Η ' 88.

§. α', σελ. 937. — Ὅτι τὸ κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ γενόμενον ἐπ' ὀνη τὴν γῆν οὐκὸς ἐν ἴσο ἀποτίλημα ἐλεειψίως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν δειρημασταν ὄρας τρεῖς, ὅπου ἦπο φωνάσωσι ἀδύνατον, ἐν πρῆρῆσταν ἐπὶ ἐλεειψίν.— Ἄν τὸ ἀφρό- σπινος γένος ἐν ἡδονῆσταν τὸ ἐνοήσῃ τὸ γενόμενον διὰ τοῦ αὐτοῦ; θαῦμα, τούτου ἱμαρῆς δὲ δίδεται ἐν παντελεῖ ἀναστροφῆσταν ἕκταν τῆς ἀμαρτίας· ἀλλὰς τὴν ἰσάλευσταν ἴσως ὅτι τὸ οὐκὸς ἔχεται κατ' ἐλεειψίν, ἢ ἄλληλ τινὰ φωνικῆν ἀκούσταν.

§. β', σελ. 939. — Οἱ Ἰουδαῖοι, ὅν καὶ εἶδον καὶ κατ' αὐτῆν ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν σταύρωσιν νεκρῶς ἔγχεθέντας, σχημαζόμενος τῆς πέτρας, τὴν γῆν σαρμῶν καὶ π, οὐχ ἦσαν ἐν ἔπιστευσαν εἰς Χριστόν, δίδει τὴν ψυχῆν αὐτῶν κατελεῖν ὁ φθόνος.— Ἡ τὸ Ἰανόβου καὶ Ἰωσή μῆτρῆ εἶνε αὐτῆ ὁ φθόνος.

§. γ' καὶ δ', σελ. 949. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας πρὸς ἐλη- μοσύνην αἰτιολογῆ δὲ τὸ συνεχῆ τῶν κατὰ διατριμῶν λόγων του, λέγων ὅτι, καθὼς ὁ διδάσκαλος, ὅταν εἶη ὅτι ὁ μαθητῆς αὐτοῦ δὲν μεμνήσταν ἐκ τῶν διδάσκει, ἀνακαλε- ρῶσταν τὸ μῆθημα, οὕτω καὶ αὐτὸς συνεχῶς φωνίαι περὶ ἐλατημόσταν, δίδει ἐν ἔλεπτι μεταβολῆν πολλῆν τῶν φιληργῶντων εἰσας παρακαλεῖ αὐτούς ὁ θεὸς Πατῆρ, ἵνα γίνωνται ἀμμοῖα τῶν βίων, ὅπως μὴ σκανδαλλίζωσι τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ καὶ εἰθῶσιν εἰς αὐτούς ἀφρομῆν δὲ ἐναγῆτων πράττειν πρὸς ἐπιτοφῆν.

Ο Μ Ι Α Ι Α Π Θ ' 89.

§. α', σελ. 946. — Ἄν ὁ Χριστός ἐν ἀπύρταν, οἱ Ἀπόστολοι δὲν τὰ ἔχον ὄνειρ τὴν θλίωσιν τὸ κρηθῶσταν αὐτῶν, ὡς ἐπαποκῆσταν παρ' αὐτοῦ, οὕτως καὶ ἐν ἔθελον, τὰ τῶν αὐτῶν τὸ ἐπιμαίωσταν τὸ κρηθῶσταν εἰς Χριστόν πιστεύσταν· δίδει καὶ ἀμαρτίαις ἦσαν, καὶ πτωχῶν, καὶ αὐτοῦσους καταγωγῆς, καὶ δίδει τὸν ἀπῆρῆ.

§. β', σελ. 948. — Ὁ Χριστός ἐνόστη ἐκ τοῦ τῆρου, καὶ ἐν χέρου αὐτῆς ἦταν ἀπρα- σιμῶς καὶ ἐσθλῶσταν ἀπραγῆσταν ὑπὸ στρατιωτῶν, ἵνα ποιῆσῃ τὴν ἀνάσταν αὐτῶν κρηθῶ καὶ ἀνάσταν.— Μετὰ τὴν ἀνάσταν τοῦ Χριστοῦ ἐγγέλιος Κηρῶν καταβάς ἀπεκρίσταν τὸν λόγον ἐκ τοῦ μαρμῶν, ἵνα βασιμῶσταν Μαριαν τὴν Μαγδαληνῆν καὶ τὴν ἄλληλ Μαριαν ὅτι ὁ Χριστός ἀληθῶς ἐνόστη.

§. γ' καὶ δ', σελ. 950. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ κατε- πίζωσι μαρτίαις τὸ σῶμα αὐτῶν διὰ χρωσῶν καὶ τῶν τοιούτων, πάντοτε μὲν, πρὸ- αντων ὅμως, ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὰς Ἰουδαίας, ἀλλὰ διδῶσιν εἰς ἐλατημόσταν τὰ χρέματα, τὰ ὅποια δαπανῶσιν εἰς τὸν μαρτίων τοῦ σῶματος στολήσταν.

Ο Μ Ι Α Ι Α Ι ' 90.

§. α', σελ. 935. — Οἱ Ἀπόστολοι δὲν φέροντο τὸ κρηθῶσταν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ τῆρου, δίδει ἦσαν δεκτοί, καὶ ἱπομένους οὐδέσταν τὰ ἔθελωσταν τὴν κλησῆν ἐν τῷ μαρτῶ τοιούτων φιλῶσταν.

§. β', σελ. 956. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἐν ἔλεπτον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τὰ ἔθελωσταν

αὐτὸ γυνὴν, ἀλλὰ ἐνδοξίμων· διότι 4) ἡ γυνὴ αὐτοῦ δὴ ἐλογίζετο ὅτι εἰς τὸν Χριστὸν 5) ἡ σῶμα ἕκαστα τῆς σφύρας, ὡς ἐκκλησιαστικῆς, ἦτο τοσαῦτον ἐμμετὸν ἡνωμένον μετὰ τοῦ ἐνδοξίμων, ὥστε, ἐν ἐκταύρῳ νὰ ἀποσπασοῦν τὸ ἐνδοξίμων ἀπὸ τοῦ σώματος, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἀποσπαστικῆς δὴ εἶδον κατὰ εἰς τοὺς φίλους νὰ ἐξυπνίσωσι καὶ συλλεθῶσιν αὐτοῦ.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 938. — Σωκράτης δὲ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς φιλαργούς τρεῖς τοὺς πόντους, καὶ εὐρίσκων ἐπὶ οἱ πόντος ἴσως βίον καὶ μακαριώτερον ἢ οἱ φιλαργοί, παρακαλεῖ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα διαδίδωσιν ἐκ τῶν ὑπερβύτων αὐτῶν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς διδοῦν καὶ ἡ θεὸς ἀφίσταται περισσότερο εἰς τὴν ἐλεημοσύνην παρὰ εἰς τὸ θεῶματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΑΨΕΩΝ ΤΟΥ Α'. ΤΟΜΟΥ.

S. JOANNIS CHRYSOSTOMI

HOMILIAE IN MATTHAEVUM